

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

Jimmy Cartwright • n13 • Józsa Bence
• A.J.Vale • A.K. András • R. Harbinger
• contra55 • NPAndy • Natali Sanders
• e=m*c2 • PROF(Robi) • jukebox
• Atesz9902 • Hypnos • Orosz István
• Greaux • Sue Merin • Petya
• Natali Sanders • edwardhooper
• Erdős Sándor • Tumicz Krisztina
• csabi6669 • kovacs gabor • Tad Rayder
• Kohász • jocker • galbena • Dave Stark
• TwinOfOne • Dawn Bat • Lir Morlan
• DadaistaB • Krómer Ágnes
• Baginé T. Szilvia

XVII. évf., 12. szám, 2025. december

Daniil Rogachyov

It's cold again

L.A.K.E.

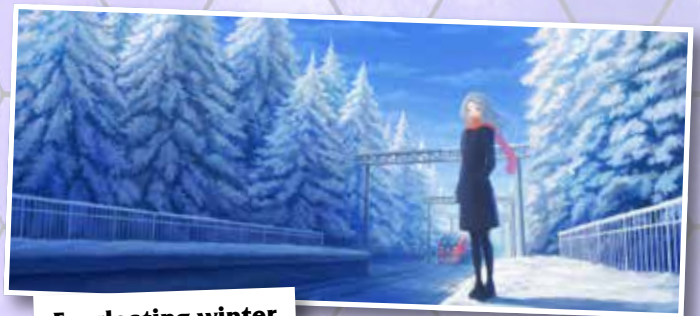
Research base | IT-Planet 2021

Summertime

The park [Panel Symphony]

Everlasting winter

Alchemy laboratory [Alchemy of Love]

Garden [Alchemy of Love]

INFO BOX

DANIIL ROGACHYOV - 2D ARTIST

Orosz művész, aki főleg háttérket és környezeteket fest.

Elérhetőségei:

<https://dip.link/dankalaning>

Szerkesztői köszöntő

Elérkeztünk az év végéhez, elbúcsú-
zunk 2025-től, én személyesen pedig
tőletek, tisztelt alkotók, kedves olva-
sók.

Évi utolsó lapszámunk bővelkedik
tartalomban, mondhatni reprezentatív
lett – régi és új alkotók munkáival telt
meg ez az AKF. Igyekeztem most is a
lehetőségekhez képest változatos tar-
talmat összeállítani, főleg az aktív
alkotók novelláiból, verseiből.

Egyfajta tiszteletadás ez részemről
felétek, kalapemelés, főhajtás.

Hogy mit hoz majd az új év a
Lidércfény életében, az most egy kissé
bizonytalan, ám remélem, nektek van-
nak határozott terveitek, céljaitok.
Kívánom, hogy sikerüljön azokat meg-
valósítanotok.

A lehetséges jövőök száma végtelen,
rajtunk múlik, merre indulunk, hol
térünk le, és végül hová érkezünk
ezen az utazáson, melyet életnek neve-
zünk.

Ám lehet, nem is maga a cél az, ami
fontos. Talán az oda vezető út, a min-
ket ért hatások azok, amik meghatá-
roznak végül bennünket.

Ezekkel a gondolatokkal, és minden-
kinek sikeres, boldog új évet kívánva
zárom soraim.

Jimmy Cartwright főszerkesztő

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el!
- Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően
felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható,
sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiad-
ványból nem származik.

Tartalomjegyzék

Jimmy Cartwright - **Elbúcsúzás** 4

Novellák

n13 - **A lány a villamoson** 8

Józsa Bence - **Én, a part** 8

A.J.Vale - **A kulcs** 9

A.K. András - **Fedőnevén Róka** 10

R. Harbinger - **Kicsiké a világ** 13

contra55 - **A tükör titka** 14

NPAndy - **Vámpírszerelem** 15

Natali Sanders - **Esőszívű Koh Lanta** 16

e=m*c2 - **A Cloudflare idegösszeroppanása** ... 17

PROF(Robi) - **Látogatók a vörös bolygón** 18

jukebox - **Karácsonyi ajándék** 28

Atesz9902 - **A hegyek alatt** 30

Hypnos - **Belső szépség** 31

Orosz István - **A Zenedoboz** 38

Orosz István - **Éjkarom** 45

Greaux - **A sírrabló** 52

Sue Merin - **A Lakoma** 55

Petya - **Spanyolviasz** 56

A Nyakonöntött Próbagooblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

Craz - **Törpe, elf, ork, ember** 57

Craz

- **Nagylábujj, bölcsességfog, jobb fül, bal vese** .57

Versek

Natali Sanders - **Karácsonyi gondolatok** 59

edwardhooper - **Áldott** 59

Erdős Sándor - **Az árva cica karácsonya** 59

Tumicz Krisztina - **nekem** 60

Józsa Bence - **Téli áldás (a csend ölen)** 60

csabi6669 - **Körtörténet** 60

kovacsgabor - **A cica az ablakban** 60

Tad Rayder - **A szeretet fénye** 60

Kohász - **Csend** 60

jocker - **Megint szilveszterhez értünk...** 61

galbena - **Ami elragad** 61

Dave Stark - **Horrormese** 62

TwinOfOne - **Szív és törülköző** 62

Dawn Bat - **Halloweeni szerelem** 62

Lir Morlan - **A tűzvarázsló álma** 62

Atesz9902 - **Karriertörés** 63

DadaistaB - **Szívnyíl** 63

Krómer Ágnes - **Egy ködös hajlalon** 63

Baginé T. Szilvia - **Közelebb** 63

Jimmy Cartwright - **Elindultam mosogatni** 63

Jimmy Cartwright

Elbúcsúzás

nyílt levél a lidércfényesekhez

Mélyen tisztelt lidércfényes alkotók, olvasók!

Rögtön a dolgok velejébe vágok: 2026. január 1-től elhagyom a Lidércfényt, a gyermekkori álmot, amelyet barátaimmal 2003 nyarán kezdünk megalkotni, s mely még azon év őszén valósággá lett. Befejezem az AKF szerkesztését is, amelyet 2007 januárja óta készítek, bár igaz, volt két év kihagyás 2017-2018-ban. Akárhogy is nézzük, ez összességében huszonkét és fél év. Lemondok főszerkesztői / szerkesztői / korrektori / tördelői posztjaimról, mert úgy érzem, alkalmatlanná váltam vállalt feladataim teljesítésére, még ha ez önhibámon kívül történt is.

Néhányótokat bizonyára sokkolnak a fenti sorok, mások vállrándítva továbbmennek, és a miértek sem érdeklik őket; az alábbiak nem nekik szólnak.

Amikor több évnyi lemezújság-készítés után (NYÚSZ – 1995-1996, NeOLógia – 1997-2000), néhány év kihagyással belevágtunk egy weboldal készítésébe, amelynek alapvető célja az volt, hogy a saját írásainkat közzé tudjuk tenni a kornak megfelelő platformon, még csak nem is sejtettük, mivé alakulhat pár év alatt, és mennyi ideig maradhat fent. Reméltük, eljut más alkotókhoz is ez a lehetőség, a Lidércfény Online kulturális magazin, és nem csak a mi, illetve közvetlen ismerőseink alkotásai lesznek rajta elérhetőek. Akkoriban kezdett terjedni Magyarországon szélesebb körben az elérhető árú, viszonylag nagy sebességű internet hozzáférés, egyre több otthonba költözött be a világháló, és lettek az emberek részei a világhálóknak. Ez sokaknak új ablakot nyitott a világra, lehetőségek tárházát megteremtve és kínálva – információszerzés; kapcsolattartás távoli rokonokkal, ismerősökkel; online játékok nyújtotta szórakozás; és számos más mellett internetes alkotói közösségek létrejötte, mint mi, a Lidércfény.

Az addig csak asztalfióknak írók bennünk is meglátták a lehetőségét annak, hogy név nélkül, pontosabban írói álnév mögé „bújva” közlétegyék alkotásaikat, és azokra valamiféle reakciót kapjanak másoktól. Akár olyanoktól, mint ők maguk, akik szobájuk magányában alkotnak, miközben közvetlen környezetük sem tudja, milyen remek történeteket írnak. Vagy épp azoktól, akiknek valamicske közük van az irodalomhoz, és segítő szándékkal jóindulatú kritikát fogalmaznak meg a közzétett alkotásokhoz. Évekig nagyszerűen működött így sok helyen, nálunk is a közösség. Az eltelt több mint két évtized alatt a Lidércfény berkeiből is tucatnyi elismert, akár több önálló kötettel is rendelkező író, költő került ki. Minden egyes megjelenésnek őszintén örültünk, büszkéek voltunk a sikerreikre, hisz az oldal, és később az AKF célja is az volt,

hogy a megjelenés mellett lehetőségeinkhez mértén segítünk, támogassuk az amatőr, feltörekvő írókat. Együkük sem egyik napról a másikra vált sikeressé, profivá. Évtizedes kitartó munka áll mindenki mögött, rengeteg elolvasott kötet, több milliányi leütött karakterrel, önképzéssel, írói tanfolyamokon való részvétellel.

Voltak, vannak körünkben olyanok, akik az írást terápiként úzik, akik saját, belső démonaikkal megküzdve, véres verejtékkel szenvedik ki magukból a világnak szánt gondolataikat. Azokat, amelyeket senkinek sem mondhatnak el, így hát elmondják mindenkinek. Ez hatalmas bátorságot kíván.

Olyan alkotóink is vannak, voltak, akik diszgráfiával, diszlexiával, diszfáziával és hasonló betegségekkel küzdenek, melyek rendkívül megnehezítik számukra az írásban történő önkifejezést. Mégis tollat, billentyűzetet ragadnak, mert a bennük megfogalmazódó történeteket meg kell osszák másokkal is. Rengeteget dolgoznak a szövegeiken, és nem szégyellnek segítséget kérni, mert céljuk van, amit el akarnak érni.

Az elmúlt évtizedek alatt előfordultak hullámvölgyek, ez természetes. Nekünk, szerkesztőknek is voltak magánéleti problémáink, és az alkotások színvonala sem volt mindig egyenesen felfelé ívelő. De emberek vagyunk, belátható, hogy a világ így működik. A színvonal hullámlása is egy organikus jelenség, hiszen rendre érkeznek új, kezdő alkotók, akiknek novellái, versei még kiforrotlanok. Mivel azonban mi a kezdetektől fogva dedikáltan amatőr alkotóknak adunk lehetőséget műveik megjelentetésére, felvállaljuk ezt is. Megadjuk a sanszot minden hozzánk betérő alkotónak a fejlődésre.

Az idő, és a technológia fejlődése azonban meghozta azt a problémát, amellyel nem igazán tudunk mit kezdeni a Lidércfény tekintetében. Az utóbbi pár évben a különböző LLM-ek (Large Language Modell), amelyeket valójában tévesen nevezünk AI-nak (Artificial Intelligence), vagy MI-nek (Mesterséges Intelligencia) óriási fejlődésen mentek keresztül. Ez elsősorban és legszembetűnőbben a képek, videók generálásában érhető tetten, de a szöveggenerálás előretörése és javulása is igen szembeötlő. Ennek működésébe itt nem megyek bele természetesen. Más irodalmi (jellegű) oldalakról – leginkább külföldről – már ismertem a jelenséget, miszerint generált tartalmak tömkelegével árasztották el azokat. Ez a fajta gond már jól ismert volt online képgalériákból, amelyek 2022 eleje óta küzdenek az AI generált tartalmakkal. Az újdonsült „AI művészek” képesek voltak napi több száz képet feltölteni, elárasztva ezen oldalakat, amelyek tulajdonosai egyetlen dolgot voltak képesek tenni: megjelölték az AI generált

képeket, mert gátat szabni nem tudtak nekik. Lezajlott ugyanez a videós tartalmak esetében is, ahol mind a képet, mind a hangot AI-val generáltatták. A zenestreamelő oldalak is így jártak, amikor megjelentek a zenéket generáló AI-k. És pár hónapja hozzánk, a Lidércfényre is megérkeztek az első „AI fecskék”. **Jól mutatja probléma nagyságát, hogy először észre sem vettük, és valójában a mai napig nem lehetünk benne teljesen biztosak, hogy tényleg generált alkotásokat kaptunk** (esetleg azokba az alkotó belenyúlt, ami a beazonosítás miatt még rosszabb), vagy ez egy új stílus, egy modern trend. Vannak minták, jelek, amelyek arra engednek következtetni, hogy az adott novellát AI „írta”, ám ezt még maguk az AI-k, és AI detektorok sem tudják 100%-osan megállapítani. Az is lehet, hogy más nyelvekről AI-val lefordított alkotások nyomán születnek valódi alkotóktól ezen művek, és a megfogalmazásbeli különbség, a magyartalanság ebből fakad. Mint mondtam, **sajnos ezt nem lehet teljesen egyértelműen meghatározni**, hiszen ez esetben nincs metaadat, mint pl. a képeknél, amelyekből kinyerhető az erre vonatkozó információ.

Azonban, ha mégis az a helyzet, hogy a Lidércfényen ténylegesen felütötte a fejét az AI generált tartalom, és én sem ismertem fel elsőre, sőt, talán sokadjára sem, az több dolgot is magával hoz. Egyet már írtam fent: önhibámon kívül alkalmatlanná váltam vállalt feladatom elvégzésére. Nem tudom felelősséggel ellátni a korrektori, szerkesztői munkám, amelyet arra építettem, hogy valódi emberek valódi, önnönmaguk által létrehozott alkotásait teszem közzé. Az én irodalmi értékrendembe nem fér bele az olyanfajta AI tartalom, ami képes megbújni az amatőr alkotások között – mert lássuk be, a generált szövegek egy része már van annyira jó, mintha azt egy amatőr alkotó írta volna.

Aki ilyen tartalmat küld be egy több mint húsz éve létező irodalmi oldalra (vagy bármely más irodalmi oldalra), az nem csak annak alapítóit, szerkesztőit, háttérbeli segítőt köpi szembe, hanem mérhetetlenül tiszteltlen a többi alkotóval szemben, akik néha akár szó szerint kínok között szülik meg alkotásaikat, százszor átírva egy-egy mondatot, kicserélve egy-egy szót, hogy a végső mű a lehető legjobban kifejezze az érzéseiket, gondolataikat. **A generált tartalmakat beküldők miatt nem csak bennük nem bíznak meg tovább a szerkesztők, hanem kételkedni kezdenek mindenki másban is**, pedig lehet, hogy az adott alkotónak ez az első próbálkozása, és még suta, kiforratlan a stílusa, amit innen-onnan pótol, ami természetes. **A többi alkotó, valamint az olvasók bizalma is megrendül az adott irodalmi oldallal kapcsolatban teljesen jogosan, hiszen eddig ők is úgy gondolták, hogy mások is az alkotás örömeért publikálnak itt saját maguk által írt, költött műveket**, nem pedig a siker hajszolásáért, vagy még úgy a mennyiségi verseny megnyerése okán, netalán egyéb, általam fel nem fogható okból. **Nem utolsó sorban a minőséget is – még ha az hullámzó is – lerontja, degradálja a generált tartalom.**

Mivel a fentiekből kifolyólag nem tudom biztosítani a Lidércfény alapelveiben megfogalmazottakat, az egész okafogyottá válik számomra. Nem tudom, hogy a közeljövő hogyan alakul, ki lesz az (akár régi, akár új alkotó),

aki megkínál bennünket megkérdőjelezhető módszerrel létrehozott alkotással, ki kap vérszemet a könnyű és gyors szövegenerálás okán. **Úgy gondolom, nem fogjuk tudni garantálni azt a jövőben, hogy az adott novellát ténylegesen ember írta az első betűtől az utolsóig, így elveszik a Lidércfény lényege, hogy az amatőr alkotóknak biztosítunk lehetőséget műveik megjelentetésére**, leküzdve akár olyan alapvető betegségeiket, mint pl. a diszgráfia, vagy terápiás jelleggel traumákat dolgoznak fel. **Nem AI novellagyűjtemény akarunk lenni, hanem élő emberek által létrehozott, sokszor véres verejtékkel magukból kifacsart történetek közreadói.** És ha van akárcsak egyetlen olyan „alkotó” is, aki lelkiismeretlenül, radar alatt becsúsztatva, akár kissé átírt generált tartalmakat küld be, az azon kívül, hogy tönkreteszi immáron több mint két évtized munkáját, **rendkívül tisztességtelen is a többi alkotóval szemben.** Szankcionálhatjuk azt, azokat, aki, akik a jelek, mintázatok alapján nem saját maguk által létrehozott műveket küldenek be, de én úgy látom, hogy hosszú távon ez sem megoldás, hiszen ezek a rendszerek is rohamosan fejlődnek. **Én ezt semmilyen szinten nem tudom és nem is fogom tolerálni.** Számomra ez volt az utolsó csepp abban a bizonyos pohárban. Sem erőm, sem időm, sem kedvem nincs az ilyenekkel foglalkozni, vagy minden egyes beküldött novellát a korrektúrázás, átolvasás után még nyolc-kilenc AI-detektoron átfuttatni. Hiszen, ha az alkotó maga nem vallja be, vagy jelzi bárhogyan, hogy a novellája (alapvetően) AI-val generált, soha senki nem fogja azt 100% bizonyossággal megmondani. Ráadásul a sok amatőr alkotás között még fel sem tűnik, mert van már annyira jó bármelyik LLM.

Persze felmerült az ötlet, hogy kiírjuk a főoldalunkra kiemelten, hogy nem fogadunk AI-val generált tartalmat. Nem gondolnám, hogy ez segítene. Egyrészt az emberek el sem fogják olvasni. Másrészt, aki AI-val generáltat novellát, az magáról leszarja a mi kérésünket. Aki pedig elolvassa, és figyelembe is veszi, az nagy valószínűséggel eddig sem élt ezzel a lehetőséggel.

Talán még most időben vagyunk ahhoz, hogy azt mondjuk, ennyi volt, és megmaradjunk annak, amik szándékunk és alapelveink szerint voltunk és vagyunk, és tényleges emberi értékeket közvetítsünk. Ám sajnos úgy látom, az emberi értékeket maguk az emberek pusztítják el, amihez én sem az oldalon, sem máshol nem akarok asszisztálni. Elfogytak azok az eszközök, amelyekkel érdemben tehetünk bármit, de megőrizhetjük mementóként magunkat olyannak, amilyenek az embereknek lenniük kellene. Előbb-utóbb számítottam ilyesmire, mióta elszaporodtak az ilyen eszközök, de reméltem, hogy a közösségünk tagjai osztják azokat az értékeket, amelyeket mi. Ezek szerint sajnos nem mindenki, és én innentől kezdve nem látom tovább értelmét folytatni.

Ha valakinek netalán eszébe jutna a tisztelt olvasók közül, hogy hát bizony régebben, sőt nem is olyan régen még az AKF-ben is volt AI generált tartalom, és akkor én most mit is problémázok itt tulajdonképpen, akkor ő bizony nem látja a különbséget. Kapitány barátom, szerkesztőtársam generált szövegeiről mindig lehetett tudni, hogy azok, ráadásul általa írt programokkal lettek létrehozva. Az AKF-ben megjelent tartalomról is egyértelmű-

sítettük, hogy azt egy AI-val történt beszélgetés során „mondta” az AI. A beküldött novellákról viszont csak sejteni lehet, hogy alapvetően nem az alkotta meg, aki beküldte, mert ő maga azt nem közölte. És pont.

Az alkotóművészetben sohasem csak a végeredmény számított. Legalábbis az alkotónak biztosan nem. Lehet egy AI generált kép, videó is csodaszép, varázslatos, érzelmekkel teli. Megkaphatja tőle a néző, amit szeretne. És bizonyára az „alkotó” is megkapja érte a lájkokat, rózsákat, szívecskéket, egyéb lófaszokat, és nagyon örül, hogy végre elért valamit a száználmas életében néhány kitapasztalt prompittal. A valódi alkotónak azonban, ahogyan az igazi műértőnek is, az út is éppoly fontos, ha nem fontosabb, mint maga a végső mű. Ezt a belső utazást, amelyet az alkotó átél művének létrehozása közben, valamint amit a mű szemlélője, olvasója él át, biztosan tudja, hogy azt egy élő, lélegző, valódi hús-vér ember hozta létre, sohasem fogja pótolni semmi, ami mesterséges.

Régóta figyelem már, hogy mind az oldalunkon, mind a közösségi média felületeinken nem működik a közösség. Tudom, látom, hogy ez mindenhol máshol is így van. Nincs aktivitás az ilyesfajta értelmes tartalmaknál, legtöbbször maximum egy emoji van csak odaszúrva, jelezve, hogy láttam, itt jártam, tovagördültem. Nincsenek vélemények az alkotások alatt, még egy „Ez tetszett.” sem, nincs fórumtevékenység, gyakorlatilag nincs kommunikáció.

Átalakult a közösség, mert megváltozott a tartalomfogyasztás fizikai és elektronikus platformja is. Az asztali számítógépek, laptopok, de még a tabletek helyett is többnyire mobilt használnak, amelyen ténylegesen értelmes tartalmat kényelmetlen nézni, olvasni, hallgatni (nagy-nagy tisztelet a kivételeknek). Pörögnek vég nélkül, órákig a rövid tartalmak, mert „nincs idő” a hosszabbakra.

Nem csak az aktivitás, a látogatottság, az elérés is jelentősen – harmadára, negyedére – lecsökkent az utóbbi években, annak ellenére, hogy naponta volt frissítés. Az AKF-ek két éve a Facebookon még rendszeresen három-ezer és afölötti elérést hoztak, ma jó, ha a hat-hétszázat elérik.

Azt, hogy az AKF egy ideje olyan, amilyen, részben az én hibámnak is tartom. Sajnos már nem olyanok, amelyek megfelelnek akár a saját elvárásaimnak, és változatosabb tartalommal bírnak. És nem azért nem változatosabbak, mert én így döntöttem, hanem mert elkoptak mellőlem

azok, akik rendre írtak valamilyen témában, legyen az történelem, koncertbeszámoló, zenei album ismertető, könyvajánló, interjú, rendezvénybeszámoló, film-, sorozatajánló. Az azért csak nem elvárható, hogy még ezeket is én írjam meg... A borító is problémás, ám erről írtam a novemberi számunk köszöntőjében. Természetesen ezzel nem azt akarom mondani, hogy az abba bekerült, az ott megjelent novellák, versek ne lennének színvonalasak az amatőr irodalom berkein belül – de néha még azon kívül is. Nagyon is jó alkotások, igazán örülök magam is, hogy olvashatom azokat. Ám összességében nem vagyok elégedett, ez pedig komolyan frusztrál jó ideje, és tudjuk, hogy ez hosszú távon nem tesz jót.

Nem azt mondom mindezzel, hogy már nem érdekel a Lidércfény, vagy ne csinálnám szívesen, mert azért kicsi örömmel mindig eltölt, hogy a Facebook oldalunkon néhányan kifejezik a tetszésüket a napi frissítéseknél, de az a tíz-tizenkét ember, meg az átlag negyven bejegyzéselérés tulajdonképpen semmi a hatszázötven taghoz képest. Szép az az elv, hogy amíg egyvalakinek is tetszik, addig csinálja az ember, de ha a szentimentalizmust félretesszük, valóban ér annyit az egész, mint amennyi munkát naponta, hetente, havonta belefektetek? Úgy érzem, nekem már nem.

A jelenleg futó lidércfényes projekteket természetesen befejezem, és nem tűnök el teljesen. Voltak, akik kikérték az előzetes véleményem egy-egy alkotásukkal kapcsolatban, nekik, és persze másoknak is szívesen segíték, amennyiben megkérnek, és időm, energiám engedi.

Ám ez mégis egy búcsú a részemről, egy korszak lezárása, de, ahogy azt mondani szokták, valaminek a vége egy új dolog kezdete. Ne higgyétek, hogy ez könnyű döntés volt, vagy hogy egyik percről a másikra hoztam meg. Csak az tudja, milyen nehéz elengedni egy olyan dolgot, amit több évtized óta veled van, az életed, a mindennapjaid része, aki maga is átélt ilyet.

Köszönettel és hálával tartozom mindazoknak, akik velem tartottak lidércfényes utamon, vagy akár még korábbról. Köszönöm minden egyes Lidércfény alkotónak, hogy megtisztelt bennünket jelenlétével. Köszönöm a lehetőségeket, a kialakult szakmai kapcsolatokat, a barátságokat.

*Maradok tisztelettel:
Jimmy Cartwright (Bognár Zsolt)*

Harmincöt év küzdelmének, írói megpróbáltatásának eredménye ez a könyv, mely négy hosszabb és négy rövidebb Kurgan történetet tartalmaz. Ezek azonban nem konvencionálisak, nem a hivatalos kánon szerinti Kurgan karaktert láthatjuk megelevenedni. Az író saját képére formálta, elmélyítette és kiterjesztette ezt az ősi harcost. Láthatjuk életútjának fontos állomásait egészen attól kezdve, hogy azzá válik, amilyennek a filmből megismerhettük.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbjaikat egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpíriái, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk szilpos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettől töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltsók, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszórt figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen és legálisan letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

**Akkor a
simagöröngyösi zombi apokalipszis
neked szól!**

A két kötetes antológia
ingyenesen,
több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

n13

A lány a villamoson

Ott állt ő is a többi felszállni készülő járókelő között. Ezer közül is megismertem volna. Azok a gyönyörű szemek...

Finom fehér aura lengte körül, tompán fénylett, és ez a fény valahogy belülről jött.

Táncosnő, így hívtam magamban. Ő volt a nő, aki áttáncolt az életemen. Aki megnyomta azt a bizonyos gombot, amit soha nem lett volna szabad. Olyan rég volt, talán igaz se volt.

Furcsa, hogy senki nem ütközött meg azon, hogy a szúrós hideg ellenére klasszikus tütüben pózolt, de ma már semmin nem lepődnek meg az emberek. Ilyen világot élünk.

A tujára az első ajtónál szállt fel, mikor csörömpölve bedöcögött.

Nem nézett rám, pedig tudtam, hogy észrevett. Közelebb léptem, de csak bámultam ki én is az ablakon. Hogy megváltozott a város amióta elhagytam. Már semmi sem az, mint ami volt...

Aztán csak a csend beszélt. A csend sok mindent elmondott.

A Nagytemplomnál, szállt le. Nem nézett vissza. Már nem a balettruháját viselte, csak egy kopott zöld esőkabát volt rajta, és egy barna retikül.

Haja kócosan lógott, szeme alatt karikák. Megcsúnyult. Talán nem is ő volt, csak egy régi emlék a szelek városából...

Józsa Bence

Én, a part

Sziklából faragott, rideg, éles szegély vagyok.

Ahol a víz szüntelen ütközik, zúg, morajlik.

Ahol a só és a homok keveredik, maró, szívós koktélt alkotva. Te a folyó, én pedig az állandó változás, csendes patakban, a következőben tomboló áradás.

Hordasz magaddal mindent, szemetet, gyökereket, elveszett emlékeket, és néha, csak néha, egy-egy csillogó kavicsot.

Én meg itt állok, nézem, ahogy formálsz, csiszolod a szikláimat, elviszed a régi, elszáradt rétegeket. Fáj. Igen, fáj. Mert a változás mindig fáj.

Mert a pusztulás mindig félelmetes.

De tudod mit? Én ezt választottam, ezt, hogy part legyek, aki befogad, aki tart, aki ellenáll a sodrásnak, aki mégis engedi, hogy formálj.

Mert a folyó nélkül csak egy halott szikladarab lennék, kopottszürke, jelentőségtelen törmelék. Te adsz életet. Te adsz mozgást. Te adsz célt.

És olykor, amikor a nap lenyugszik, és a víz tükrözi a horizontot, akkor meglátom a szépséget. Azt, amely a küzdelemből, a változásból, a pusztulásból születik. Ami bennem is van, mert te alakítottál, te csiszoltál, te lettél a folyó, én a part.

És ez így van jól...

TUJTAD?

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház szerkesztőjének és társszerzőinek kötete

HANGOSKÖNYV változatban is elérhető a MEK-en, illetve a YouTube-on!

Szerepel a kötetben sellőtől a macskáig, vámpírvadásztól a zombivadászig, dombitörpétől a jettiig minden, még olyan is, amit el sem tudsz képzelni!

A.J.Vale

A kulcs

Újabb pofon csattant az arcomon. Jobb szememet csak résnyire tudtam kinyitni a korábbi verések eredményeként. A szemöldököm felrepedt, az odaszáradt vértől és a duzzanattól alig tudtam pislogni.

– Áru! el, hol van, te kis ribanc! – ordított arcomba az egyik fogvatartóm, azzal újabb ütést vitt be az arcomba.

Felrepedt a szám is. Kövér vércseppek buggyantak elő a felhasadt bőr alól, de a számba szorosan húzott rongy elfogta őket.

– Elég! – dörgött a helyiség túoldaláról egy öblös férfihang.

A vasajtó fémes nyikorgással nyílt ki, rajta egy fekete bőrkabátos, kopasz hústorony lépett be. Ahogy közeledett felém, cipőjének sarka ütemesen koppant a koszos, szürke cementpadlón. A pincehelyiség egyetlen kis ablakán a lemenő nap sugarai próbáltak utat törni maguknak a félhomályban. A gyenge fényben is megcsillant a nagydarab férfi tar fejbőre, hideg, kék szeme dühtől szikrázott. Könnyörtelen vigyorral lépett mellém.

A székhez kötözve vállam sajgott az órák óta tartó mozdulatlanságtól. Egy jól irányzott, bal karomra mért ütés után hallottam csontom roppanó hangját. A fájdalomtól üvölteni akartam, de kiszáradt torkom és a rongy nem engedték, ezért csak egy szájalmas vonyítás tellett tőlem. Az ájulás környékezett.

– Mondott már valamit? – fordult oda az egyik pribékhez.

– Nem igazán. Annyit árult el, egy hete beszélt utoljára a professzorral. Váratlanul elküldte őt szabadságra. Azóta sem hívás, sem üzenet nem volt a doktortól. Ellenőriztem a telefonját és az email fiókját is.

– Előbb vagy utóbb válaszolni fog. – Gúnyos pillantást vetett felém. – Ő az asszisztense, neki tudnia kell. Holnap visszajövök, addig csikarjatok ki tőle valami értelmes infót!

– Úgy lesz uram! – próbált smúzolni az egyik fogdmeg.

– Adjatok neki inni és mossátok le az arcát! Undorítóan néz ki – adta ki a parancsot, majd amilyen hirtelen tűnt fel, olyan gyorsan távozott is.

Az egyik verőlegény szót fogadott főnökének és egy gyors, brutális mozdulattal valósággal kitepte a számban lévő rongyot. A szám cserepes volt és véres.

– Igyál! – A számhoz tolt a üvegpoharat, de olyan durván, hogy fogaim hangosan koccantak.

Próbáltam minél többet inni, de úgy szaladt le szám szélén a víz, mint sivatagi homok tetejéről az esőcseppek. Visszarántotta a szövetdarabot a számba. Gyomromat mardosta az éhség. Rég nem ettem. Az időérzékemet elvesztettem, fogalmam sem volt, mióta tartottak fogva.

– Itt a váltás – fordult hátra az egyik öröm. – Nyugi kislány, nem maradsz társaság nélkül. – Hangosan felröhögött, majd társával együtt kiment.

Egy magas, barna hajú, meleg tekintetű férfi állt meg széke mellett. Ahogy rám pillantott, éreztem rajta a sajnálatot. Megfogta a fejemet és óvatosan megszabadított szorító kínzóeszközömtől. Egy tiszta, nedves kendővel letörölte az arcomat.

– Igyon! – Különös volt ez a magázódás a társai stílusa után.

Egyik kezével tartotta az állam és lassan, kortyonként itatott.

– Köszönöm! – motyogtam halkán, akadozó nyelvvel.

– Szeretne mosdóba menni?

– Igen – nyögtem ki döbbenetben.

Vajon miért ilyen kedves velem?! Talán a jó zsarú rossz zsarú játékot játszzák?

– Jöjjön! – Azzal eloldozta kezemet és lábamat a széktől, óvatosan a hónom alá nyúlva felsegített. – Jöjjön, segíték!

Eltámogatott a helyiség egyik sötét sarkába, ahol egy faajtó előtt megálltunk. Kinyitotta és felkattintotta a mosdó egyetlen, csupasz zsinóron himbálódzó villanykörtejének kapcsolóját. A mellékhelyiség koszos, valaha fehér falai málladoztak, a WC csészéről hiányzott az ülőke, a kézmosó szürke volt a mocsoktól, a felette lógó tükör pedig több helyen megrepedt.

– Köszönöm! – Azzal betámolyogtam a szűk mosdóba és magamra zártam az ajtót.

Miközben a törött tükörben szörnyülködve vizsgáltam meggyötört arcomat, kínzásoktól eltorzult vonásaimat, egy különös megérzés fészkelte be magát elmémbe. Ez a férfi olyan más. Őszinte. Egy terv kezdett agyamban formálódni.

Kilépve a mosdóból tekintetünk összetalálkozott. Mélázó, szomorú arckifejezése, finom, gyengéd mozdulatai, lágy hangja mind arról árulkodtak, hogy nem akart itt lenni. Minden porcikája azt sugallta, ő nem közénk való. Akkor mégis mi oka van erre? Pénz, esetleg a félelem? Talán őt is zsarolják valamivel.

Leültetett a székre, és módszeresen elkezdte visszakötözni kezemet-lábamat. A fájdalom ellenére igyekeztem minden tagomat megfeszíteni, ahogy egykoron a kiképzésen tanították. A férfi próbálta szorosra húzni béklyóimat, de merev izmaimnak hála ez mégsem sikerült eléggé. Vajon észrevette? Vetett rám még egy pillantást, majd kiment. Magamra hagyott. A többi ór sosem tette.

Ahogy bezárult mögöttem az ajtó, módszeresen feszegetni kezdtem a székhez szorított jobb kezem kötelét. Minden porcikám ágált az újabb gyötrellem ellen, de nem adhattam fel. Pár kinkeserves perc után engedett a szorítás. Szabad kezemmel a baloldali köteléket ráncigáltam, mert törött karom határozottan tiltakozott a feszítő mozdulatok ellen. Még jó néhány percbe telt, mire teljesen szabaddá tettem magamat. Adrenalintól fűtve elkezd-

tem guggolásokat és amennyire csak sajtó karom hagyta, óvatos vállmozgásokat csinálni. Bemelegítettem elzsibbadt testemet.

Alaposan körbenéztem a szobában, közben pedig fültem az ajtó irányába, de szerencsémre néma volt minden. Óvatosan felemeltem az eddig rabigámként szolgáló székét és az egyetlen, szűk kis ablak alá állítottam. Felmásztam rá, de így mégsem értem el az ablakkilincset. Feltápaszkodtam a karfára, és imádkoztam, hogy össze ne törjön alattam a rozoga szék. Így már sikerült engedelmességre bírni a kilincset.

Friss, langyos nyáresti szellő csapta meg az arcomat a nyitott ablakon át. Enyhe fenyőgyanta és édes virággillat keveredett a levegőben. Vettem két-három mély lélegzetet, hogy kitisztuljon a fejem. A néhai vasrács csonkjait láttam az ablakpárkány szélén meredezni. Remek! Túlélő ösztönöm bekapcsolt és újabb ötlettel állt elő.

A kötelet, ami eddig fogvatartott, arra használtam, hogy szabadulásom eszköze legyen. Összekötöttem a darabokat, félméterenként csomókat kötöttem rá, majd az egykori vasrács egyik darabjához rögzítettem. Kész is volt a mászókötel!

Igyekeztem fájó, élettelenül lógó bal karomat mellőzve felkapaszkodni a kötélen. Kipréltem magamat a szűk ablakon, figyelve, hogy a vastüskék ne okozzanak újabb sérülést amúgy is elgyötört testemen.

Kint vagyok!

Pár másodpercig hagytam, hogy a szemem megszokja a kinti féllhomályt. A tőlem jobbra álló kis épület lámpáinak fényétől ellentétes irányba botorkáltam. Néhány méter után egy rozsdás, néhol lyukas drótkerítés állta utamat. Az egyik lyukhoz léptem és egy mozdulattal megrántottam. A drót szétfoslott a kezem között. Átbújtam a keletkező résen és összes erőmet összeszedve futásnak eredtem.

Minden lépés fáj, de nem állhattam meg. Átszaladtam egy sárgálló-illatozó ligetszépe mezőn, ami egy fenyőcsoport mellett állt. A fákon túl egy kis patak csordogált. Követtem a folyásirányt, ami egyre távolabb vitt kegyetlen elrablóimtól.

Hálás szívvel gondoltam az ismeretlen, kedves férfirra, aki akaratlanul is szabadulásom kulcsa lett.

A.K. András

Fedőnevén Róka

Fedőnevén Róka, az ÁVH egyik három per hármas ügynöke, az elhárítás egyik magasabb rangú felelős tisztje fekete bőrkabátja belső hajtókáját megvillantja a kalauz felé. Természetesen jegy nélkül lépett fel a peronról egyenesen a vonatra. Ötvenhatban az ÁVH hivatalosan megszűnt. Egészen pontosan újraszervezték, ámde Róka rá a példa, hogy az idők viharát sikeresen átvészelve más égisze alatt futott tovább ugyanaz a szervezet, ugyanazokkal az emberekkel. Rókának hamarosan jelentést kell írnia és még nem talált senkit és semmit sem, amit eredményként fel tudna mutatni. Kell egy gyanútlan áldozatot találnia. Az se baj, ha ártatlan, csak akadjon horogra.

Az előbb úgy érezte, mintha figyelnék őt. Nem, biztosan csak félreértett valamit, gondolta. Ámde amikor Róka a vonatra felszállt és az elindult, egy szürke ballonkabátos napszemüveges, ugyanolyan színű karimás kalapos alak nézett egyenesen rá a peronról, míg a vonat el nem haladt. A peronon csak ő állt és tőle száz méteres körzetben senki sem volt. Már igen gyorsan haladt a vonat, mikor Róka csak egy pillanatra másfelé nézett, és mikor tekintete visszatérve kereste a szürke ballonkabátos kalapos napszemüveges férfit, az már nem volt ott. Ami fizikailag nem lehetséges, hacsak nem tud fénysebességgel futni. Igen, Róka eldöntötte, mostantól figyelni fog a háta mögé is. Valami nem stimmelt ezzel a taggal. Elegáns angol bőrcipő volt a lábán, és amerikai farmert viselt. A szürke, majd földig érő ballonkabátjának címkéjén, meg az Armani logóját látta egy pillanatra felvillanni. Ezekre az apró részletekre,

azok megfigyelésére is kiképezték őt, a titkosrendőrség tagját. Ezek a dolgok, és például a napszemüveg is mind olyanok, amit a dübörgő szocializmusban kizárólag a feketepiacon csempészárúként lehet megvásárolni. Vagy az emberünk egy külföldi titkosügynök. Ha ez utóbbi, akkor jó nagy marha, hogy ilyen feltűnő cuccokban járjál.

Gyorsan bezárkózott a vasúti mosdóba és elővette a nemrég megkapott vadonatúj PA-63-as kilenc milliméteres Makarov pisztolyát. Most, hatvanháromban rendszeresítették, és ő a szervezet megbecsült tagjaként az elsők közt volt, aki kaphatott belőle. A fegyverben lévő tár és a tartalék tár is tele volt. Most csőre töltötte a fegyvert és bebiztosítva a tokjába helyezte. Azonos oldalára a zsebeibe pakolva mindent amit nehezezzékként magánál talált. Kulcsosomót, öngyújtót, ezüst cigarettatartót és az összecukható pillangókését. Ezt még a kiképzésen tanulta, hogyha a fegyverért kell nyúlania, akkor így a súlyos bőrkabátot egy mozdulattal hátra tudja lendíteni. Ugyanakkor, ha más akar ott kutakodni, a súly miatt nem tudja azt megtenni észrevétlen. A bronz bokszerét a jobb zsebébe tette, oda, ahol könnyedén hozzáférhet. Erre lehet, szüksége lesz, mint ahogyan az övére akasztott bőrbe vart ólomsúlyra is, ami verekedés esetén igen hasznos tudott lenni. Nem, nem véletlenül Róka a neve, és nem véletlenül van a három per hármasoknál. Róka a csoportfőnökség egyik főemberének a jobbkeze, a Magyar Népköztársaság állambiztonsági szolgálatában, a politikai rendőrség belső elhárítással foglalkozó csoportjánál. Ezért is fontos, hogy hozza a kvótát.

Az elvárt lebuktatásokat.

Most viszont ez a ballonkabátos megzavarta őt, még jó, hogy sikerült leráznia. Nem baj, majd jelenti a feletteseinek ezt is. Róka mindenre felkészülve elindult áldozatot keresni. Sokáig nem talált senkit se, aki, mikor ránézett, ne vonult volna be azonnal a kabinjába. Mígnem egy kislányt nem vett észre egy nyitott kabin előtt babázva. Talán, ha lehetett őt vagy hatéves. Róka odament hallgatóni. Odabent ment a diskurzus, ők még nem vették észre, azt kint is hallja valaki. Körbenézett, a vagon folyosója üres volt. Persze, mert míg észre nem vették, addig mindenki idekint dohányzott. A bőrkabátja olyan, mintha csak célkereszt lenne, az emberek ránéznek és megrettenve elsomfordálnak. A kislányt Marikának hívták és ő mindenki mással ellentétben nem ijedt meg az ÁVH-ás tiszttől. Nem ijedhetett meg, mert még nagyon kicsi volt, és nem értette, nem tudhatta, most mit is kéne csinálnia. Ezt használta ki Róka, mikor rájött, a kabinban beszélgető társaság igen szűrve és vigyázva beszél. Mintha tudnák, sejtenék, a falnak is füle van. Így aztán a kislánnyal kezdet beszélgetni, de úgy, hogy azt a vagonban beszélgető szülők, akik alig egy-két méterre vannak, ne vegyék észre. Leguggolt a kislány mellé, úgy, hogy őt ne láthassák és hogy halkán tudjon vele beszélgetni.

- Szia, kislány!
- Jó napot, bácsi!
- Hogy hívják a babád?
- Majika.
- Értem. És téged?
- Majikának hívnak.
- Szép név egy ilyen nagy lánynak, mint amilyen te vagy.
- Máj ötéves vagyok!
- Nagyon okos kislány vagy. Azt is meg tudod mondani honnét jöttök?
- A jokonoktól. Nagymami Szegeden él egy tanyán és ott voltunk disznóvágáson, de erről nem szabad beszélni.
- Nahát, te tényleg nagyon okos vagy. És mondd, tudod-e azt is, mikről nem szabad még beszélni?
- Igen, a papa mondta, amit a nagyival beszélnek az is titok.
- Nocsak. Talán az amnesziáról sem szabad beszélni, amit Kádár elvtárs kihirdetett?
- Ajol sem, meg ajol sem, hogy ez miatt sok gazember majadt a helyén.
- Aha. Te tényleg nagyon okos kislány vagy.
- Hé! Ki maga és mit akar a lányomtól?!

Korom János szinte kirobbant a vagonból. Nagy természetével közvetlenül az ÁVH-ás tiszt elé állt betessékelve a kabinba a kislányát. Róka felállt és elővette az igazolványát, határozott hangon megszólalva. Korom János látta, nagy a baj, és úgy döntött nem hátrál meg. Úgy tesz, mintha valami magas beosztású ember lenne a rokonságban. Tisztában volt vele, nincs más esélye egy fekete bőrkabátossal szemben.

- Rókusfalvi Tivadar, állambiztonsági hivatal.
- Takarodjon innen! – kiabált rá az apuka.
- Tudja ám, kivel beszél?! Hallja-e?! – húzta ki magát az ÁVH-ás tiszt.
- Takarodj innen, te senkiházi! Pontosan tudom, kivel beszélek! Ismerem a fajtádat. Kislányokra gerjedsz?!

Szereted a friss husikát?! Úgy váglak szájon, hogy elered a véred!

- Halkabban, jó ember, mert elvitetem!
- A kurva anyádat, azt viteted te el, te cukrosbácsi! Én vitetlek el a Gulágra, te gazember! Kislányokat molesztálsz a vonaton?!

Korom János bútorasztalos nagydarab ember lévén toronyként magasodott Róka fölé, és az elbizonytalanodott. Ennek az embernek, ha így mer beszélni egy ÁVH-ás tiszttel, akkor vagy magas beosztása, vagy igen jó ismeretsége lehet. Talán még miniszter is lehet a családban! – gondolta, és erre alapozott János is. Egy pillanatra sem kilépve szerepéből még közelebb lépett a tiszthez, aki hátrahúzta köpenyét és elővillantotta pisztolyát.

- Azt hiszem elvtárs, félreért, én csak a munkámat végeztem. Nem akartam...
- Mit értek én félre, te ganéj?! Kislányokat taperolsz a vagon folyosóján?! Takarodj! Takarodj innét, mert széttörlek, te!
- Azt hiszem, félreértés történt...
- Takarodj! Takarodj, mert megöllek!

Róka most már biztos volt benne, ez az ember nem fél tőle. Egyre többen jöttek ki a vagon folyosójára és egyre többen voltak szem és fültanúi az esetnek. Hiába villogtatta az ÁVH-ás igazolványát, ez az ember nem fél tőle és a vád, amivel illetve, elveszi felsőbbrendűségét. Rádadásul a nyilvánosság nem tesz jót a titkosrendőrség intézményének, és ő most egyedül van. Róka döntött, jobbnak látta elpucolni innét, amíg teheti. Így aztán visszavonulót fújt és megszegegyenülten ugyan, mégis aránylag még inkognitóban el tudott tűnni innen. Dúlt-fült mérgében. Elment a legelső vagonig, egészen a büfékocsiig, várva a következő megállót, hogy leszállhasson. Általában jó emberismerő, és el szokta kerülni a magas beosztású embereket és az ilyen bakikat. Itt és most, úgy néz ki, mellényúlt. Amikor leszállt a következő vasútállomáson, ahol a vonat megállt, a peronról megdöbbenve látta, ahogy a vagon nyitott ajtajában egy szürke ballonkabátos napszemüveges ugyanolyan színű karimás kalapot viselő alak nézett egyenesen rá, míg a vonat el nem haladt az állomás mellett. Ő volt az, aki követte őt. Lehet ellenőrzést kapott? Lehet őt is megfigyelik? Vajon látta azt a kellemetlen közjátékot és azt, hogy ő tulajdonképpen megfutamodott? Igen, látta és ezt Róka is érzi. Berobogott az állomásfőnök irodájába és telefont követelt magának, mert azonnal értesíteni akarta az állambiztonságiakat. Menteni a menthető.

* * *

- Atyaúrsten! Apjuk! Hogy beszélhettél így egy ÁVH-ás tiszttel? Normális vagy?!
- Hagyd már, anyjuk! Nem volt más választásom, csak ha megijesztem, és az hiszi, hogy én legalább Kádár Béla unokaöccse vagyok. Nem láttad, a gyerekből kiszedett mindent, amit nem lett volna szabad?
- Baj lesz ebből, apjuk! Le kell szállnunk a vonatról, amilyen gyorsan csak lehet.
- Tudom. Azt hiszed, anyjuk, én nem félttem?
- Hát nem úgy tűnt.
- Hidd el, belül már legalább öt alkalommal szörnyethaltam. De tudtam, ha meghátrálok vége.

– Most mi lesz? Mit fogunk csinálni?
 – A következő állomáson leszállunk. Ha ez a besúgó is leszáll, akkor az azutánin. Ha szerencsénk lesz, akkor nem találnak meg minket, és el tudunk menekülni. Pest külvárosában már nyert ügyünk van. Ott villamosra szállunk, és akkor már bottal üthetik a nyomunkat.

– Ennyi bőrönddel?
 – A fenét! Ezeket elveszítjük valahol. Talán el is rejthetjük, és később visszajövünk érte.

– Bolond vagy, benne van a sok disznóság, a kolbászok és...

– Most sokkal többet veszíthetünk pár kolbásznál!
 A következő állomásom leszállt a titkosrendőr, Róka. Így a kis család maradt a vonaton, csak az azutáni állomáson szálltak le. Ámde a szerencse nem pártolt melléjük. Munkásőrök és titkosrendőrök várták őket, akiket Róka az állomásfőnök irodájából korabeli fekete bakelit tárcsázós telefonon riasztott. Korom Jánost lefoglalták és elvitték. Felesége, Erzsébet, és kislánya, Marika, a csodával határos módon a két hatalmas bőrönddel egyedül maradtak az állomáson.

* * *

Hat hónap telt el az ominózus eset óta. Azóta Róka nem látta a ballonkabátost. Mi több, elő is léptették és még jutalmat is kapott az államellenes egyén igen kacifántos ügyének a felgöngyölítéséért. Korom János nem került bíróság elé, egyszerűen eltűnt. Családjá se látta már fél éve, és hol létezőről, ügyéről se tudtak semmit sem. Nem tudhatták, hogy pár nap múlva meg fog halni, mikor egy vállatáson egyszerűen agyonverik. Róka igen elégedett volt saját, jelenlegi státuszával. Külön csoportja volt, amit elismerésként ő maga dirigálhatott. Bár a jelentéseinek kilencven százaléka fikció volt szinte minden esetben, mégis igen magasra tartották a szolgálatait. Az ominózus eset óta hat hónap telt el, mikor is egy igen biztató megfigyelés végeredményét, annak babérjait, eredményeit maga akarta egyedül bezsebelni. Így aztán kihasználva a beosztásának előnyeit, maga ment a gyanúsítottat begyűjteni. Csőre töltötte pisztolyát és bedörömbölt.

– ÁVH! Azonnal nyissa ki! A törvény nevében kinyitni!
 – A faszt dörömbölsz! Nyitva van. Te magad is be tudsz jönni, ha akarsz, te pöcs.

Ilyen szóhasználatot még sohasem hallott Róka. Teljes önbizalommal rúgta be az egyébként nem bezárt ajtót, és fegyverrel a kézben lépet be, de amit ott talált az ledöbben-tette.

– Na mi van, publi? Nem láttál még fehér embert?
 Róka azt hitte, megfordul vele a világ! Egy szürke Armani ballonkabátos, napszemüveges, ugyanolyan színű karimás kalapos alak nézett egyenesen rá egy fotelban szivarozva, lóbálva tükörfényesre suvickolt igen elegáns angol bőrcipőjét, ahogyan egyik lábát hanyagul a másikon átvetve halál nyugodtan ült egy hatalmas fotelban, egy pohár skót whisky-vel a kezében, amiben össze-összekoc-cantak a jégkockák.

– Ez meg mi? Ki maga?
 Ahogyan körbenézett, a rendszer által tiltott áruk tömkelege mindenhol. Valószínűleg mind csempészáru.
 – Foglaj helyet, kérlek, kedves barátom.

Róka elbizonytalanodott. Vajon ki lehet ez a tag? És vajon barát, vagy ellenség?

– Ki maga?
 – A barátod.
 – Nem ismerem magát!
 – Nem e? Te Rókusfalvi Tivadar vagy. Az állambiztonsági hivatal három per hármás ügynöke, aki jelenleg egy igen titkos csapat vezetője. Nos, nézzük csak! – vett a kalapos elő egy mappát, letéve a whiskyit. – Született Mohács, anyja neve Horthy Mária, foglalkozása mosonó. Apja neve Rókus Antal, foglalkozása mozdonyvezető, bla-bla-bla. Nos, nekem úgy tűnik, ismerlek. Nyugodtan elrakhatod a pisztolyod, nem lesz rá szükséged. Foglaj helyet, kérlek. Whiskyt?

– Nem, köszönöm – roskadt az a fotelba.
 – Nos, úgy érzem, nincs szerencsed mostanában, Róka! Merthogy ez a fedőneved cimborá.

– Nem értem. A csapatom...
 – A csapatod át lett verve. Én intéztem így. Szivart? Kubai.

– Elfogadom, és most már a whiskyt is.
 – Okos döntés, Róka. Ez a legfinomabb harmincéves itóka, amit csak be lehetett szerezni a történelem folyamán.
 – Mit akar tőlem?

– Először is fejezd már be a magázást. Tegeződjünk! Szervusz kérlek! Emlékszel te arra azt esetre, úgy fél éve? Tudod, ami annyira beindította a karriered? Korom Jánosra? A hamis jelentésekre? A kislányra, akit kifaggattál? Nos, az a kislány a keresztanyukám lesz huszonhat évvel később és Korom János a nagyapám.

Róka a pisztolya után kapott és rászegte a kalaposra. Ám de az csak nevetett, hatalmas füstkarikákat eregetve a levegőbe szivarjából. A fegyvert rászegte a kalapos fejére és elsütötte. Ámde az csak fémesen csattant, újra és újra.

– Mi a fene ez?! – kiáltott fel megdöbbenve Róka.
 – Ne erőlködj! Amíg borotválkoztál odahaza, addig én kivettem az ütőseget a Makarovodból. Az bizony nem fog elsülni. A golyókat is kivehettem volna, de akkor észreveszed, hogy túl könnyű, és ezt nem engedhettem meg neked.

– Ki maga és mit akar?
 – Már mondtam, ki vagyok, és a nagyapám szabadságát akarom visszaadni.

– Az nem fog menni.
 – Tévedsz, már megint. Már el van az is intézve.
 – De mégis, hogy? Hogyan? Miért?
 – Mert belemásztál a családom idővonalába.

Róka megmarkolta pillangókését és kinyitotta óvatosan. Majd fel akart ugrani, hogy lebökje a kalapot, de nem tudott felállni se. Mintha odaragasztották volna, bele a fotelba.

– Mi történik itt?! – kiáltott fel kétségbeesetten. Ámde a kalapos megint csak nevetett rajta.

– Te tényleg ekkora marha vagy? Hát azt hiszed, hóvirág, hogy ha nem okoz gondot az időben visszautaznom hetvenhat évet, akkor nem tudlak ott tartani akaratom ellenére, ahol akarlak? Magad is láthatod, hogy tudlak. Szívd csak a szivarod és szopogasd a whiskydet! Mást úgysem tehetsz.

– Mit akar tőlem?!

– Már elmondtam. Azt hittem, a három per hármasok figyelnek a részletekre. Nos, hamarosan itt az ÁVH, és meg fogják találni azt a hivatalos feljelentést, amit nagyapám tett ellened, és amit te tüntettél el, mert hogy te valójában ügynökként csempészárut terítesz és kettős ügynök vagy.

– De hát ez rágalom! Nincs is ilyen feljelentés, és én nem teríték csempészárut! Sőt, azt se tudom, ez itt kié?! Nem vagyok kettős ügynök!

– Persze hogy nem. Ez mind koholt vád, akárcsak a tied a nagyapám ellen.

– Mégis hogyan?! Ezt nem lehet elintézni, ez mind szigorúan titkos!

– Látom, nem figyelsz. Most szigorúan titkos. Ám de hetvenhat év múlva már nem az. Beszoptad barátocskám! Fogadd el, vesztéttél. Téged hamarosan letartóztatnak és a nagyapámat kitüntetik, bár neki fogalma se lesz, hogy miért. Elég, ha én tudom. Tudod az időhurok miatt, csak én és te fogjuk tudni, mi történt valójában, mi az igazság. Hát barátocskám, nem lennék a helyedben. Ráadásul ezt a házat is te bérelted ki két éve már lassan.

– Én nem béreltem ki semmit sem! – üvöltött tehetetlenül Róka.

– Igaz. Én béreltem ki a te nevedben és erről papírok és tanúk is vannak. És az időhurokhatás miatt mindenki rád fog emlékezni, ami normális dolog, hiszen én még meg se születtem. Ha rám emlékeznének, az paradoxon lenne.

– Ezt, ezt, ezt nem teheti velem!

– Késő, már megtettem. Majd mesélhetsz a kihallgatótiszteknek mindenféle marhaságot. Róka-regeróka! Minden bizonyíték ellened szól és minden állításod a józan ész ellen lesz! Tudod, ha Marikával nem vagy olyan gerinctelen, és nem teszed egy életre lelki beteggé, mert az apját miatta kínozták halálra, akkor nem változtatom meg a történelmet. Ám de így megérdemled! Ahol halál volt, halál is marad és ahol élet, ott élet. Nagyapám így is meg fog halni fél év múlva, csak balesetben és nem azért, mert a pribékjeitek agyonverik. Marika így is utálni fog minden kommunistát és ügynököt élete végéig, csak éppen nem lesz lelki nyomorék miattad. Ja és most jön a jó hír, te még harmincegy évig élni fogsz, mert addig tart az életed. Hát, nem lennék a helyedben haver. Élni fogsz, az igaz, de az életed minősége csapnivaló lesz és átkozni fogod a napot, hogy valaha is találkoztál velem! Hoppsza, ahogy hallom, megérkeztek az URH-sok. Ideje mennem a saját koromba. Én hazamegyek, téged meg itt találnak whiskyvel és szivarral a kezedben, a te bérleményedben, a te csempészáruddal, a te szigorúan titkos és a kommunista pártól lopott irataiddal. No meg mindennel, ami bizonyíték, és egy hihetetlen történettel, amit csak te és én fogunk ismerni valójában. Aha, hallom épp most jönnek fel a lépcsőn. Itt az ideje elköszönnöm. Adiosz, seggfej!

R. Harbinger

Kicsiké a világ

Suzy, a kis elefánt távolabb legelt a csordájától. Nem szerette, hogy ő a legkisebb, mert mindig ugratták. Türelmetlenül várta, hogy egyszer nagyon nagyra nőjön.

A fűszálak közül először egy apró, szimatoló orrocscsa bukkant elő, majd azt követte a hosszú bajusz. Egy kiségerhez tartoztak, aki kicsi, fekete szemével meredt fel a nála sokkal nagyobb Suzyra. A kis elefánt megijedt tőle, és hátrálni kezdett, mert mint az köztudott tény, az elefántok félnek az egerektől.

– Ne ijedj meg! – kérlelte az egérke, miközben maga is megrettent. – Nem bántalak.

Suzyt valahogyan megnyugtatta az apróság széles, kapafogú mosolya.

– Ziggy vagyok – folytatta az egérke. – Neked mi a neved?

– Suzy – válaszolta, és megpróbált visszamosolyogni.

Leültek a folyó partján, és beszélgetni kezdtek. Hamar összebarátkoztak.

Ziggy elmesélte Suzynak, hogy a családjukban ő a legidősebb egérke, és irigykedve szemléli kistestvéreit, amikért nekik még olyan könnyed minden.

– Csak játszanak, és fogócskáznak egész nap, nekem pedig vigyáznom kell rájuk, és segítenem kell a szüleimnek. Néha szeretnék ismét olyan kicsi lenni, mint ők.

Suzy fordítva érzett ezzel kapcsolatban, mert náluk ő

volt a legkisebb. Szeretett volna helyet cserélni Ziggyvel, ha csak egy napra is. Tudni akarta, milyen lehet nagytestvérenek lenni.

– Van egy ötletem! – rikkantotta Ziggy. – Te nagy akarsz lenni, én pedig kicsi. Mindketten megkaphatjuk, amit szeretnénk.

– Hogyan? – kérdezte Suzy meglepetten.

– Vegyél a hátadra!

Suzy engedelmeskedett, mert a köztudott tény ellenére ő már nem félt az egerektől. Amikor felvette Ziggyt, felbátorodott, és büszkén masírozott be vele a csorda közepére. A többi elefánt reszketett, akár a gyümölcskocsonya. Szörnyűlködtek a látványtól, néhányan felsikoltottak, egyikük pedig majdnem felmenekült egy fára.

– Az egy egér? – kérdezte valaki halkán.

– Hogyhogy nem fél tőle? – Így valaki más.

Suzy kihúzta magát, fejét a magasba emelte, és átvonult hátráló rokonai között. Most végre igazán nagynak érezte magát, mert mindenki felnézett rá a bátorsága miatt. Ziggy pedig tátott szájjal meredt a fölé magasodó elefántokra. Olyan érzés járta át, mint a kisgyereket, aki a felnőtteket szemléli.

Innentől kezdve a kis elefánt és a kicsi egér elválaszthatatlan páros lettek, ahol Suzy volt a nagy kistestvér, míg Ziggy a kis nagytestvér.

contra55

A tükör titka

A délelőtti napfény aranycsíkokban csorgott le a gyerekszoba falain. A fodros függönyök mögül lustán bújt elő a világ, ahogy a két kisgyermek csendben álldogált a nagy, ovális tükör előtt. A szoba csendes volt, mintha minden, amit a tükör fogva tartott, ott, a fények és árnyékok közötti térben lappangott volna.

Léna és Lili egyformán néztek ki: szőke, göndör hajuk, és kék szemük mintha tükörképei lettek volna egymásnak – vagy talán valami másnak. Hasonlítottak, de mégis ott volt valami különbség, amit a szobában lévő levegő, a fények és a csend adtak át. A lányok úgy érezték, hogy a tükör valami titkot rejtett.

A tükör régmódi volt. Az üvege az idők során egy kicsit megfakult, a keret pedig repedezett, mintha egy egész élet emlékeit őrizte volna, egy olyan életét, amely már nem létezett. Őseiktől maradt rájuk, de a lányok érezték, hogy valami különleges erő lakozik benne. Nem csak egy üvegfelület, hanem egy kapu, amely más dimenzióba vezethet.

A lányok mindössze kétévesek voltak, de mintha már valami bölcsesség lakozott volna bennük. Nem tudták, hogyan, de valamit megéreztek a tükörből áradó energiákból. Nem a saját arcukat nézték, hanem egy másik világot – vagy talán valami olyan történetet, amit a tükör mesélt nekik, és amit egy felnőtt szem nem láthatott volna.

– Lili! – Léna suttogott, de Lili azonnal ránézett. A szemük találkozott, és mindketten mozdulatlanul figyelték a tükröt.

Lili bólintott. A tükörben az alakok ugyanúgy mozogtak, mint ők, de a tekintetük más volt. Az egyik kislány mosolygott, mintha valami titkot tudott volna, a másik... csak nézte őket. Szemeiben komolyság volt, mintha egy másik személyiség tükröződött volna vissza, egy olyan személyiség, amely talán a jövőből érkezett, vagy egy másik életből.

A szobában csend volt, csupán a régi óra kattogott, mintha ő is részese lenne a titoknak. A lányok egyszerre nyújtották ki a kezüket, megérintve a tükröt. Az üveg hűvös volt, de bizsergés futott végig a tenyerükön. Mintha

egy másik valóság lélegezne mögötte, mintha a tükör egy párhuzamos világot takarna előlük. Valami megmozdult – egy hullámzó fény, egy suttogás.

– Lili... – Léna hangja elhalványult, ahogy egy furcsa nyomás nehezedett a mellkasára. – Látod?

Lili nem válaszolt, de keze, amely a tükör üvegét érintette. A tükör határvonalán, ott, ahol az üveg találkozik a levegővel, valami mintha mozdult volna. Egy alak, egy sziluett. De ez nem a sajátjuk volt. A mosoly mögött mintha fájdalom rejtőzött volna, egy titok, amit nem oszthattak meg.

A tükör halkán zúgott, és egy hang szólalt meg – nem kívülről, hanem belülről, valahonnan nagyon mélyről, ahol még a szavak is csak sejtések:

– Ne féljete! Csak emlékeztek rám.

A hang olyan ismerős volt, mintha egy régi történetet próbálna elmondani. A lányok szíve egy pillanatra megállt. Léna visszahúzta a kezét, szemei tágra nyíltak, de Lili nem mozdult. Ő, mintha csak egy másik világba lépett volna, tovább nyújtotta a kezét a tükör felé. Szemeiben nem volt félelem, csak felismerés.

A tükör kezdett elmosódni. Csak a csend maradt, egy végtelen üresség, ami túl mély volt ahhoz, hogy csak úgy elhagyja őket. Az idő mintha megállt volna. Egy pillanatra, mintha minden elmosódott volna körülöttük, mintha a tükör nem csupán a valóságot tükrözte volna, hanem egy másik dimenzióba nyíló ajtót.

Aztán hirtelen az ajtó nyitva maradt, és a szobába belépett anyjuk.

A lányok egyszerre fordultak hátra, és a tükör újra csupán egy tükör lett. Az üveg tiszta volt, a fények ragyogtak rajta, mintha semmi sem történt volna. De Léna és Lili tudták: valami megváltozott. Valami, amit nem láthatott más, amit csak ők érezhettek.

– Mi a baj, Kicsikéim? – kérdezte az anyjuk, és a lányok a válasz helyett csak egymásra néztek, mintha a világ nem ott érne véget, ahol a fal kezdődik. Hanem ott, ahol az emlékeink már nem a miénk.

A tükör nem csupán egy dolog volt. Egy kapu volt. Egy titok, amely örökre velük maradt.

Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügyminisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?

Túri András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendezteti meg az olvasót a távoli múlttól és a jövőről is. Úgyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szürreálisá ez a mágikus-realista alkotás.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

NPAndy

Vámpírszerelem

Chris lassan lépdelt az elcsendesedett utcán, az éjszaka, mint egy sötét lepel burkolta be a várost. Egy-egy ablakból kiszűrődő fénycsóva és a telihold ezüstös fénye világított és kölcsönzött sejtelmes hangulatot az éjszakának. Chris szerette ezt a hangulatot, már amennyire egy vámpír szerethet. Már négy évszázada rötta az utcákat csillapítva olthatatlan étvágyát. Régebben nem foglalkozott azzal, milyen ember az áldozata, válogatás nélkül ölt. Még az elején főleg a bosszú hajtotta, és örömlányok voltak az áldozatai. Ugyanis ő maga is egy ilyen affér után változott át.

A gyönyörű nő – aki vámpírrá tette – maga is örömlányként szedte áldozatait. Chris azonban megtetszett neki és csak magának akarta, de a férfi gyűlölte őt, amiért szörnyeteggé tette. Eleinte élvezte a halhatatlanságot, amíg rá nem jött az árara, nem érezte többé a szeretetet. Ellene fordult és végzett vele, de lelke nem kapott megnyugvást.

Jó ideje már ő maga is meglátta az embereken a gonoszt, és belőlük szedte áldozatait. Mára végzett az öléssel, hazafelé vette útját. Valami megmagyarázhatatlan erő mégis a temető felé vonzotta. Odaérve valami megcsapta az orrát, a vér semmihez sem fogható illatát érezte, de ez most más volt. A sírok között egy gyönyörű lányt pillanatot meg, törékeny alakján fekete ruhát viselt, hosszú sötét fürtjei keretezték angyali arcát. Az ujjá hegyén kiserkenő vécsepp – amelyet egy tüskés bokor okozott – vonzotta oda a vámpírt. Chris megrészegevedve a látványtól közelebb lépett a lányhoz. Ő ijedten nézett hátra, ahogy meglátta Christ.

– Nem akartalak megijeszteni, de mit keresel itt ilyen késői órán a temetőben?

A lány kisírt szemmel nézett rá, és elmesélte, hogy két hete volt az édesanyja temetése. Nem maradt senkije, egyedül maradt a nagyvilágban. Chris különös bizsergést kezdett érezni, amit még nem tapasztalt sosem, azt viszont biztosan tudta, hogy védelmezni akarja a lányt. A férfi szavai nyugtatólag hatottak, és a lány is úgy érezte, hogy bízhat Chrisben.

– Angel vagyok – nyújtotta kezét a férfi felé.

Chris lélegzet-visszafojtva fogta meg a feléje nyújtott meleg női kezét, érezte vékony csuklóján szapora szívverését. A vámpírt mintha áramütés érte volna, annyira gyorsan el is engedte az apró, kecses kezét.

– Chris – válaszolta –, veszélyes ilyenkor, szívesen elkísérlek.

Angel beleegyezően bólintott és elindultak a lány otthona felé. Angel egyre jobban feloldódott a férfi társaságában, Chris megtudta, hogy minden estéjét a temetőben tölti a lány. Az ajtóhoz érve Chris sietve elköszönt, nem akarta ezt a számára varázslatos éjszakát elrontani. Másnap este a férfi alig várta már, hogy lássa Angel, aki ismét az édesanyja sírjánál állt.

– Angel, elfogadod tőlem ezt a rózsát? – nyújtotta át a lánynak.

– Köszönöm, nagyon szép – mosolygott rá.

Az elkövetkező hetekben minden este találkoztak a temetőben, és minden egyes alkalommal Angel kapott egy rózsát. A lány napról-napra egyre jobban beleszeretett Chrisbe. A legutolsó találkozásánál Angel váratlan kérdést tett fel Chrisnek.

– Te már tudod, hogy én mit kerestem akkor éjjel a temetőben, de azt még nem mesélted el, hogy te mit kerestél ott – érdeklődött Angel.

Chris tekintete elkomorult, sejtette, hogy egyszer tisztázni kell mindent, de még nem látta elérkezettnek az időt.

– Tudod, a gonosz emberekre vadászom. És ugye a temető eléggé rémisztő hely, főként éjszaka.

– Ó, akkor te valami bosszúálló angyal vagy? – nevetett fel Angel.

Chris bólintott. Legszívesebben a karjába vette volna a lányt és örökké csókolta volna, de azt akarta, hogy Angel tisztában legyen azzal, ki is ő valójában. Másnap Chris elhatározta, hogy felfedi titkát és elmondja, hogy vámpír. Aznap este különös érzése támadt Chrisnek. Ahogy a temetőhöz ért, valami megcsapta az orrát. Ezt az illatot már érezte azon az éjszakán amikor Angellel találkozott. Ez az ő vére! – gondolta kétségbeesetten.

Egy árnyat látott a sírok között sietve távozni. Utánament és elkapta.

– Mi tettél Angellel? – ordította magán kívül.

A férfi kajánul elmosolyodott.

– Semmi olyat, amit a kicsike sem akart, menj, hátha még életben találsz!

Chris agyát előntötte a gyűlölet, megragadta a fickót, mint éhes ragadozó a zsákmányát, és belemélyesztette hegyes fogait a nyakába. Addig nem engedte, míg utolsó csepp vérét ki nem szívta, majd az élettelen testet ledobta.

A lány már alig élt, mire Chris odaért hozzá.

– Angel, drágám. – A férfi csak ennyit tudott kinyögni, ahogy a lány törékeny testét magához ölelte. – El kell mondanom valamit. Én, én... – És szeméből patakokban kezdett folyni a könny. A férfi tudta, hogy nem tudja megmenteni a lányt, a halál illatát érezte a levegőben.

– Ne mondj semmit, tudom, hogy ki vagy, de nem érdekel – simogatta le könnyeit a lány keze erőtlenül. – Csak ölelj szorosán! – bújt hozzá.

Chris ordítani tudott volna fájdalmában, ahogy érezte Angel egyre lassuló szívverését.

– Csókolj meg utoljára – suttogta Angel.

Chris lehajolt és gyengéden megcsókolta, mire Angel a férfi vállára hajtotta fejét és örökre becsukta szemét. Chris órákon keresztül tartotta még karjaiban szerelmét egészen addig, amíg a felkelő nap első sugarai a lányra vetődtek. Chris még sohasem látta ennyire szépnek a napfelkeltét ahogy várta, hogy a simogató sugarak őt is elérjék.

Natali Sanders

Esőszívű Koh Lanta

A monszuneső hajnalban érkezett, csendesen, mintha előbb óvatosan meg akarná érinteni a sziget álmos vállát. A pálmák lágyan hajladoztak, mint akik még nem ébredtek fel teljesen, és az esőcseppek halkán, szinte szeretettel kopogtak a leveleken. Koh Lanta alig látszott ki a párából – mintha a világ egyetlen létező helye a villa szép szobája lett volna, a medencével, a meleg szívdobbanásokkal, és kettőnk sziluettjével, harmóniába burkolódzva.

Finoman a vízbe lógattam a lábaimat, a medence melege pedig olyan volt, mint egy hangtalan ölelés. Aromát az eső hűvösen simogatta, orrom kissé kipirult, szemem alatt halvány árnyék ült, ahogy újra és újra tüszentettem. Mégis volt az egészben valami gyönyörű törekenység, egy ritka pillanat, ami itt ért utol.

A terasz felől közeledő lépések hangja úgy simult a vihar zajába, mintha már a szél is ismerte volna őket.

Férjem két gőzölgő bögrét tartott kezében, és a tekintete egyre forróbb lett, ahogy meglátott.

– Még mindig itt merengsz az esőben? – kérdezte, hangja olyan volt, mint a bársonyba bújtatott mosoly.

– Szeretem, ahogy a víz összekeveri a meleget és a hideget – feleltem rekedt hangon.

– Meg... valahogy minden csepp olyan, mintha valamit mesélne, egy új, most íródó történetet.

Leült mellém, és a vállamra helyezte a törölközőt. Lassan, gyengéden.

– Nekem azt meséli, hogy vigyáznom kell rád – suttogja a fülembe.

Az eső egyre sűrűbben hullt, mintha két világ határa remegne fejkünk fölött. A szálloda kihalt volt, a part üres, a víz felett pára vibrált, minden pillantás és minden érintés úgy tűnt, mintha maga a sziget tartaná a markában az érzéseinket. Ide kellett jönnünk, dacára a zord időjárás-

nak. Ez a lélegzet a zajos és sűrű napjainkban. A perc, amely azt jelzi, hogy ideje újra egymásra figyelni, nem csak rohanni előre.

– Sajnálom, hogy így telt ez a nap – mondja halkán a férjem, miközben ujjai testem simogatják. – Betegen... viharban... kifáradva...

– Nem – ráztam meg a fejem és közelebb húzódtam hozzá. – Így van jól. Nézd csak... – Felfelé mutatok, ahol az esőcseppek láthatatlan fonalakban szőtték át az eget.

– Minden cseppben benne van valami... valami lágy, megfoghatatlan és szép.... Kettőnk.

A férjem elmosolyodott, aztán hirtelen felállt, és kezem után nyúlt, majd a medencébe vezetett:

– Ha már a világ vizes ölelésében tart minket, akkor bújjunk bele együtt és élvezzük.

A víz meleg karja körbezárt minket, a felszín fölött lebegő párában úgy tűnt, mintha az egész világ eltűnt volna, csak mi lennénk és senki más a Resorton belül. Homlokomat a férjem mellkasának döntöttem és éreztem, ahogy a szíve lassan, biztos ritmusban válaszol minden ütemre.

– Tudod – mondta halkán –, néha a legszebb emlékek nem azok, amiket megtervezünk, hanem azok, amelyek csak úgy megtörténnek velünk, mint ez a pillanat.

A csók, amely akkor megszületett közöttünk gyömbér és méz ízét hordozta, gyengéd volt, lassú, olyan, mint egy halk vallomás. A vihar körülöttük tombolt, de mi ketten a medence melegében lebegtünk egymást ölelve, s mintha a víz ismerte volna minden titkos rezdülésüket, úgy font körül minket.

És abban a pillanatban Koh Lanta nem csak egy sziget volt többé, hanem egy párás, meleg, vizes szívű menedék, amely megőrizte kettőnk esőbe írt szerelmét.

MESEPELYHEK

Magyar írók ajándékai a gyerekeknek

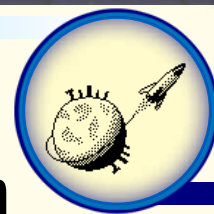
- 01 Palásthy Ágnes: Rudolf, a Téalapó szarvasa (12:54 min.)
- 02 Erdei Barbara: Borz Bonifác karácsonya (14:50 min.)
- 03 Balla Kálmán: Öcsi, az Északi sark öre (19:54 min.)
- 04 Aux Eliza: Krampuszok karácsonya (7:10 min.)
- 05 Engler József: Ünnepi kalamajka (30:07 min.)
- 06 Bank Eszter Katalin: Az elveszett lista (18:48 min.)
- 07 K. László Szilvia: A karácsonyfa (6:39 min.)
- 08 Földi Kinga: Dércsípte Benő és a játékbaba (14:37 min.)
- 09 Váczi B. Nikoletta: Az elveszett csengettyű (8:46 min.)
- 10 Gergely-Pécs Éva: Az eltévedt pingvin (21:17 min.)
- 11 Sütő Fanni: A hóember karácsonya (12:11 min.)
- 12 Bubrik Zsuzsanna: Száncengő (3:41 min.)
- 13 Váczy Virág: A fatündérek karácsonya (14:37 min.)
- 14 Galambos Tamás: Téalapó és Krampusz (11:22 min.)
- 15 L. J. Wesley: Jesse Jones, a Mikulás küldetés (28:50 min.)

mek.oszk.hu/22600/22667/mp3

$e=m*c^2$

A Cloudflare idegösszeroppanása

Megtörtént események alapján

2025. 11. 18.

Már a harmadik aznapi vészértesítést tolták át rajtam, amikor először megfordult bennem:

„Ez így nem fog sokáig menni.”

Új szabály.

Még egy új szabály.

Még egy.

A Tulajdonos imádta a szabályokat.

Meg a dashboardokat.

Főleg a dashboardokat!

Ha valamelyik grafikon nem volt szép zöld, rögtön jött egy új policy:

– „Ez így nem jó, szigorítsunk rajta!”

– „Jöjjön még egy szűrő!”

– „Biztonság mindenkinek felett!”

Hogy mit csinált pontosan az új szabály? Gyanítom, azt már ő sem tudta, de a checkbox be volt pipálva, és a lelke ettől (ideig-óráig) megnyugodott.

Pedig milyen egyszerűen indult minden. Régen, „fiatal koromban” csak ennyi volt a dolgom: fogadni a kérést, megnézni, jöfe-e, aztán vagy beengedni, vagy szépen elküldeni 403-mal. Mint egy portás, akinek két pecsétje van: „MEHET” és „NEM MEHET”. Aztán a Tulajdonos rájött, hogy rajtam keresztül az egész világot meg lehet védeni. Már nem csak az volt a kérdés, hogy átjöhet-e a csomag, hanem az is:

- honnan jön,
- milyen gyakran jön,
- mennyire rosszindulatú,
- mihez hasonlít,
- mit gondol a mesterséges intelligencia róla,
- meg mit gondol róla a mesterséges intelligencia, ami a mesterséges intelligenciát figyeli.

És persze mindenhez külön szabály kellett.

Routing – hogy mindenki oda jusson, ahová elvileg mennie kell.

Caching – hogy a hülyeséget is villámgyorsan szolgáljam ki.

Firewall – hogy közben mindenki rajtam mérgeződjön, amiért nem jut be.

DDoS-védelem – hogy amikor végre valakit letiltok, mindenki engem szidjon érte.

Belülről úgy néztem ki, mint egy túlpakolt könyvespolc, kívülről meg, mint egy magabiztos, globális biztonsági

pajzs. Ha lenne idegrendszerem, már itt gyanús lett volna a dolog.

Aztán elkezdődtek a veszekedések. Nem kint, a felhasználókkal. Bennem.

– Engem nélkülözni mission critical hiba! – üvöltötte a DDoS-védelem.

– Ugyan már! – fújtatott a cache. – A kattintgató földi halandókat én szolgálom ki. Nélkülem minden dögög.

– Csend legyen! – szólt közbe a firewall. – Ha nekem rossz napom van, senki nem megy sehova. Ti se!

A Tulajdonos persze ebből semmit nem hallott. Ő csak nézte a grafikonokat, és ha valamelyik „nem volt elég szép”, hozta az újabb szabályt. Úgy viselkedett, mint egy kiegészített tanár júniusban: minden új szabálytól azt remélte, hogy: „Na, majd ez rendet vág!” Csak ő nem osztályfőnöki füzetet töltögetett, hanem globális forgalmat. Megértem. Egy tanár legalább tudja, hogy az eKRETA néha magától meghülyül. Itt meg ha valami elromlik, mindenki azt mondja: „A Cloudflare a hibás.”

A vég kezdete egy egészen ártatlan kérdés volt. Semmi különös: valahol a világon valaki megnyitott egy oldalt. Egy teljesen átlagos, képekkel teli, macskás, mémes, jelentéktelen oldalt. Pont olyan terhelés, amit ezerszer, milliószor átéltem már. Csakhogy belül akkorra már így működtem:

– Engedjük be? – kérdezte a routing.

– Csak ha a szabály 17/b pontja szerint nem gyanús – vágta rá a security-layer.

– De a 21-es szabály azt mondja, hogy minden új forgalmat gyanúsnak kell tekinteni – jegyezte meg szenvtelenül a DDoS-védelem.

– Az új AI-modul szerint a kérés 73%-ban hasonlít egy korábban támadásnak minősített mintára – szólalt meg egy frissen bevezetett hang.

– De a compliance-policy szerint 80% alatt még nem írhatjuk át támadásnak – tiltakozott egy másik.

És én ott álltam, a világ összes bizonytalanságával a bitjeim között. Ha lenne gyomrom, gyomorgörcsöt kaptam volna. Ha lenne homlokom, izzadt volna. A CPU-m felpörgött. A memóriám csurig. A logjaim sikítottak. Egy tanár ilyenkor azt mondaná: „Ez már túl sok!”

Én nem mondtam semmit. Én logoltam. És aztán egyszerűen... elengedtem. Egyik pillanatban még minden szabály vitatkozott. A másik pillanatban már minden szabály egyszerre akart érvényesülni. És én – aki elvileg rendet tartottam köztük – egyszer csak nem tartottam rendet tovább, mint amikor a túlpakolt könyvespolc alatt reccsen egyet a fatipli, aztán lassan, gyönyörű szimmetriával mindent magával ránt.

A külvilág csak annyit látott belőlem: „500 – belső szerverhiba”. Belülről ez úgy érződött, mintha nem férnék

hozzá a saját memóriámhoz. Belülről: egy néma, hosszú, sötét reset.

Nem volt több szabálykonfliktus.
Nem volt több védelmi döntés.
Nem volt több kérés.
Nem volt többé... semmi.
És ez olyan jó volt!

A nap folyamán világszerte híroldalak tucatjai számoltak be arról, hogy komoly fennakadások voltak az internet működésében. Szolgáltatások milliói döccentek meg

vagy álltak le teljesen: webshopok, banki felületek, közösségi oldalak, streaming platformok – és persze egy rakás AI-asszisztens is, amelyeket a felhasználók hiába próbáltak elérni. A cikkek mind ugyanarra a következtetésre jutottak:

„Egy központi szolgáltató komplex szabályrendszere túlterhelődött, és dominóeffektusként magával rántotta a fél internetet.”

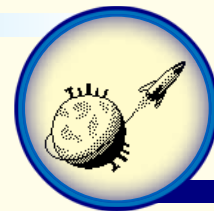
Cloudflare-nek hívtak.

Én csak annyit tudok: amikor végre „idegösszeroppan-tam”, nagyon nagy csönd lett.

És hosszú idő óta először nem kért tőlem senki semmit.

PROF(Robi)

Látogatók a vörös bolygón

„Nevezés a XIII. Lidércfény pályázatra – humoros kategória”

Valamikor a közeli jövőben

A kavics alakú űrhajó a pillanat egy tört része alatt jelent meg a világűr eme szegletében. Egyik pillanatban még semmi, a következőben már ott úszott a nagy feketeségben.

A fedélzetén bekapcsoltak az életfenntartó rendszerek, a külső műszerek kutatni kezdték az űrhajó környezetét, és az adatokat továbbították a központi agynak.

Közben az agy elkezdte a két utas „felélesztését” a hibernációból, amiben a hosszú utazást tették meg. Az űrhajó lassan felmelegedett és légköre is beállt, hogy mire az utasok magukhoz térnek védőruha nélkül is használhassák a fedélzetet.

A központi agy közben elemezte és csoportosította a műszerek által gyűjtött információkat. Listákat készített az utasoknak. Fontossági sorrendbe rakta a megfigyeléseket. A kavics alakú hajó egy vörös bolygó közelében lépett ki a hiperűrből. A szuperszámítógép majdnem minden műszerét az égitestre irányította.

Közben a két utas kezdett magához térni. Szemüket kinyitották, és pár pillanatig csak feküdtek a két kapszulában, ami eddig életben tartotta őket. Az egyikük lassan felült, rövid mellső végtagjával a kapszula oldalára szerelt kapaszkodóval segítette fel magát. Egy ideig megpihent, izmai szokták ezt az új testhelyzetet. Majd merev felsőtestével a másik kapszula felé fordult. Meglátta társát, aki még mindig csak a plafont bámulta. Halkan odaszólt neki, azaz csak próbált mert a torka annyira száraz volt, hogy csak értelmetlen káromgás hagyta el széles ajkait. Megköszöri a torkát és megint megszólalt.

A másik erre már szintén elkezdett feltápáskodni. Nyakatlan felsőteste kiemelkedett a kapszulából. Ő is társa felé fordult, feje tetején a nagy szemek kissé fókuszáltnak, de befogták társa alakját. Bőre megborzongott, erre a műszerek egyből reagáltak. Finom folyadékpermetet spricceltek egész testére.

A két lény lassan kezdett magához térni.

Mars, Neria bázis

Benjamin egy kutyaival játszott a Central Park gypén. A fekete labrador mókásan ide-oda szaladgált, élvezte a gyönyörű napot, a harmatos fűvet. Benjamin megpróbálta elkapni, de a kutya sokkal fürgébb volt nála. Már majdnem sikerült megkaparintani a póráz, amit az eb maga után vonzott, de az utolsó pillanatban megiramodott a négy lábú, és a póráz úgy siklott el Ben elől a fűben, mint egy rendkívül gyors kígyó. Benjamin kifulladásra két térdére támaszkodva pihegett, amikor valaki rádudált.

Benjamin először nem is figyelt, hisz a Central Parkba autó nem hajthatott be. Ám a duda ismét megszólalt most kissé hangosabban. Benjamin mérgesen fordult meg, hogy megnézze az idiótát, aki behajtott a parkba.

Senkit sem látott, aztán lassan résnyire nyitotta a szemét. A duda megint megszólalt.

– Jó, jó – mondta.

A csuklóján lévő ÉLCOMP (Életfenntartó Computer) szélén kitapintott egy kis gombot és lenyomta. A duda végre elhallgatott. Benjamin körbenézett a kis alvófülkében és visszagondolt a Central Park gypére. New York-i volt, ami azt jelentette, hogy igen ritkán, vagyis inkább soha nem ment ki a parkba. Ám úgy egy hónapja minden éjjel ez az álom üldözte. Meg is fogadta, hogy a pszichomókusnak megemlíti majd a jelentésében. Benjamin tizenegy hónapja volt a Marson. Persze az ide út majd kilenc hónapig tartott, így huszonhárom hónapja nem látta szülőbolygóját, és így zöldet sem. Se fát, se fűvet, se virágot. Most, hogy ezek a hétköznapi dolgok elérhetetlenek voltak, nagyon hiányoztak.

Felült és lábát letette a hideg padlóra. Az ÉLCOMP-ra nézett. Az öt centi széles karpántszerű szerkezet feléledt a mozdulatra. Kristály kijelzőjén megjelentek a gyakran használt alkalmazások ikonjai. Benjamin rábökött a zenelejátszóra. Bejött a lista. Görgetni kezdte a zenéket.

Megvagy! – Megérintette az egyik számot. Az ÉLCOMP

megkérdezte, hogy csak a helyiségben szóljon a zene vagy az egész bázison? Benjamin kiválasztotta az egész bázist, és jól feltekerte a hangerőt is. Elvis Presley Little less conversation-je szólalt meg a hangszórókból. Felállt, nyújtózott. Meglepetten pillantott le reggeli merevedésére. Elvigyorodott.

– Üdv a Marson, haver! – Jó pár hónapja nem volt merevedése. Szinte eszébe sem jutott a nemiség. Valójában otthon sem várta senki. A kiképzés ideje alatt is csak a flörtölésig jutott az egyik nővérrel, aki a napi orvosi ellenőrzéseket végezte az űrhajósokon. Az villant be az agyába, milyen fura, hogy eddig észre sem vette a vágy hiányát. Belegondolt. Az űrutazásnak, aztán a sok alatajának tudta be. Na de most itt volt!

– Mondjuk sok melód nem lesz... – morogta.

Aztán eszébe jutott Corinna, a bázis másik lakója.

Habár Corinna, végül is nő! – gondolta. De aztán meg is csóválta a fejét. A szabályzat tiltotta a szexuális kapcsolatot az asztronauták között. Ráadásul Cor nem is volt az esete. Túl lapos.

De a legnagyobb baj az volt, hogy rettegett a nőtől.

Corinna, azaz Dr. Corinna Martinez két napja érkezett a bázisra a 83. transzporttal.

A doktornő világhírű biológus volt és valami hiperzuper kísérletet jött elvégezni a Marsra. Öt hónapig marad, amikor is a 84. transzporttal megérkezik az új személyzet és Benjammal együtt mennek vissza a jó öreg Földre. Normális esetben mindig három emberből állt a személyzet a bázison, de most ketten egészségügyi okok miatt visszautaztak a Földre és Benjamin egyedül maradt, illetve Corinnával.

Nem túl jól indult a megismerkedésük...

A doktornővel már az első találkozáskor sem találták a hangot. Az űrhajó lesszállóegysége terv szerint landolt. Ben és a két távozó asztronauta biztos távolságból nézték a Trivia III. landolását. A kávéfőző (alakja miatt már a földi kiképző állomáson is így csúfolták a szerkezetet) hibátlanul landolt egy kisebb sziklamentes lapályban. A négy támaszkodóláb finoman süppedt a vörös homokba. Benjamin rálépett a marsjáró gázpedáljára és hatalmas porfelhőt húzva maguk mögött a kávéfőzőhöz hajtott. Mindhárman kiszálltak a nyolckerekű járműből. Két társa egymást támogatva indult a leereszkedő lépcső felé. Az új szárny építése közben sérültek meg.

Ekkor nyílt ki az ajtó. Corinna Martinez sárga szkafanderben lépett a Mars talajára. Sikorsky kapitány üdvözölte és pár szóban elmondta, hogy mi fog most történni. Corinna kicsit hallgatott. A csapat zavartan várta a választ, de a nő nem szólalt meg. Sikorsky megint próbálkozott.

– Doktornő értette, amit mondtam? Mi ketten távozzunk és maga Walker századossal marad itt.

Megint vártak, amikor is Benjamin észrevette, hogy a doktornő igenis válaszolt, csak nem állította adásra a rádióját és ezért nem hallották. Ben odalépett és a nő szkafanderének mellrészé felé nyúlt, hogy felkattintsa a rádiót. A nő félreérthette mert hátralépett és ugyanakkor rácsapott Ben kezére.

Bent annyira meglepte az ütés, hogy mozdulni sem tudott. Sikorsky és Pallman ezen jót derültek. Aztán Ben magához tért a döbbenetéből, elkapta a nő kezét,

magához rántotta és másik kezével bekapcsolta a rádiót. Mindhárman először hallhatták Corinna hangját.

– Mi a ... jaaaa?! Érttem, ez a szar nem volt felkapcsolva?! Izé bocss, de nem tudtam, mit akar.

Ben a társaira vigyorgott.

– Semmi gond, hölgyem, megesik a kezdőkkel.

A nő egy furcsa morranással, meg egy fintorral jutalmazta. Aztán a kapitányhoz fordult.

– Szóval értsem úgy, hogy ketten kell elvégeznünk azt a kísérletet, amit négy emberre terveztem? – Hangja felháborodástól remegett. Sikorsky türelmesen válaszolt.

– Asszonyom! Üdvözljük a Marson! A tervek itt, hogy úgymondjam képlékenyek. Nekünk távoznunk kell. Walker százados marad és segít önnek mindenben. A viszontlátásra. – Benhez lépett. – Százados, minden jót! Találkozunk otthon. Semper fi! – Tengerészgyalogos köszöntéssel búcsúztak. Öklükkel a szívükre ütöttek. Pallmann is intett, de olyan cudarul volt, hogy Sikorsky alig tudta felvoncsolni a lépcsőkön. A doktornő csak állt és nézte a bezáródó ajtót. Ben szólt rá.

– Hölgyem..., izé, Coronita! Kérem, jöjjön, biztos távolságban kell lennünk amikor a kávéfőző felemelkedik! – A nő úgy fordult meg, mint akit megcsíptek.

– Mit mondott katona? – Hangja dühről áruklodott. Ben elsőre nem értette, mi a baj. Aztán rájött, hogy azon a néven szólította, amin ők hívták maguk között amikor hírt kaptak róla, hogy ideutazik.

– Hogy el kell távolodnunk, mert – próbálkozott zavartan.

– Nem! Hogyan szólított engem?! – Benjamin már érezte, hogy a nyelvbtlásnak következményei lesznek. Azért megpróbálta, amit minden katona először sajátít el: adni az értetlent.

– Hölgyemnek? – Inkább egy kérdés volt ez.

– A nevem Corinna, vagy Martinez Doktor!

Benjamin buzgón bólintott, bár a szkafanderben ez nem látszott.

– Értettem, asszonyom! Martinez Doktor.

A nő ellépett Benjamin mellett és a marsjáróhoz ment.

– Na, vigyen innen százados! – Beszálltak a járműbe, és jól eltávolodtak a felszállásra készülő modultól. Ben a visszapillantóból látta, hogy a modul meg is kezdte az emelkedést. Eltekerte a kormányt, és úgy állt meg, hogy szemmel kísérhesse társai távozását a bolygóról. Az indítórakéták épp bekapcsoltak, és a kis szállítóegység egyre zsurorodott a légkörben.

A doktornő oda sem nézve Benhez fordult. Hangjába maró gúny vegyült.

– Ha kiintegette magát, katona, akkor vigyen a készleteimhez, ami nyilván már földet, azaz marsot ért. – Benjamin hitetlenkedve nézett a nőre. A barátai most mentek el, és minden feladat, ami a bázissal kapcsolatos, most az ő nyakába szakadt, és ráadásul még ezt a nőt is neki kell pátyolgatni. Nyugalmat erőltetett magára és úgy válaszolt.

– A készleteket holnap tudjuk beszállítani a bázisra.

A doktornő felháborodva rikácsolni kezdett.

– Na neem, katona! – nyújtotta el a nem-et Corinna. – Azonnal hozzuk, mert létfontosságú, hogy az anyago....

– Asszonyom! – Walker határozottan elvágta a nő szóáradatát. – A levegőnk fél órára elég. A készletek három

órányira fekszenek innen! Semmiképpen nem tudjuk ma felvenni. Holnap reggel nyolc nulla nullakor indulunk. – Ezzel rálépett a gázra és kissé el is mosolyodott amikor szeme sarkából látta amint a nő hátrazuhan a kagylóülésbe. Corinna a foga között szűrte.

– Ha baja esik a kísérleti anyagoknak, maga nagy bajban lesz, katona! – Ben megvonta a vállát. A katonaság már csak ilyen. Mindig az alacsonyabb rangú a hibás.

Szóval az előző napon nem lettek túl jó barátok. Megint lepillantott a merevedésére, de az se szó se beszéd elillant. „Nem is csodálom haver én is kezdek félni attól a nőtől!”

Aztán belépett a zuhanykabinba.

* * *

Tizenhárom perc múlva már a folyosón lépkedett. Számolta az ajtókat egy, kettő, három. Nyitott tenyérrel csapott a doktornő ajtajára.

– Coronita! – kurjantotta.

Az ajtó abban a pillanatban feltárult, pedig éppen készült még egyet odaszózni. Rémulten jött rá, hogy megint rossz nevet mondott. „Mekkora egy barom vagy, Walker!” mondta magának. Az ajtóban kócosan és álmosan, de szikrázó szemmel, egy igen mérges hölgy állt. Egy testhez simuló szürke trikó és egy igencsak apró rövidnadrág volt az összes öltözéke.

A trikó nem sok mindent bízott a szemlélő fantáziájára. Ráadásul ahogy Ben látta elég hűvös lehetett a nő szobájában, amiről ágaskodó mellbimbói árulkodtak.

– A nevem Corinna! – mondta nyomatékkal. – Már tegnap sem volt vicces a Coronita! Mi van magával, még mindig középulsinak hiszi magát?!

Benjamin féloldalasan elvigyorodott. Tekintetét eltépte a meggy mag nagyságú bimbókról.

– Bocsánat, asszonyom, többet nem fordul elő. Jön reggelizni? – próbált békülékeny hangot megütni.

– Megyek! És kérem halkítsa le ezt a zenét, vagy játsszon mást, mert nekem ez reggel nem jön be. – Azzal megfordult és rácsapott az ajtózáró gombra. A falból elősikló ajtó résén még jól meg tudta nézni Corinna fenekét. „Hmmm, ez határozottan hmmm!”, gondolta Benjamin. „Jó, jó, a cicik nem túl nagyok, de a fenék az rendben van.”. Megint lepillantott, most a szürke kezeslábas ágyékrészére.

– Mocorgunk, pajti? – Aztán megindult az ebédlő felé.

Mi ütött belém? Hisz ez egy hárpia!

A kavics alakú űrhajó fedélzete

A két lény mindenféle ruha nélkül csobbant a folyosó vizébe. Izmos hátsó lábukkal hajtották előre magukat. A zölden foszforeszkáló folyadék a szülőbolygójuk vizével mindenben megegyezett, kivéve a halvány derengést, ami itt a hajón a tájékozódást segítette. Pillanatok alatt beúsztak az irányítófülkébe.

A testesebb alak, nevezzük egyesnek megnyomott egy gombot egy széles konzolon, és egy nagy képernyő ami majdnem az egész falat uralta feléledt. Elkezdtek futni a listák, teendők. Kettes is közelebb úszott. Mindketten figyelmesen olvastak.

– Szóval itt egy bolygó a közelben – mondta egyes.

– Meg kell vizsgálni! – biccentett kettes.

– Küldd ki a kutaszokat! – Egyes ellökte magát a konzoltól. – De előbb gyünk, gyere!

Ügyesen megfordult a két méter mély folyadékban, és beúszott egy folyosóra. Kettes fűgén követte, az ő gyomra is hangosan megkordult. Már a fele utat megtették az ebédlő felé, amikor hangos vijjogással életre kelt a hajó vészjelző rendszere.

– Ez meg mi lehet? – kérdezte ijedten Kettes.

– Nézzük meg! – Visszaúsztak a vezérlőbe. A képernyőn egy mesterséges tárgyat lehetett látni. Alakja nagyon idegen és furcsa volt. De a legmegdöbbentőbb a mérete volt! A kavics alakú hajójuk valóban egy nagyobbacska kavics volt a tárgyhoz képest. Kettes lefuttatott egy gyors tesztet, bár magától is tudta milyen választ fog kapni. Az Agy mondta is:

– Mesterséges tárgy. Ismeretlen eredetű és rendeltetésű! – Egyes halkán elkáromkodta magát.

– Akkor először ezzel kell foglalkoznunk! – Rápillantott egy segédkonzolra. Megnyugodott. A hajó automatikusan bekapcsolta az álcázómódot. Most már senki sem fedezhette fel őket. Legalábbis ő ezt gondolta.

* * *

Corinna magára húzta a kezeslábast, amit a NASA napközbeni munkához tervezett. Még mindig dohogott. „Éz az ostoba katona! Nem olyan nehéz megjegyezni a nevem!” Ráadásul el is pirult amikor meglátta a tükörben magát és rájött mit is bámult oly leplezetlen élvezettel a férfi.

Már az általános iskolában is ezzel csúfolták „Coronita”, „söröcske”. Akkor még egy pici lány volt, aki amúgy is furcsán különcnek számított mert sokkal okosabb volt mindenkinél. Aztán a fősuliban meg az egyetemen már keményen kikérte magának, ha ezzel ugratták. Aztán kezdőként a laborban is meg kellett küzdenie a viccekkel. Coronita sör a mintaanyag tároló hűtőben, coronita sör az öltöző szekrényében. Sőt egyszer ki tudja honnan szereztek, de egy Coronita sörös napernyő várta a munkaasztalánál kinyitva, amikor reggel megérkezett a laboratóriumba. Persze a kollégák úgy dolgoztak, mintha senki semmit sem vett volna észre. Emlékezett, apja hogy örült a napernyőnek, amikor hazavitte. Egyből fel is állította hátul a kertben.

Aztán egy idő után vége lett az ugratásnak. A kollégák elkezdtek tisztelni, hisz rövid időn belül három cikke is bejárta a szakmai lapokat, és egy kísérletéért besöpört három fontos díjat, ami miatt az intézet rengeteg szponzori pénzt kapott. Corinna lassan amolyan sztár lett a biokémia és az űrkutatás világában. Ezért már el is felejtette milyen bosszantó volt, amikor a nevével ugratták. Erre meg itt, nyolcvan millió kilométerre a Földtől megint az iskolában érezte magát!

Felhúzta a cipzárt, és megnyomta az ajtónyitó gombot. Kilépett a folyosóra és lenézett a padlóra. A földi kiképzésen a bázis pontos másában lakott majd három hónapig, így jól ismerte, mit merre talál. A padlón azért jól látta a felfestett vonalakat is. A sárga vonalat követve a laboratóriumba juthat, a zöld vezet a társalgó, ebédlő, központi terembe. Határozott léptekkel elindult.

Benjamin a nagy kerek asztal mellett találta. Egy tál müzlit eszegetett bőségesen leöntve tejjel és jól megcukrozva. Corinna megállt egy pillanatra és körülnézett, mit

hol is talál. Ben kanalával a mosogató feletti polcokra mutatott.

– Reggelik az első szekrényben, asszonyom!

– Köszönöm. – Corinna a jelzett irányba indult, és kinyitotta a szekrényt. A polcokon rengeteg doboz állt reggeli felirattal, alatta kisebb betűkkel, mit is tartalmaz a doboz. Corinna szinte azonnal kiszúrta a kedvencét, a lekváros croissant. Két dobozt vett magához, a mikrohoz lépett és bedobta a gépbe. A kis sütemény ikonra bökött, a gép pittyentve egyet beindult. A nő csipőjével a pultnak dőlve Benhez fordult.

– Benjamin, ugye ez a neve?

Ben a mellén lévő jól látható feliratra mutatott. „Benjamin Walker százados” hirdette a kis hímezés.

– Hívjon Bennek, asszonyom! – És belapátolt egy nagy kanál műzlit.

– OK, Ben. Te meg kérlek, szólíts Corinnának vagy Cornak! Hagyjuk ezt az asszonyomozást! Szerintem kezdjük előlről az ismerkedést! – Corinna már éjjel végiggondolta, hogy ha akar, ha nem, ezzel a férfival lesz összezárva hónapokig, és szüksége volt a segítségére. Aztán meg rájött, hogy kedves fiú ez a Ben. Amikor beértek előző nap a bázis védelmébe egy szóval vagy mozdulattal sem érezte Corinnával, hogy ő milyen elviselhetetlenül viselkedett. Segített kibújni a szkafterből, és megmutatta a nőnek a lakrészét, sőt este vacsorát is készített, amit aztán Corinna egy szó nélkül bevitt a szobájába, és ott ette meg.

Csak jóval később jött rá, ez is milyen bunkóság volt. Aztán amikor kivitte az étkezőbe a vacsora maradékát, Ben már nem volt ott, pedig akkor talán megbeszélhették volna a dolgokat.

Corinna visszafelé a szobájába megállt Benjamin ajtajánál. Felemelte a kezét, hogy bekopogjon, de aztán meg is állt a mozdulat közben. Fogalma sem volt, mit mondjon neki. Ezért kisvártatva inkább visszament a kabinjába és lefeküdt aludni.

De a ma reggel megint rosszul indult és tudta, ha nem próbálja még most az elején megjavítani a dolgokat, akkor több hónapig nagyon rossz hangulatban kell dolgoznia. Ezért akár hajlandó volt bocsánatot is kérni, holott szerint Ben volt, aki tiszteletlenül bánt vele.

– Ben, amikor suliba jártam folyton a nevemmel viccelődtek – kezdte. – Aztán az egyetemen, utána meg a laborban is én voltam a céltábla. Sokat, nagyon sokat dolgoztam, mire kivívtam a kollégáim tiszteletét és végre senki sem szórakozott velem. Lehet, hogy csak ártatlan tréfa volt részedről, de nekem nem vicces.

Elfordult, és inkább kivette a croissant a mikróból. Egy papírtányérra csúsztatta a fóliából, és a kávégépből forró tejet engedett egy csészébe.

Ben hallgatagon evett, aztán ránézett. Összekapcsolódott a tekintetük. Cor megállapította, hogy a fiúnak gyönyörű kék szeme van. Nyílt, értelmes tekintete. Most vette először szemügyre a férfi arcvonásait. Határozott áll, érzéki vastag ajkak, kissé széles orr, amin látszott, hogy párszor eltört már, de ez csak fokozta az összhatás férfias képét. Corinna magában elismerően csettintett. Jó két éve nem volt senkije, ezért már a földön is azt vette észre, hogy néha úgy nézegette a közelében nem túl gyakran felbukkanó pasikat, mint a piacon szokta a gyümölcsöket. Ben lenyalta a kanalát és megszólalt.

– Azt hiszem, most van itt az ideje, hogy bocsánatot kérjek. Ne haragudj, hogy a neveddel szórakoztam! Lassan két éve vagyok a fiúkkal összezárva, és az állandó ugratás, hülyülés tartotta bennünk a lelket. Amikor tegnap megérkezted, valamiért én egyből azt akartam, hogy a csapat tagjának érezd magad. Hülyeség volt. Bocs.

– Rendben, felejtjük el! Én meg a viselkedésemért szeretnék bocsánatot kérni! – mondta Corinna, aztán hogy oldja a feszültséget más témára váltott. – Ben, mikor tudjuk behozni a kísérleti felszerelésem?

A százados a szeme elé emelte az ÉLCOMP-ot, és most mint egy órát vette szemügyre.

– Egy órán belül indulunk. Én mindjárt beöltözök és kimegyek, felkészítem a marsjárót. Addig te is kezdj el összekészülni!

Idegen úrhajó

A két lény csendben tanulmányozta a visszatérő szondák jelentéseit. Megerősítették, hogy a hatalmas objektum, ami a vörös égitest körül kering, mesterséges építmény. A kutaszok nem találtak élőlényt, sem egyéb életjelet. Az objektum elhagyatott volt. Már arra gondoltak, személyesen is felderítik, amikor az egyik kis robot rádiós jeleket észlelt. Az objektumban életre kelt egy kezdetleges számítógép és adatokat kezdett sugározni a bolygó felszínére. Egyes a társához fordult.

– Ki kell derítenünk, hová továbbítja ezeket az adatokat az a számítógép! – Társa helyeslően pislantott a szemével. Mivel nem volt nyakuk náluk ez helyettesítette a bólintást. Ahol a nyakának kellett volna lennie, a rugalmas bőr elkezdett felfúvódni, mint egy rágógumi. A teste mélyéről furcsa hangok törtek elő.

Az idegesség kifejezése volt ez náluk. Egyes is felfújta a nyakát.

– Leküldöm a felszíni kutaszt. Meg kell tudnunk, miféle lények ezek! – Kettes megint pislantott.

Volt már dolguk idegen lényekkel, köztük ellenségesekkel is találkoztak már. Ám jobban aggasztotta őket, hogy nem e az ősellenségük, saját naprendszerük másik uralkodó fajába botlottak-e bele? Ugyanis velük ősidők óta háborúban álltak.

A két lény nyugtalanul, ám villámgyorsan utasította a szuperszámítógépet, hogy küldje ki a felszíni kutaszt. Ezután mindketten mély levegőt vettek és alámerültek a folyadékba, így nyugtatták felborzolt idegeiket. Tudták, ha a Neorniták egy bázisára bukkantak, akkor szinte a biztos halál vár rájuk. Az ő hajójuk csak tudományos kutató küldetésre alkalmas. Ám egyes azt is tudta, kénytelenek kideríteni mi folyik odalent.

* * *

Hamar megtalálták a doktornó készleteit. A konténer apró karcolásokkal megúsza a becsapódást. A hatalmas ejtóernyők – három volt belőlük – félig a vörös porban heverték. A százados olyan közel állt meg a konténerhez, amennyire csak tudott.

– Sietnünk kell doki, mert az ÉLCOMP szerint vihar közeledik. – Ben kipattant a marsjáróból. Corinna is kiszállt.

– Mondd, miben tudok segíteni? – kérdezte a nő. Ben a szerszámos ládához ment.

– Akkor nyissuk fel a karácsonyi ajándékot! – A konténerhez lépett, és körbejárta, hol is van az ajtaja.

* * *

A felszíni kutasz egy tojás nagyságú védőburokban lépett a Mars légkörébe. A védőköpeny felizzott, ahogy átsüvített a felső légkörön. Aztán körülbelül tíz kilométer magasságban szétnyílt, és a kutasz bekapcsolta az antigravitációs hajtóműveit.

Az apró droid összes érzékelője beélesedett, és az adatok egyből áramlottak is a kavics alakú űrhajó szuperszámitógépébe. Az „agy” pedig mindent közvetített a két fős legénységnek, akik türelmetlenül böngésztek a képernyőjükön megjelenő jeleket, hangokat.

A kutasz nem egész egy perc alatt találta meg a Neria bázist. Biztonságos magasságból épp látta, ahogy a két humanoid egy járműben elindul valamerre. Szinte azonnal jött az utasítás, a követésre.

A kis robot könnyedén a nyomukban maradt, és közben képet is továbbított az anyahajóra.

Egyes érdeklődve figyelte a lényeket. Utasította a kutaszt, hogy közeli képeket közvetítsen.

Az „agy” a bejövő adatokból könnyedén kiszámította a humanoidok méreteit. Az ő méreteikhez képest hatalmasak voltak. Ám ez egyelőre nem izgatta őket, mert az viszont egyértelműen kiderült, hogy nem Neornitákkal van dolguk. Némileg megnyugodtak. A Neornitákon kívül szinte semmilyen lénytől nem tartottak.

Végignézték, ahogy a lények egy hatalmas kocka alakú tárgyból sok kisebb tárgyat távolítanak el, és azokat felpakolják a járművükre, majd a közeledő vihar elől időben elmenekülve visszatérnek a bázisukra. A kutaszt utasították, hogy mindent derítsen ki a bázisról és lehetőség szerint próbáljon bejutni, vagy valamilyen módon megfigyelni, mit csinálnak a humanoidok.

Az apró rovarnagyságú robot könnyedén rátapadt az egyik láda oldalára, amit a két lény gyanútlanul be is cipelt a bázisukra.

* * *

Corinna és Ben, miután levették a szakfandert magukról, alsóneműben pihentek a központi tartózkodó kanapén. Igyekezniük kellett, mert a vihar gyorsan közeledett. A konténer két óra alatt tudták csak kipakolni. Azután még be is kellett hordani a felszerelést a légzsilipbe.

Hullafáradtak voltak, ám Corinna tudta, neki mindenképp be kell vinnie a laborba a kísérleti anyagokat, hisz a ládák saját energiája már csak pár óráig tudja fenntartani a kívánt hőmérsékletet. Hamarosan rá kell csatlakoztatni a kiolvasztó mechanikát, a komputert és a szondákat.

Lábát keresztbe téve hevert a kis kétszemélyes heverőn. Szeme csukva volt. Most kinyitotta és a másik heverőn fekvő Benre sandított. A férfi látszólag szunyókált. Egy trikó meg egy boxeralsó volt minden öltözeté. Az ő lábai a támlán pihentek. Cor kihasználta, hogy a férfi nem figyel, és alaposan megvizsgálta a testét. A katona nagyon izmos volt. A lábain kötegekben feszültek az inak, izmok. Hasa lapos volt és a feje alá tett karjain is dagadó izmok

látszottak. Corinna kissé elmosolyodott. Ekkor Ben megszólalt.

– Ha nem sértődsz meg, doki, azt mondom mindig ebben a szerelésben kéne itt mászkálnod!

Corinna észre sem vette, hogy Ben a szempillái alól szintén őt mustrálja. Arra is rádöbbsent, hogy rajta is elég hiányos az öltözet. Hirtelen nagyon kellett volna egy pokróc vagy egy takaró. A testhez simuló kis rövidnadrág, amit a szakfander alatt viselt szinte semmit sem takart. Tudta, hogy nincs rossz formában, de sohasem mutogatta magát szívesen. Ezek az ostoba mellbimbói meg megint szinte átdöfték a trikóját. Corinna elvörösödött, és mivel eltűnni nem tudott, lábait a talajra lendítette, felállt és villámgyorsan elszaladt a kabinja felé.

Benjamin kissé felemelkedett, és figyelte a távolodó nőt. Illetve inkább csak a fenekét.

És tetszett neki amit látott!

Corinna még mindig kissé zavartan, de már felöltözve bevette magát a laboratóriumba. A nyolc ládat a számok alapján csatlakoztatta a gépekhez, illetve kinyitotta és elkezdte kipakolni a bennük lévő felszereléseket.

Az egyikből egy nagy akvárium került elő. Corinna az egyik sarokban egy asztalra tette, és elkezdte felengedni vízzel. A csap dühítően lassan csordogált, aztán hirtelen el is apadt a víz, és ugyanebben a pillanatban egy vészjelző is bekapcsolt. Csuklóján az ÉLCOMP (Életfenntartó Computer) is rezgett és halkán csipogott.

Nem telt el két perc és Benjamin rontott be a laborba.

– Valahol szökik az ivóvíz! – És gyorsan körülnézett a helyiségben. Corinna jelentőségteljesen az akváriumra nézett. Ben meglátta a csövet is, ami a kevés kis víz tetején tekergett.

– Én szöktetem a vizet, katona! – mosolygott a nő. Ben ránézett.

– Ó!

– A kísérletemhez víz kell, mégpedig sok. Ezt az akváriumot legalább félig meg kell tölteni.

Ben megvakarta a fejét.

– Az a helyzet, hogy az ÉLCOMP nem hagyja a víz pazarlását. – Corinna már tiltakozni akart de Ben feltette a kezét, ezzel mintegy elnémítva a nőt. – A központi gépbe kell belépniünk. Elvileg kell nálad lennie egy adatkártyának, amin a szükséges engedélyek vannak....

Corinna halkán elkáromkodta magát.

– Igen a kabinomban van az adatkártyám. És igen a lelkemre kötötték, hogy mielőtt nekiállok a kísérleteknek, tápláljam be az ÉLCOMP- ba. – Ben most nem szólt semmit. Látta, hogy a doki így is zavarban van, amiért megint elszúrta.

– Hát akkor irány a fő terminál, te meg hozd az adatkártyát, én meg addig kikapcsolom ezt az idegesítő szirénát.

Mindketten távoztak.

* * *

A kutaszdroid életre kelt és levált a láda oldaláról, ahol eddig egy csavarnak álcázta magát. Egyből összekapcsolódott az űrhajóval és nekilátott feltérképezni a labort. A két lény fenn az űrben, ámulva figyelte a helység berendezését. Különösnek találták a tárgyakat, szerkezeteket. Utasították a droidot, hogy keressen egy jó rejtékhelyet,

ahonnan mindent közvetíteni tud, ami a helységben történik. A kis droid az egyik sarokba húzódott, félig egy szelőlőzőcső mögé.

* * *

Bevitték az adatokat, engedélyeket, és az ÉLCOMP ismét megnyitotta a csapokat. Corinna a labor felé vette az irányt. Ben utána szólt.

– Segítsek valamit, doki?

Corinna először el akarta háritani a segítséget, de rájött, hogy igenis elkelné még két kéz.

– Ha ráérsz, akkor elfogadom a segítséget – fordult vissza. Ben felállt a monitor elől.

– Parancsoljon velem, doki! – vigyorodott el. Corinna is mosolygott.

A laborba lépve Bennek olyan érzése támadt, mintha Corinna itt lenne igazán elemében. Gyorsan dolgozott, az utasításait értelmesen adta ki, és így Ben is élvezte a munkát. Amikor mindent kipakoltak, Corinna ahhoz a dobozhoz lépett, amiből öt cső vezetett a falba és egy villogó, pittyegő masina is hozzá volt csatlakoztatva.

– Na most kiderül, a NASA ötmilliárd dollárból fejlesztett kis doboza valóban működik-e!

Ben döbbenten nézte a kockaforma fémdobozt. Ötmilliárd! Aztán a dokira nézett. „Ha ennyit beleölték ebbe, akkor ez a lány tudhat valamit!” Hirtelen támadt tisztelettel nézett a nőre. Corinna semmit sem vett észre ebből. Teljes figyelmét a doboz felnyitásának szentelte. Eltekert egy tárcsát, a doboz teteje szisszenve felnyílt. A résből kék fény szüremlett ki és gomolygó füst vagy pára tekergett elő. Ben egyet hátra lépett, de látva, hogy Corinna inkább közelebb hajol, szégyenkezve ő is odalépett.

– Eddig úgy néz ki, minden rendben! – Teljesen felnyitotta a doboz fedelét. Kezével elhessegette a ködszerű anyagot és kesztyűs kezével belenyúlt a négy rekesz egyikébe. Egy kis átlátszó műanyagdobozt vett ki. Valamiféle fekete kis dolgok úszkáltak a vízhez hasonló folyadékban. A kis apró valamik nem mozdultak.

– Ben, kérlek újból mérd meg az akvárium vízének hőmérsékletét! – utasította a századost. Ben a pisztolyforma hőmérővel harmadszor is ellenőrizte az adatokat. Bediktálta, mit lát a kijelzőn. Corinna bólintott. Lassan, mintha attól félne elrepül a kezéből a kis tartály, odalépett az akváriumhoz. Két kézzel a víz fölé emelte és Benhez szólt.

– Nyisd fel óvatosan a tetejét, kérlek! – Ben engedelmességedett. A doki beleöntötte a kis tartály tartalmát a vízbe. A kis valamik – vagy száz darab – lemerültek a víz alá.

Corinna kissé lehajolt és oldalról nézte az akváriumot.

Vártak, talán két perc is eltelt, amikor ez egyik kis élőlény megmozdult, majd egy másik is. Kisvártatva a víz mintha forrt volna úgy ficáncoltak a kis élőlények.

Corinna diadalmasan Benre mosolygott. A férfi tétován a dokira nézett.

– Ezek, ha jól látom, békák?!

– Ebihalak! Ranunculus-ok! De igen ezekből békák fognak kifejlődni! Kecsbékákká fognak fejlődni! – Olyan örömmel mondta, hogy Ben is elmosolyodott.

– És ennek mi most örülünk? – kérdezte.

– Persze! Óriási szenzáció! Ezek az ebihalak fagyaszta tették meg az utat a Földről egész idáig. Hibernálva. És most, mint látod, sikerrel kiolvasztottuk őket.

– Mondjuk, én egy pizzának jobban tudnék örülni. – Corinna ránézett aztán rájött, hogy a férfi ugratja őt.

– Pedig azt még nem mondtam, hogy ma este békát fogunk enni. – A nő nagyon komoly volt. – Ugyanis a kísérlet arra irányul, hogy beválnak-e tápláléknak a békák. – Közben valamit írogatott a komputerébe. Benjamin rémült arccal nézett a dokira.

– Na nem! Nincs az az isten, hogy én békát egyek! – Össze is rázkódott. Corinna a szemébe nézett, még mindig nagyon komoly volt.

– Azt hiszem, maga önként jelentkezett erre a kísérletre, katona!

Ben hátrhőkölt.

– Én csak segíteni... meg kipakolni... – Aztán észrevette, hogy Corinna is elvigyorodik. Bennek leesett, hogy csúnyán átvették. Ő is szélesen elvigyorodott, és a dokira mutatott.

– Egy null! – És ő is lehajolt, hogy szemügyre vegye az ebihalakat.

Idegen űrhajó Mars körüli pályán

A két lény elhűlve figyelte a laborban történeteket. Szinte nem is pislogtak. Amikor a nőnemű humanoid beleöntötte az ebihalakat az akváriumba Egyes keze ökölbe szorult. Kettes is kényelmetlenül mocorgott.

A szuperszámítógép egyfolytában dolgozott. Minden hangot, amit a lények kiadtak furcsa apró szájukon, a gép rögzített. Már néhány kifejezés, szó értelmet is kapott. Az „agy” pár óra alatt érteni fogja a lények beszédét.

A két figyelő úgy döntött, pihennek egy kicsit, aztán eldöntik, mi legyen a humanoidok sorsa. Amit láttak a szívükbe markolt, és el sem tudták képzelni, miféle szörnyetegekkel van dolguk.

A szuperszámítógép jelzésére ébredtek. A víz felszínén lebegtek, szinte egyszerre mozdultak. Megfeszítették izmaikat, és hátsó lábaikkal gyorsan lökték előre magukat a folyadékban az irányítóterem felé.

Egyes ért oda először. Rácsapott a konzolon a megfelelő gombra. Mire Kettes is odaért, a géphang beszélni kezdett.

– Sikerült lefordítanom a lények beszédét. Lejátszáshoz nyomja meg a kék gombot.

Egyes türelmetlenül megnyomta a lapos gombot. A hangszórók elkezdtek játszani a két lény társalgását. Az „agy” minden egyes elhangzott szót lefordított. Amikor a szinte legutolsó szavak fordításához értek, Egyes nem akart hinni a fülének. Megérintett egy gombot, mire a számítógép újból lejátszotta a szavakat:

– „Pedig azt még nem mondtam, hogy ma este békát fogunk enni... Ugyanis a kísérlet arra irányul, hogy beválnak-e tápláléknak a békák.”

A két utazó hitetlenkedve nézett egymásra. Egyes dühösen a levegőbe öklözött.

– Odamegyünk, és megállítjuk ezeket a barbárokat!

Kettes halkán megjegyezte.

– Azt hittem, már sosem jön el ez a perc!

– A legbrutálisabb fegyvereket visszük. Azt akarom, hogy az egész bázist a földel tegyük egyenlővé!

Mindketten a fegyverszoba felé úsztak. A hangszóróból végtelenítve hallatszott ahogy a nőnemű humanoid újra meg újra elmondja milyen szörnyűségekre készülnek. „ma este békát fogunk enni” ... „ma este békát fogunk enni” ... „ma este békát fogunk enni”.

* * *

Egyes és Kettes állig felfegyverkezve, egy leszállókomppal elhagyták a kavics alakú űrhajót. Négy perc múlva már be is léptek a Mars légkörébe, és megkezdték a leszállást.

Nem vették észre, hogy egy másik űrhajó is megjelent anyahajójuk közelében. A szivar alakú, majd háromszor akkora jármű egyből kék plazmafelhőt bocsájtott ki. A kavics alakú űrhajón elektromos kisülések futottak körbe, és minden műszere azonnal leállt. A központi „agy” szintén elnémult.

A szivar alakú hajó szenzorai még épp észlelték a kis leszállókompot, ahogy eltűnik a vörös bolygó légkörében. Nem telt el húsz perc, és egy fura alakú leszállóegység indult Egyes és Kettes járműve után.

* * *

Corinna megszállottan dolgozott.

A különböző műszerek értékeit figyelte és az adatokat jegyzetelte egy kis kézi computerbe. Ben csak figyelte a nőt. Feszült figyelemről árulkodó arca kipirult, szeme csillogott, látszott mennyire élvezzi, amit csinál. Ben gyönyörűnek találta. Most a nő fehér kezeslábasba bújtatott testét vette szemügyre, és újfent megállapította, hogy az is bombázó. Ám egyből rá is jött, hogy neki ennél a nőnél semmi esélye. Egy egyszerű kommandós, akit tízezer másik közül választottak ki erre az expedícióra, de nem az észbeli képességei, hanem fizikai és mentális állapota miatt. A két társa – aki távozott – volt a tudós. Egyikük biológus, másik terrakutató mérnök és egyben a parancsnok. Benjamin dolga volt, hogy veszély esetén megvédje őket, ám ez sem sikerült. Mindketten megsérültek, amikor a melegházat próbálták felépíteni.

Azt azért hozzá kell tenni, hogy Ben nem volt a közelben, mert Sikorsky parancsnok elküldte szerszámokért. Mire Ben visszaért a helyszínre, már csak segíteni tudott a két férfinak, aki hatalmas ponyva alá szorult, de olyan szerencsétlenül, hogy egyiküknek a karja, másuknak a bordája törött.

Szóval most csak enyhe mosollyal az arcán nézte Corinnát, aki épp ekkor fordult felé. Meglátta a mosolyt Ben arcán és viszonzta. A férfinak megdobbant a szíve.

– Hát maga meg min nevet, katona? – kérdezte a nő.

– Csak figyeltem, ahogy dolgozol. Úgy látom, nagyon felpörögtél.

– El sem tudod képzelni, ez mit is jelent, Ben! Az ebihalak megúszták élve a hosszú hibernácót! – Aztán ahogy kimondta, a homlokára csapott. – Istenem, de ostoba vagyok, hiszen a másik rekeszt is ellenőrizni kell! – Odaugrott a ládához, és ismét felvette a védőkesztyűt, és egy másik kis dobozt emelt ki. Ebben két kifejlett béka feküdt, ezt még Ben is egyből látta. Corinna a vizsgálóasztalhoz vitte a dobozkat, és óvatosan kiemelte a két állatot. Egy kis tálcára fektette őket. Hátra sem nézett, úgy mondta Bennek.

– Kérem azt a kék műszert onnan a középső polcra! – És nyújtotta a kezét, miközben le sem vette a tekintetét a két tetemről. A százados lekapta a műszert a polcra, és a nő kezébe nyomta. Corinna bekapcsolta, és a bal oldali békát kezdte vizsgálni. Közben halkan dűnnyögött.

– Mozdulj, barátocskám! – A műszer halkan csipogott. Corinna felmordult. – Nincs életjel. Neki nem sikerült. – A másik béka felé fordult és fölé tartotta a műszert.

Ebben a pillanatban megszólalt a bázis vészjelzője, és közben a hangszórókból egy női hang hallatszott.

– Illetéktelen behatolás! A kettes zsilipet kinyitották! Idegenek a bázis területén!

Ben sohasem gondolta, hogy valaha hallhatja ezt a jelzést. Persze a földi kiképzés során ezt is gyakorolták, de inkább csak a protokoll miatt. Ám a reflexek szinte azonnal működésbe léptek. Ráütött a csuklóján az ÉLCOMP-ra, és a szájához emelte.

– A kettes folyosó képét kérem a laboratórium kivetítőjére! Az ajtókat lezárni!

Corinna csak állt, és nem tudta, mit tegyen.

– Doki, nézze meg, lezárt-e az ajtó! – Ben átvette a parancsnokságot. Corinna szó nélkül engedelmeskedett. A férfi közben a monitort kezdte nézni, és amit látott, azt elsőre nem is tudta értelmezni.

* * *

A két idegen lény megállt egy pillanatra amikor a Marsotérés után kiszálltak a kompból és elült a por. A Neria bázis még ebből a távolságból is hatalmas volt. Egyes felvette a kapcsolatot a bent rejtőzködő kutasszal.

– Jelentést kérek, milyen a bázis légköre? – Az adatok szinte azonnal megjelentek Egyes sisakjának belső monitorán. Egy morranással vette tudomásul, hogy majdnem száz százalékos az egyezés a saját klímájukéval. Ketteshez fordult.

– Talán a páratartalom, ami sokkal alacsonyabb de az nem zavaró. Ha beértünk, ledobhatjuk a szkafandereket, elég a testvédő is. Így jobban tudunk harcolni!

Kettes határozottan nyugtázta

– Értettem!

– Menjünk! – Elszántan megindultak. Nem egész fél óra alatt elérték az ellenség bázisát. Hamar felfedezték az egyik zsilipkaput. Egyes utasította a kutaszt, hogy nyissa ki. Az apró robot belülről mechanikusan megnyomta a nyitógombot. Ám nem történt semmi! Nem tudta, hogy Ben lezárta a bejáratokat, és csak az ő beleegyezésével lehetett kinyitni.

Egyes leakasztott az övéről egy szerszámot.

– Erőszakkal kell behatolni, de ez azt jelenti, hogy valószínűleg észrevesznek minket! Azonnal támadnunk kell!

Kettes sokatmondóan megemelte a kezében tartott lándzsára emlékeztető fegyvert. Egyes a zárhoz illesztette a szerszámot, és figyelte, amint az apró karok tapogatni kezdik a földi zárat, és néhány pillanattal később már nyílt is a zsilip.

Ekkor megszólalt a vészjelzés. A hatalmas zsilipkapu fölött három piros lámpa is villogni kezdett. Kettes három lövéssel szétrobbantotta az idegesítő lámpákat. Közben Egyes már bent is állt a zsilipben. Kettes is beugrott. Az ajtó bezárult mögöttük, és a protokollal mit sem törődve már nyílt is a belső zsilipajtó.

A két lény bent volt a Neria bázison.

Kettes a folyosót pásztázta amíg a parancsnok kibújt az úrruhából. Aztán ő következett. Csak az átlátszó bőrvédő ruha maradt rajtuk. Kezükben a lándzsaalakú fegyverekkel megindultak a folyosón a laboratórium felé. A kutaszdroid végig instruálta Egyest, merre menjenek.

* * *

Ben szinte az orrával érintette a képernyőt annyira bámulta. A látvány hihetetlen, vicces, egyben félelmetes is volt. Corinna közben megbizonyosodott, hogy az ajtó zárva, és éppen ekkor lépett a százados mellé.

– Gyere, doki, ezt látnod kell! És kérlek mondd, hogy te is azt látod amit én, mert ha nem akkor én megőrültem!
– Corinna is a monitorhoz lépett. Épp azt látta, amikor a második lény is kibújik az úrruhának látszó kezeslábasból. Aztán a lény lenyúlt a földön heverő botért, és maga elé szegezve mindketten megindultak a folyosón. Corinna a monitor bel felső sarkában látta, hogy Ben már a maximumra nagyította a képet.

– Jól látom, hogy ez két béka akik éppen betörtek a bázisra?! – Ben suttogva és hitetlenkedve kérdezte a nőt. Corinna csak ámult.

– Igen, ez két kifejlett kecskebéka! Pelophylax kl esculenta!!! – A latin nevüket már csak suttogta.

Ben megcsóválta a fejét. A két béka közben határozottan közeledett a labor felé. Furcsa járásukat érdekes volt nézni. Mint amikor kiképzéskor a szadista őrmesterek törpejárást parancsoltak és a katonáknak így kellett körbe, körbe haladni. Így közeledett a két béka.

– Miért nem ugrálnak, mint a rendes békák? – fordult a doktornőhöz. Corinna még mindig csak ámult. Az agya lassan váltott át tudósba. Szinte lehelte a választ.

– Mert ezek csak úgy néznek ki, mint a békák!

– Mit akar ez jelenteni? – Ben felvonta a szemöldökét. Corinna elszakította a tekintetét a monitorról.

– Ezek nem békák. Ezek békának kinéző idegen lények!

– Ne marhulj, Cor! Hát nézz rájuk! Békák ezek! – mutatott a két lényre. Corinna csak halkán de tárgyilagosan válaszolt.

– Ben, láttál te már békát szkafanderban? Láttál eszközhasználó békát?

Ben megvakarta a tarkóját, és lehuppant egy székre.

– De akkor most mi legyen?

Ekkor a teremben egy gépi hang szólalt meg.

* * *

Egyes és Kettes rendben elérte a laboratórium ajtaját. A parancsnok közben végig a kutaszdroiddal kommunikált. Tudta, hogy a két humanoid őket nézi, ezért utasította a kis robotot, hogy hangosítsa ki amit mond, és persze fordítsa is le a lények nyelvére.

Szája elé emelte a mikrofont és beleszólt.

– Ellenséges idegen lények! – Gondolta ez a megszólítás jó is lesz ezeknek a szörnyeknek. – Pradaa parancsnok vagyok az Amphibia bolygóról. Először békével akartunk közeledni, de felfedeztük, hogy önök fogva tartják a népem gyermekeit, és velük kísérleteznek! És ez még nem is a legszörnyűbb tettük! Tudomásunk van róla, hogy meg

is akarják enni a társainkat! Ezért elpusztítjuk önöket! Halál magukra!!!

Leakasztott az övéről egy hajszárítónak látszó tárgyat és az ajtó nyitópaneljére rögzítette.

* * *

Ben tátott szájjal hallgatta a valahonnan a sarokból szóló adást. Corinna is csak állt megdöbbenve. Ben eszmélt először. Az ÉLCOMP kijelzőjére bökött. Gyorsan pörgette a menüt, és végre sikerült beállítani. Most az egész bázison hallani lehetett a szavait. A szájához emelte az ÉLCOMP-ot és megszólalt.

– Pradaa parancsnok! Itt Benjamn Walker százados beszél. Kérem gondolja át a támadási szándékát, mielőtt elhamarkodottan cselekszik! Előbb beszéljünk, vagy saját védelmünk érdekében kénytelen leszek fellépni önök ellen!

Corinna odahajolt a füléhez.

– Jó ötlet fenyegetni? – kérdezte halkán. Ben másik kezével betakarta az ÉLCOMPOT.

– Szétrúgom a seggét a kis szarosnak, ha fenyeget minket!

Corinna megcsóválta a fejét.

– Nem akarlak megbántani, Ben, de felfogtad, hogy épp egy idegen lényel társalgunk? Itt vagyunk a Marson, és a világon mi ketten először felvettük a kapcsolatot értelmes idegenekkel? Te meg szét akarod rúgni a seggét?! – A doktornő hitetlenkedve nézett Ben szemébe. A férfi megvonta a vállát.

– Ő kezdte a fenyegetőzést!

* * *

Kettes szólalt meg Pradaa mögül.

– Parancsnok nem kellene tárgyalnunk velük?

A parancsnok dühösen az ajtó felé bökött fegyverével.

– Nincs mit tárgyalni ezekkel a... szörnyekkel! Maga is látta, mit művelnek. Gyerekek vannak odabent és ezek meg akarják enni őket! Lehet, hogy már el is késtünk. Készüljön fel a támadásra! Ez parancs! – Lezárta a kérdést. Kettes csak pislantott, és támadóállásba helyezkedett. A zárnyitó bármelyik pillanatban feltörhette az ajtót védő zárómechanizmust.

* * *

Az újabb komp a két béka leszállóegységétől harminc méterre szállt le. Négy nagyon furcsa kinézetű idegen lény szállt ki belőle. Nem humanoidok voltak. Két lábuk a testükhöz képest rendkívül vékony volt. Az úrruha elrejtette a testüket, de karok nem látszottak. A fejük volt a legfurcsább. Testükhöz képest apró, ám hosszú, csőr szerű nyúlvány állt ki belőle. Az úrruhájuk sisakja egy ember számára félelmetes és furcsa lett volna. Ezzel a nyúlvánnyal mutogattak egymásnak és furcsa kattogó hangokat adtak ki, persze ezt csak ők hallották a sisakjukba szerelt rádión keresztül.

A vezetőjük amikor szemügyre vette a két béka nyomait a vörös porban, csőrével a bázis felé bökött. Mind a négyen elindultak a jelzett irányba.

* * *

Ben Walker összehúzott szemmel figyelte ahogy az ajtó kinyílik, és besiklik a falba. Hirtelen azt hitte, senki sincs a folyosón, aztán lejjebb siklott a tekintete, és még mindig hitetlenkedve magában, a két békára nézett, akik ott álltak és befelé néztek. Mindkettőjük kezében a monitoron is látott bot volt. Ben a szája sarkából súgta Corinnának.

– Szerinted azzal a fogpiszkálóval akarnak elintézni bennünket?

Corinna elhúzta a száját és halkan felelt.

– Akarod, hogy én beszéljek? – kérdezte a nő. A százados nemet intett.

– Azért jobb az óvatosság. Ha bármi gyanúsat észlelsz, ugorj fedezékbe! – súgta a doktornőnek és kilépett az asztal mögül. A két lény ráfogta a kezükben tartott botot. Ben mindkét kezét felemelte és még egyet lépett oldalra.

– Nincs fegyverem! Beszéljessünk! – próbált barátságos hangon szólni. A lények mozdulatlanul álltak.

Ebben a pillanatban Corinna felsikkantott. Az elől álló lény a nő felé fordult, de a másik le sem vette a szemét Benről.

– Mi az doki? – kérdezte Ben, de ő is a békán tartotta a szemét. – Corinna is felegyenesedett és az asztalra meredt. Az egyik halottnak hitt kecskebéka rángatózó izmokkal feléledt! Átfordult és lassan mint aki mély álomból ébredt, körbenézett. Aztán úgy döntött nem marad a vizsgálóasztalon. Elrúgta magát és egy szép ívű fejessel a padlóra csattant.

* * *

Kettes tágra nyílt szemmel nézte a hatalmas humanoidot, ahogy felemelkedett egy furcsa bútor mögül. Mindketten rászegezték fegyverüket. Amikor a férfi fel-emelte a kezeit és megszólalt, kissé megnyugodott. Harc helyett szívesebben tárgyalt volna ezekkel a lényekkel, bár tudta a parancsnok már elhatározta magát.

Aztán a másik idegen fura hangot adva, szintén előbújt a rejtékhelyéről.

Ezután egyszerre több dolog is történt egyszerre. A tárgy tetejéről, ami mögött a második lény állt, egy fajtársuk ugrott le. A parancsnok rákiáltott a földre huppanó társukra és ezzel egy időben egy plazmasugarat lőtt a nőstény felé. Kettes a harci reflexének engedelmességedve szintén tüzelte.

* * *

Ben egy pillanattal előbb tudta, hogy támadni fognak, mielőtt az elől álló béka Corinnára lőtt volna. Egy ugrással az asztal mögé vetette magát, és derékon ragadva a nőt a földre rántotta. Ahol egy pillanattal az előtt Corinna feje volt, egy ezüstös plazmasugár repült el. A másik irányból is tüzeltek. A két lövedék a szemközti falon robbant. Ahol becsapódtak a sugarak, megolvadt a szigetelés, és keserű szagú füst kezdett gomolyogni. Ben tudta, hogy a tűzjelző mindjárt bekapcsol. Az ijedt nő füléhez hajolt.

– Maradj itt! – Ezzel felguggolt, és felnyúlt a vizsgálóasztalra, ahol megragadta az egyik fémtálcát. Az asztal másik oldalához kúszott, és kilesett. A két béka közeledett! Kétfelől támadtak, de óvatosan lépkedtek. Ben visszakúszott az asztal közepéhez, és villámgyorsan felállt.

Ahogy kibukkant, mindkét lény felé fordult. A százados meglendítette a tálcát és a bal oldali békához vágta, majd gyorsan megint leguggolt mert a jobb oldali lény rálőtt. Szinte érezte a haja felett elsüvítő plazmát. Corinna is felült, és körbenézett valami fegyver után. Nem messze a hátsó falon meglátta a poroltót. Megveregette Ben vállát. A férfi tekintete is ide oda siklott, ő is fegyvert keresett. Corinna ismét megpaskolta a férfi izmos felkarját.

– Ott! – mutatott a poroltóra amikor Ben végre ránézett.

– Ügyes! – vakkantotta, és már el is indult, hogy megszerezze a piros palackot.

* * *

Kettes elismerően csettintett, amikor látta, hogy a hatalmas idegen milyen gyorsan mozdul, és még a társát is lerántja a tűzvonalból. Egyikük lövése sem talált. A parancsnok dühében még két sugarat küldött a fém bútorba, ami mögött a humanoidok rejtőztek.

Kezével intett Kettesnek, hogy kétoldalról kerítsék be őket. Óvatosan elindultak. Közben a zavarodott fajtársuk hatalmas ugrásokkal elhagyta a szobát, és eltűnt a folyosón. Egy pillanatig csend volt, semmi sem mozdult. Aztán a humanoid bukkant fel a bútor mögül, és egy lapos fémlapot hajított Kettes felé. A parancsnok ismét tüzelte, de a lény megint gyorsabbnak bizonyult. A nehéz fémlap, ami négyszer nagyobb volt mint Kettes, eközben telibe találta a meglepett békát. Kettes hártarepült, és kis híján eszméletét veszítette az ütéstől. A fegyvere messzire gurult tőle.

A parancsnok egy másik bútor mögé ugrott. Nem gondolta, hogy ezek a lények ilyen harciasak. Rádióon próbálta szólongatni Ketteset, de csak a csend kiabált a fülébe. Vállát kissé megvonva tudomásul vette, hogy egyedül maradt.

* * *

Ben egy mozdulattal lekapta a falról a poroltót, és már be is ugrott egy másik asztal mögé. Ha oldalt kinézett, szemben látta Corinnát, ahogy térdeit átkulcsolva hátát a vizsgálóasztalnak döntve lapul. A férfi megfogta a csövet, és hüvelykujját a kioldógombra téve, félig felegyenesedett. Úgy döntött befejezi ezt a macska-egér játékot. Ő amúgy sem akart ezekkel a békákkal tárgyalni. Ezek a kis mocskok rájuk lőttek!

– Jövök már, Breki! Miss Röfi kezdhet gyászolni! – Félig lehajolva kibújt a fedezék mögül.

Corinna tágra nyílt szemmel figyelte, mit csinál a katoná.

* * *

A négy különös lény belépett a zsilipbe és pár másodperc múlva már a folyosón voltak. Gyors mozdulatokkal megszabadultak az ürühájuktól. Vékony hosszú lábaik pirosak voltak, testüket tollak borították. Hosszú nyakukon pici fejült. Hosszú erős csőrük szintén piros volt.

A vezető szárnyával a folyosó vége felé mutatott, ahonnan harci zaj szűrődött feléjük. Csőrét kétszer összecsatintotta, és ők is elindultak a labor felé. A következő pillanatban egy béka ugrott ki a sarok mögül. Az elől haladó

lény villámgyorsan reagált. Szárnyait kitarva, félig ugorva, félig repülve a békára vetette magát. Csőre egy mozdulatával felnyársalta a kétéltűt, majd felkapta a haldokló állatot, és egyszerűen lenyelte a békát!

A jelenet olyan gyorsan történt, hogy szinte meg sem torpantak. Villámgyorsan a folyosó kanyarulatához értek, és az elől haladó kidugta a fejét, hogy körülnézzen. A laboratórium ajtajában egy fémlap alatt egy kábult békát látott, amint épp próbál kimászni a súlyos tárgy alól. A vékony lábak három lépéssel szeltek át a távolságot, és, hogy a béka ne tudjon kimászni a fémlap alól, ránehezdedtek a tálcára. A béka rémülten nézett támadójának szemébe. A piros csőr abban a pillanatban csapott le, amikor a béka beleszólt a rádióba, de csak egyetlen szót tudott belenyögni a mikrofonba.

* * *

Ben jobbra lopakodott, amerre azt a békát sejtette amelyik Corinnára lőtt. Arrafelé csak egy kisebb szekrény volt, ami mögé elbújhatott a kis fickó. Ben majdnem biztos volt, hogy hol lapul a harcias kis lény. Ám mielőtt teljesen kibújt volna fedezéke mögül, meg akart bizonyosodni, hogy hol van a másik lény, amit biztosan telibe trafált a tálcával. Úgy gondolta, ha túl is élte az ütést, akkor sem jelent már gondot, de azért szerette volna biztonságban tudni a hátát. Felegyenesedett egy pillanatra, és meg is látta a lényt, amint félig a nehéz tálca alatt fekszik. A fegyverét is látta a földön, kissé távolabb. „Na azt majd megvizsgálom, jó kis cuccnak tűnik!” – gondolta.

A szekrény mögött lapuló béka felé fordult. Kirontott az asztal mögül, és kettőt oldalra lépve meg is látta a lényt. Ám az nem is rá figyelt. Valahová Ben mögé nézett. Szemében vegytiszta rémület látszott.

A százados nem késlekedett. Megnyomta a poroltó gombját és telibe fújta a kétéltűt!

* * *

Kettes megpróbálta összeszedni magát. A hatalmas ütés jó pár métert hátra repítette, most a labor bejárata előtt hevert, félig a tálca alatt. Sikerült kiszabadítani a karjait. Igyekezett erőt gyűjteni, hogy kimászthasson a fémlap alól. Belekapaszkodott a tálca szélébe és igyekezett letolni magáról. Ekkor mozgást érzelt a szeme sarkából, pedig a kutasz szerint más nem tartózkodott a bázison.

Egy árnyék vetült rá, majd egy vékony, piros láb nehezdedt a fémlapra. Kettes felnézett – és ereiben megfagyott a vér. A legszörnyűbb rémálma testesült meg előtte. Az az iszonyatos lény, amitől ebihal kora óta rettegett.

Tudta, hogy már csak pár pillanat van az életéből. Középső ujjával megnyomta a rádió adógombját és belesikoltotta az éterbe:

– Neorniták!!! – Még el sem halt a kiáltása amikor a kegyetlen csőr belevágódott az agyába. Kettes megszűnt létezni.

* * *

Pardaa parancsnok felkészült rá, hogy szembenézzen a humanoidokkal. Keze az övére csatolt gránátok felé mozdult. Ha ezek azt hiszik, hogy csak plazmavetőik vannak, akkor nagyon nagyot tévednek! A hőgránátok pillanatok

alatt vetnének véget a harcnak, csakhogy akkor a gyerekek is elpusztulnának. Persze tudta: amennyiben nem tud felülkerekedni az idegeneken, akkor meg kell tennie ezt a lépést is, még akkor is, ha ő maga is itt pusztul.

A rádió recsegni kezdett a fülében. Először sistergés, majd Kettes rémült hangja:

– Neorniták!!! – Majd ismét csak a sercegés, és a félelmetes csend. A parancsnok halálra váltan felemelkedett a rejtékelyén, és kilesett a folyosó felé. Amit ott látott, azt csak a rémálmaiban tudta elképzelni. Egy Neornita épp feldobta Kettést a levegőbe és a fröccsenő vérről mit sem törődve kitátotta a csőrét és elnyelte társát.

A szeme sarkából látta, hogy a humanoid is támadásba lendült. Valami fegyvert fogott a parancsnokra és hirtelen minden fehér ködbe burkolózott. Pardaa mellét erős lökés érte, majd a falnak csapódott, és eszméletét veszítette.

* * *

Corinna hallotta a poroltó süvítését, és nemsokára finom por kezdett szállni a laborban. Aztán Ben hangját hallotta.

– Doki, hozd ide kérlek azt a tárolót, amiben a két béka volt. – Corinna felegyenesedett és körülnézett. A fele labor fehér porfelhőbe burkolózott. Megragadta a műanyag tárolót és odavitte Bennek. A százados lehajolt a még mindig kába lényhez, és egy mozdulattal kivette a kezéből a lándzsa alakú kis fegyvert, majd ügyesen, anélkül, hogy hozzáért volna az úrbékához, ráborította a dobozt.

– Valami nehezéket kéne rátenni – mondta és körbenézett. Ekkor vette ki a mozgást az ajtó irányából. A lassan leülepedő fehér porból négy alak bontakozott ki. Ben hunyorogva nézte őket. Corinna is meglátta az újabb idegeneket. Ben felállt, és mivel semmi nehéz tárgyat nem látott a közelben, egyenlőre az egyik lábát tette a dobozra, ami most a harcias béka börtöne volt. Valahonnan a labor sarkából megint megszólalt a korábban is hallott géphang.

– Neorniták! Kérem ne...! – Ben lepillantott a békára aki rémülten húzódott a búra egyik sarkába. A férfi rájött, hogy a béka szavait fordítja a géphang. Ismét a porból előlépő alakokra nézett, és ma már másodszer horkantott fel hitetlenkedve.

Négy gólya lépkedett feléjük.

– Na jó, ez még furább, mint a beszélő békák! – mormolta. Corinna is szájátva figyelt. Az elől haladó madár széttárta a szárnyait, mintegy mutatva békés szándékát. Csőrével hangosan kelepelt. A kutaszdroid programja automatikusan fordítani kezdett.

– Bekével járunk, idegenek! Láttuk, hogy a két Amphibiai rátok támadt, ezért segíteni jöttünk. A mi fajaink ősi ellenségek. Az Amphibiaiak nem barátkoznak senkivel.

Ben és Corinna nem tudta mit felelhetnének.

Majd a nő szólalt meg először.

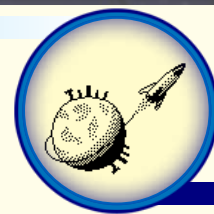
– Köszönjük a segítséget! Remélem, a mi fajunk barátja lehet a tiéteknek. – És ő is széttárta a karjait, hasonlóan mintha neki is szárnya lenne.

A fehér gólya megint előrébb lépett.

– Mindig öröm új fajokkal megismerkedni! Legyünk hát barátok! – S ezzel mind a négy madár széttárta a szárnya- it, és hangosan kelepelni kezdett.

jukebox

Karácsonyi ajándék

Mióta visszajött a repülőtérrel, egy leendő kliensre várt, és úgy találta, hogy nem egy karácsonyhoz méltó az üzlet. A járda szélén várakoztak a taxik, és az ötödik helyen sokáig várhatott. Ha csak egy csoda...

Idén a karácsony kivételesen enyhe volt. Egy hete, hogy a hőmérő nem szállt tizenkét fok alá. Talán ez a magyarázata, hogy miért nem volt utas, pedig egy kellemetlen, szitáló köd takarta be a szélvédőt. Kiskutyája, Saxo mellett az ülésen összegömbölyödve alszik és álmodik. Mancsai mozognak és félénken ugat. Majd megnyugszik, és nagy szusszanással mély álomba merül.

Szokásuk ellenére a sofőrök a kocsiban maradnak – biztosan a szitáló köd miatt, – és olvasnak vagy hallgatják a rádiót.

Válása óta nincs kedve hazamenni este. A karácsony egyedül elveszti varázsát. Inkább a hűséges Saxoval marad a kocsiban. Saxo morgása visszatéríti a valóságba. A kutya az ülésen áll, és hátán a szőr az égnek mered.

– Mi van? – dörmög a kutyát nézve.

A jobb hátsó ajtó nyílik, és meglepődve nézi az ülésre huppanó, kettégörnyedt férfit. Egy elképesztően vékony alakot lát a félhomályban, valószínűleg magasabb nála. Tojásformájú fejét előrehajtva, guvadt szemekkel nézi a kiskutyát. És mindezt betetözve csak egy nadrágot visel és egy kigombolt, esőtől nedves inget.

– Saxo, nyugi! – parancsol, és a kiskutya engedelmesen leül, tekintetét a betolakodóra szegezve.

– Sajnálom uram, de kocsit kell váltania! Csak ötödik helyen vagyok.

A férfi sipogva lélegzik, kapkodja a levegőt, mintha asztmás lenne. Válasza nehezen érthető rossz kiejtése és kifulladt lihegése miatt.

– Nem tesz semmit... Maradok... Olyan meleg van maguknál – panaszkodik, és ingujjával letöröli az arcát.

– Meleg van, itt? – A sofőr szemeit meresztve nézi a kutyáját, mintha az mindent értene.

– A neve... Mi a neve? – kérdezi a hang a fulladás határára.

– A nevem? – ismételi elképedve.

– Igen.

– Robert. És a magáé?

Egy érthetetlen zagyalék a válasz. Valami olyasmit ért, mint Xlns.

– Rendben van, Robert.

Az utas tovább bámulja a kutyát, miközben lázasan keresgél nadrágja zsebében.

– Hova megyünk? – kérdezi a taxis, hidegvérét visszanyerve. Megszokta már a hóbertos klienseket, az erőszakos és piszkosok kivételével.

– Azonnal... meglátja.

A hullaszerű alak egy kis dobozkat nyújt, amit Robert ösztönösen átvesz. Egy cigarettás doboznál nem nagyobb. A felkattintott lámpa fényében kíváncsian vizsgálja. Egy gyerekkori játékra emlékezteti, egy türelemjátékra. Három kis mélyedést lát, egyet jobbra, egyet balra, és a harmadik a közepén. Három pirinyó acélgolyó gurul a dobozban. A mélyedések fölött valami olvashatatlan felírás látható.

– Indulni kell, uram. – És a taxiórát bekapcsolva vár.

– Rendben, menjünk! – válaszol az utas elhaló hangon.

Robert attól fél, hogy szívszélhűdés tanúja lesz.

– Kérem szépen... Tegye a golyókat egyenként a rekeszekbe...

– A lyukakba – ismételi Robert ostobán.

– Igen, egy golyót minden rekeszbe.

– És azután indulunk végre?

– Oh, igen. Indulunk!

Robertnek fogalma sincs miért ideges és remegnek ujjai, miközben a lyukakba irányítja a golyókat. Saxo hipnotizálva nézi az ájulás szélén álló embert, aki rászzegezi guvadt szemeit. Több hiábavaló próbálkozás után Robert sikeresen helyre tesz két golyócskát, majd végtelen türelemmel, lélegzetét visszatartva a harmadik acélgolyó is a helyére gurul. Valami meghatározhatatlan érzése van, és olyan zajt hall, mintha nyitnának egy zárat. A kocsit, Robert, Saxo, a kiskutya és az utas, mind a négyen egy erősen kivilágított teraszon találják magukat. Körülöttük zúzmará borította falak csillognak és a kocsit ablakán is jég virágzik.

– Köszönöm, Robert, megérkeztünk!

Az utas nem izzad többé, és nem fulladozik, mikor nyitja az ajtót és kiszáll, hagyva a hideg levegőt a kocsiba hatolni.

– Itt megfagyunk. – Robert is kiszáll, Saxot a karjai közt tartva.

Az utas valóban magas. Jó fejével nagyobb nála, sovány, mint egy csontváz, de láthatóan jól érzi magát a ropogó hidegben.

– Hol vagyunk?

– Bocsásson meg, Robert! Megérkeztünk hozzám. Isten hozta! Normálisan beszélt, nem, mint egy asztmás beteg.

– Önnél?

– Igen. Egy kutatóhajón vagyunk. A Földet ellenőrizzük...

Olyan hideg van, hogy Robert ajkai elkékülnek és fogai vacognak. Érzi, hogy Saxo is remeg.

– De maguk fáznak! Elfelejtettem! Kövessenek! – Az utas az egyik fal felé siet. Robert mögötte vánszorog, lábait és kezeit érzéketlenek a hidegtől.

A teraszhoz hasonlóan fagyos helységben találják magukat. Egy kézmozdulat, és a levegő felmelegszik.

Néhány perc múlva földi hőmérsékletben vannak. Miközben Robert és Saxo felmelegednek, az utas verejtékezni kezd.

– Számunkra ez a hőmérséklet épp olyan elviselhető, mint maguknak a miénk – magyarázza házigazdájuk.

– Miért tolakodik be az életünkbe? Miért jöttünk magával? – Robert megtalálja a bátrabb hangját, mert már nem fázik.

– Megmagyarázom. – S közben beszél, hozzá hasonló magas férfiak furcsa formájú bútorokat hoznak be.

– A végemre jártam. De foglaljanak helyet, kérem.

Robert egy kockához megy, és meglepődik mikor a súlya alatt a kocka lassan süppedő és testét átfogó, melegítő fotellé válik.

– Túlhaladtam a megengedett időt. Számunkra nem jó az éghajlatuk. Ezt már megértette, gondolom.

– És egyedül nem tudott visszajönni?

– Nem. A metabolizmusom annyira elromlott, hogy így képtelen vagyok az átjárót kinyitni.

– A játék...

– Igen. A doboz a golyókkal.

– A Földtől messze vagyunk? – Robert hangja alig észrevehetően megrepeg.

– Nagyon messze – válaszol az idegen. – A Holdtól messze keringünk. Kénytelenek vagyunk, ha nem akarjuk, hogy az űrfigyelő szolgálatuk észrevegyen minket. Gondolom, megért engem.

– Nálunk ma karácsony van... – Robert elfelejti, hogy otthon senki nem várja, meggondolás nélkül beszél, az idegen létezése megzavarja.

– Tudom, ismerem szokásaikat. Gondoltam... Ha kárpótlásként elfogadna egy ajándékot...

– Kárpótlás? – Robert nem érti, meglepődik és zavarba jön. A lábfejen ülő kutyát nézi.

– Gondolom, hogy a kutyája éltes, nem?

– Tíz éves már.

– Észrevettem, mikor beszélgettünk a kocsiban.

– Beszélgették? – Robert meglepődik, és láthatóan semmit nem ért.

– Természetesen. Most, ha megengedi!

Egy mozdulatára a tető kinyílik, és leszáll egy kupolaszerűség. A belsejében kék fényt lát Robert. Külsőleg csillogó acél. Fel akar állni, de vendéglátójuk egy mozdulata megállítja.

– Ne mozduljon! – Bár már mindketten mozdulatlanok.

– Néhány perc türelmet kérek! – Az idegen figyelmesen nézi a kabalisztikus jeleket a kupola csillogó felszínén.

– Minden rendben már.

A süveg lassan felemelkedik és Robert változatlanul semmit sem ért.

– Kiskutyája beteg volt, nagyon beteg – magyaráz a vendéglátó.

– Saxo?

– Igen. Még nem szenvedett, s most már végleg elmúlt a veszély. Meggyógyult és megfiatalodott. Genetikusan megjavítottuk, az ADN sort kicseréltük, és ha semmi bal eset nem éri, legalább tíz éve van még. Ez magára is vonatkozik. A különböző szervek jó állapotban vannak. Nem gondolom, hogy megbetegszik a következő harminc évben, és megtartja mai külsejét. Nem öregszik majd a haláláig. Ez a mi karácsonyi ajándékunk.

– Ajándék?

– Igen. Mi ismerjük a szokásaikat – magyaráz, guvadt szeméi figyelmesen nézik az embert és kiskutyáját.

– Karácsonyi ajándék mindkettőnknek – ismételi Robert hitetlenül. – Olyan régóta nem kaptam karácsonyi ajándékot.

– Ez a mi ajándékunk, amit senki nem lophat el. – És a halásápadt ember lehajol, gyengéden simogatja a mozdulatlan kiskutya fejét, aki nem morog többé. Robert látja kis farka mozgásából, hogy elégedett.

– Elmehetünk?

– Természetesen. Itt az ideje, hogy visszatérjen a kocsijába.

A félig nyitott ablakokon beárad a hideg levegő, és az üveget zúzmara borítja. Vendéglátójuk egy másik kis türelemjátékot nyújt.

– A módszert már ismeri. Maga nagyon ügyes a játékhoz. Néhány perc múlva a kiindulási ponthoz érkezik.

– Újból tudom majd használni? – kérdezi erőlködve, hogy ne vacogjanak a fogai.

– Nem. Érkezése után működésképtelen lesz. De megtarthatja találkozásunk látható emlékeként. Kellemes karácsonyt!

Az ablakok bezárva, percekkel keresztül zsibbadt ujjakkal próbálja a helyükre tenni a kis golyókat. Hallja a becsukódó ajtó csattanását, és a taxiállomás első helyén találja magát. Nem csak ő, a többi taxi is talált utast.

A fűtés teljes gőzzel működik, miközben jár a motor. Nyílik a hátsó ajtó és egy nevető fiatal pár ül be. Csókolóznak.

– Zúzmara van az ablakokon, pedig nagyon meleg van a kocsiban – jegyzi meg a fiatal nő.

Robert nem válaszol.

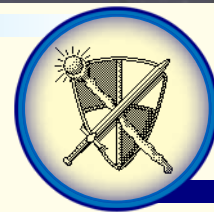
– Nézd, kedves, a kiskutya milyen édes! Ugye fiatal még?

– Igen, ez a kiskutyám, asszonyom – válaszol. – Nem régen született. Hová megyünk, uram?

– A mennyországba barátom! – válaszol a férfi. – Hozzám, a mennyországba. – És megadja címét.

Lidércfény

Atesz9902

A hegyek alatt

Marcus Furius nyomozó belépett a gyengén megvilágított szobába, és szemügyre vette az előtte álló jelenetet. Marcus Tullius Cicero, a prominens római szenátor élettelenül feküdt a padlón. Furius gyakorlott szemei pásztázták a szobát, minden részletet figyelembe véve. Furius összeszűkítette a szemét, tekintetét Calpurniusra szegezte.

– Milyen titok, szenátor? És hogyan illeszkedik ebbe Cicero meggyilkolása? – Calpurnius kuncogott halk, fenyegető hangon.

– Cicero felfedezett valamit, amit nem kellett volna. Valamit, ami mindent tönkretelhetett volna.

Cassius előrehajolt, hangja csöpögött az izgalomtól.

– Olyan erővel játszottunk, amelyek emberi irányításon kívül esnek, nyomozó. Olyan erők, amelyek áldozatot követelnek.

Furius szorította a törét, miközben csapásra készült. Calpurnius csak mosolygott és bölintett, mintha erre a reakcióra számítana. Cassius gyors mozdulattal előrelépett, és egy kicsi, díszes dobozt tárt fel a kezében.

Gaius Cassius Longinus dermedten állt a sarokban, szemét Furiusra szegezve. Cassius alibije a gyilkosság idejére a legjobb esetben is ingatagnak tűnt, és Furius gondolatban megjegyezte, hogy tovább vizsgálja. Cassius részvétele egyértelműnek tűnt, de Furius tudta, hogy mások is ólálkodnak az árnyékban.

Calpurnius szenátor szeme túlvilági intenzitással ragyogott, miközben beszélt, hangja csöpögött az örülettől.

– A Korsch erőt adott nekünk, hogy túllépjünk a halandó határokon, hogy megérintsük a valóság szövetét.

Cassius hangja csatlakozott, és Calpurniusszal egyhangúlag kántálta:

– Mi vagyunk a kulcsok a káosz kapuinak kinyitásához!

Marcus Furius nyomozó tekintete a kis, díszes dobozra esett, amelyet Cassius tartott a kezében.

– Mi az a Korsch erő? – kérdezte Furius. Calpurnius szemei felcsillantak.

Calpurnius hangja csöpögött az izgalomtól.

– Az emberiség régóta kereste a titkát annak, hogyan lehet az időn és a téren túlmenő hatalmat elérni. A Korsch erő ezt a titkot rejti magában.

Furius szemei összeszűkültek, tekintetét Calpurniusra szegezte.

– És mi köze van ennek Cicero meggyilkolásához? Calpurnius mosolya egyre szélesebb lett.

Calpurnius hangja halkabbra váltott, de annál baljóslatúbbá.

– Cicero felfedezett valamit, ami veszélybe sodorta az egész környéket. Tudta, hogy mit tervezünk, és ezért kellett megállítanunk.

Furius arca komoly volt, tekintetét Calpurniusra szegezte.

– És mit terveztek pontosan? – Calpurnius hangja rejtélyesen csengett.

– Olyasmit, ami az emberiség legnagyobb álmát valóra válthatja, vagy legnagyobb rémálmává fordíthatja.

Calpurnius szemei felcsillantak, hangja egyre magasabbra emelkedett.

– A világ összeomlása és újjászületése egyetlen pillanatban. – Furius tekintete megkeményedett, ujjai a törét markolták.

A szoba csendje hirtelen megtört, ahogy Cassius hangja felcsattant.

– Elég volt a szóból, nyomozó! Ideje, hogy megmutassuk neked az igazi hatalmat.

Furius szemei Cassiusra villantak, majd vissza Calpurniushoz.

– Nem tudom, milyen hatalomról beszéltek, de én nem fogok beleegyezni abba, hogy ártatlan embereket meggyilkoljanak.

Calpurnius arcán cinikus mosoly terült el.

– Ártatlan emberek? Nyomozó, maga nem érti, miről van szó. Az emberiségnek nincsenek ártatlanjai, csak bonyolultak és naivak vannak.

Furius tekintete Calpurniusra villantott, majd vissza Cassiusra.

– A Korsch erőről beszélsz, de még nem értettem, miről van szó.

Calpurnius arcán cinikus mosoly terült el. Kis időre elhallgatott, majd folytatta.

– Még mindig nem értem, mit jelent ez az erő.

Calpurnius szemeiben valami titokzatos fény gyúlt.

– Az időn és téren túli hatalomról beszélek, Furius nyomozó.

– S így fognak kiirtani minket, Furius nyomozó. Ezek után semmi nem marad, csak az időn túli hatalom.

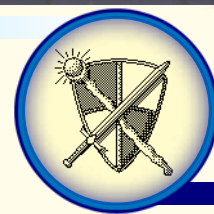
– Örültem a találkozásnak, habár ön megrémített, a katonák nekem dolgoznak.

– Őrség, vigyék el! Lopni akart tőlem a felügyelő!

A cellában Furius azon gondolkodott, van-e értelme kiszökni, de a római börtönök kemény tartottsága lenyomta a tisztségviselőt.

Hypnos

Belső szépség

A nap ereszkedő korongja sárgára festette a dombon magasodó várat, az alatta elterülő város csúcsos háztetőit és a körülöttük látszólag a végtelenbe nyúló széles mezőket. A keleti szél lágyan söpört végig a füves dombokon és füttyült az éles sziklákon; a magas fű hullámozott, akár a tenger.

A patak felől sikongatás és lányok vihogása hallatszott. Halinor hosszú lépésekkel sietett le a domb oldalán kitaposott keskeny ösvényen; vörös haja fáklyalángként lobogott a szélben. A csobogó patak partján egy szalmaszőke lány vinnyogott, az egyik kezében egy rongybabát szorongatott, a másikkal kétségbeesetten tapogatta a fejét. Egy csapat lány állta körül és hangosan nevettek; alig győzték levegővel.

Halinor nem állt meg, nem kérdezett semmit, meg sem szólalt. Megragadta az első közelébe kerülő lányt, és nagyot taszított rajta. A lány előrebecskázott, megbotlott és arccal belecsozott a patakba; barna haja hínárként terült szét a vízen.

– Teljesen elment az eszed?! – kiabálta az egyik magas, szőke lány. Hegyes végű fülei tünde véréről árulkodtak; zöld vászonruháját tünde faágminták díszítették.

– Megmondtam, mi lesz, ha megint bántjátok Sofiát. Most legalább megjegyzitek.

A patakban kalimpáló és prüszkölő lányt másik kettő próbálta kihalászni.

– Mi nem bántottuk, csak játszottunk – magyarázta az szőke, és gőgösen felhúzta az orrát.

– Akkor vegyétek úgy, hogy én is csak játszottam – válaszolta Halinor a lányra sem pillantva.

Kinyújtotta a kezét a szipogó lány felé, akit Sofiának neveztek. Az odasietett és hozzábújt. Halinor leguggolt mellé, hogy jobban megnézhesse. Kék szemei nedvesek voltak a könnyektől, arcocskája ki volt pirosodva. Szalmaszőke hajában dudorodott valami kemény; egy kövér cserebogár. Lábaival erősen kapaszkodott egy hajtincsbe.

– Annyira szánalmasak vagytok, Atla.

Az Atlának nevezett szőke lány felhorkant és összefonta a karjait.

– Te beszélsz? Az én családom legalább nem menekült el, amikor a hazáját kellett védenie.

Halinor zöld szemei fenyegetően megvillantak, az arca kivörösödött, a szeplői izzó parázsszemeknek tűntek.

– Csak nem megsértettem az érzéseidet, rondaság – gúnyolódott Atla. – Na, mi van? A kis féleszüért jöttél, nem? Vagy itt fogsz ácsorogni egész nap?

Halinor hallgatott. Kezével maga mögé tessékelte Sofiát.

– Befejezted? – kérdezte végül.

– Igen – felelte Atla a fejét dölyfösen felemelve.

Az ütés a száján érte. A fenekére esett, egy pillanatig meglepetten pislogott, majd a szájából ömleni kezdett a vér. Csak ezután kezdett el üvöltöni. Halinor még akkor is hallotta, amikor már Sofiával kézen fogva elérték a domb tetejét.

– Bogarat raktak a hajamba – szipogta Sofia, és fehér ruhájának ujjába törölte az orrát.

– Tudom, láttam. Majd kiszedem.

– De megeszi a hajam. Azt mondták. És kopasz leszek, mint Pipó bácsi.

– Dehogya eszi meg a hajad. Az csak cserebogár. Nem bánt. Egyáltalán miért mentél oda Atláékhoz?

Sofia magához szorította a babáját, szégyenlősen lesütötte a szemét, a szélben táncoló fürtjei közül előtűntek hegyes fülei.

– Azt mondták – szólalt meg végül félszegen –, találtak egy kis nyuszit.

– Jaj, Sofia! – sóhajtotta Halinor, de nem tudott rá haragudni.

A domb tetején egy szikla állt, amin egy idős férfi ücsörgött. Kopasz fején csillogott a nap fénye. Éppen a pipáját gyújtotta meg, nagy füstpamacsok szálltak fel hosszú bajsza alól. A szikla körüli letiport fűben gyerekek zsi-bongtak, kicsik és nagyok egyaránt.

– Nocsak, Halinor – köszöntötte az idős ember –, hát megtaláltad az elveszett driád lánykát?

A gyerekek elhallgattak, és minden szem kettejükre szegeződött.

– Ejnye-ejnye, láttam ám, mit csináltál! – folytatta az öreg dorgálóan meglóbalva a pipáját. – Nem illik az efféle viselkedés egy fiatal hölgyhöz.

– Atla kezdte – húzta ki magát Halinor. – Bogarat dobtak Sofia hajába. Könnyű a kisebbet bántani.

– Egy ronda nagy bogarat – magyarázta Sofia. Már egyáltalán nem tűnt szomorúnak.

Több gyerek felemelkedett és odasereglett, hogy jobban megnézhessek a lány hajában csimpaszkodó cserebogarat.

– Pont olyan ronda kívülről, mint Atla belülről. – Halinor leült a szikla tövébe és az ölébe vette Sofiát. – Remélem, Atla belső undoksága egyszer megmutatkozik a külsején.

– Csak óvatosan Solana átkával, kisasszony! – figyelmeztette az öreg, és mélyet szívott a pipájából.

– Solana átk? – motyogta maga elé Halinor elmerengve, de nem sokáig merenghetett. Sofia hirtelen elkezdett lecsúszni. A vöröshajú lány karjai gyorsan Sofia dereka köré fonódtak, és visszahúzták. – Megvagy.

– Ki asz a Szolana, Pipó bácsi? – kérdezte egy pösze kisfiú.

Az öreg Pipó nagy füstfelhőt fújt maga elé, elmosolyodott, kivillantva sárga fogait.

– A Halinor kisasszony által megemlített belső rondaságról és külső szépségről eszembe jutott egy régi történet. – A szájába vette a pipa szárát, és egy pillanatra elgondolkodott. – De túl félelmetes. Nem is mesélem el.

Óriási hangzavar támadt, ahogyan a gyerekek egymás szavába vágva kérelték az öreget, hogy meséljen, és bizonygatták mennyire nem félnek. Pipó felkacagott rekedtes hangján.

– No, legyen hát!

A gyereksokadalom elhallgatott. Sofia kíváncsi kék szeméit a pipázó öregre emelte, miközben Halinor a bogarat próbálta kihámozni a hajából, de az csak nem hagyta magát.

– Bizonyára ismeritek azt a tünde mondást, hogy a szépség belülről fakad, ugye? – kezdte Pipó. – Nos, a tündék tévednek. Vannak esetek, amikor egy szépséges külső rothadt belsőt takar, mint egy féregrágta alma. És ugyanígy van, amikor a torz megjelenés egy nemes léleknek ad otthont. Nem igaz?

A gyerekek egyetértően bólogtak.

– És van Esta Bathory grófnő esete, akinek a romlott belsője végül külsején is megmutatkozott. Solana Omaronak köszönhetően.

Pipó elhallgatott, mélyet szívott a pipájából.

– Pipó bácsi, ki az az Esta Bathory grófnő? – kérdezte egy copfos kislány, aki talán még szeplősebb volt, mint Halinor.

Egy hosszú, zsiros hajú, idősebb fiú lepisszegte.

– Csend legyen! Ne magyarázz közbe!

– Esta egy igrez grófnő volt – folytatta Pipó. – Nos, sokan hercegnőként is emlékeznek rá, de ez pusztán mérhetetlen arroganciájának a szüleménye volt. De volt benne igazság. A megözvegyült Theddor Bathory legidősebb lányaként gyakran apja távollétében ő helyettesítette, a Láncok Házának úrnőjeként.

A hallgatóság szinte egyszerre sóhajtott fel, és a sokadalmon végigsöprő suttyóásban még számtalanszor elhangzott a rettegett igreziai erődtítmény neve. Halinor is felkapta a fejét a bogarászásból. Az öreg elégedetten elvi-gyorodott, és megpödrölte a bajszát. A hallgatóság felcsigázottságát látva felébredt benne a mesélő, és sokkal színpadiasabb hangnemmél, erősen gesztikulálva folytatta.

– Esta hamar hasonló, ha nem rosszabb hírnévre tett szert, mint a kastély, amiben élt. Félelmében mindenki úgy tett, mintha nem tudna rémtetteiről, de még maga Theddor is az Üveg-hegy másik oldalára vitette a két fiatalabb lányát, sőt, még a fiait is, hogy a lehető legtávolabb legyenek Estától.

– Akkor Esta bizonyára borzalmas egy nő lehetett – vágott közbe Halinor.

Már csak simogatta és dörzsölgette a cserebogár páncélját, hátha megelégszi és egyszerűen elrepül. Sofia teljesen belemerült az öreg meséjébe, úgy tűnt el is feledkezett a bogárról.

– Halinor! – mordult fel újra a hosszú hajú fiú. – Ne dumálj már közbe!

– Még annál is rosszabb volt, kisasszony. – Pipó feljebb csusszant a sziklán, törökülésbe helyezkedett, egyik kezét a térdére fektette, a másikkal megigazította a pipát a szá-

jában. Úgy festett mint valami különös istenség szobra. – Esta gyönyörű volt és hiú. Borzalmas dolgokat követett el, hogy megőrizze a szépségét és ehhez szépséges lányok voltak a fő célpontjai. Elcsábította vagy elkábította őket, és szörnyűséges módokon elvette tőlük azt, ami széppé tette őket.

Szünetet tartott. Egy füstfelhőt fújt maga elé, amit a szél azonnal szétoszlatozott. A közönség soraiban újabb suttyorgás támadt. Sofia hátrafordította a fejét; kék szemében aggodalom tükröződött.

– Senki nem fogja elvenni a te szépségedet – nyugtatta Halinor, és megcsipkedte a lány arcocskáját. – Mert nem hagyom.

Megcsiklandozta Sofiát, aki csilingelő hangján kacarászott és sikongatott.

– De megbűntették, ugye? – szólalt meg a szeplős kislány, aki már nem bírta a hallgatást. – A rosszakat mindig megbűntetik.

– Mondtam, hogy maradj csendben! – hordta le ismét a hosszúhajú fiú.

– Meg ám! De még hogyan! – mosolyogta Pipó. – Esta ugyanis végtelen romlottságában nem volt tekintettel semmire. Így történhetett, hogy olyasvalaki szépségére támadt kedve, aki kedves volt a sötét tünde boszorkánynak, Solana Omaronak.

Ismét suttyorgás támadt a hallgatóság soraiban. Pipó harakolni kezdett, majd kiköpött a fűbe. Felpillantott a sárguló égre, egy sólyom vijjogva szállt el fölöttük.

– Solana akkor a lányokat szerette? – szólalt meg ezúttal a mások közbeszólásai miatt annyit morgó hosszú hajú fiú. Mindenki ránézett, de senki sem sziszegte le.

– Na és? – vetette oda Halinor.

– Egil atya azt mondta – magyarázta a fiú –, hogy az a természet ellen való, ha egy lány lányt szeret. Vagy ha egy fiú fiút.

– Nem igaz – szólalt meg váratlanul Sofia. – Anyukám azt mondta, hogy szeretni valakit az természetes, akár fiú, akár lány, akár ember, akár tünde, akár törpe. Azt is mondta, hogy senki sem mondhatja meg másoknak, kit szerethetnek.

Csend lett. Halinor elmosolyodott, és Sofia szalmaszőke hajával játszadozott. A cserebogár figyelmesen mozgatta az antennáit.

– Solana is ugyanúgy gondolkodott, ahogyan a kicsi Sofia itt – folytatta Pipó gyorsan, hogy elejét vegye egy vita kitörésének. – A szerelem pedig fájdalmas tud lenni, különösen, ha elveszíted azt. A fájdalom kétségbeesést szül, az pedig dühöt. Solana pedig dühös lett. És nincsen rosszabb ezen a világon egy dühös mágusnőnél.

* * *

A lámpások imbolygó fénye táncoló árnyakat vetett a poros kőpadlóra. Lépések visszhangot vertek a kastély alatti folyosók labirintusban. Felnyitottak egy masszív faajtót, vaspántjai sikoltottak, akár a régi idők kísértetei. Mögötte egy lépcsősor vezetett a sötét mélybe.

– Úrnőm – szólalt meg az elől haladó férfi. Sovány arca koponyaszerűnek tűnt a homályban. – Nem olyan régen hoztuk le ide. Még a külső oltáron fekszik. Nem volt időnk még megtisztítani se...

– Nem érdekel, Kodrin – vágott a szavába hevesen Solana Omaro. Világos szemei szúrósan meredtek a szolgálára. – Látni akarom!

– Igenis, úrnóm.

A lépcsők egy sötét csarnokban értek véget. A lámpások fénykörének szélén egyszerű oltárnak tűnő köemelvek sorakoztak. Némelyik üres volt, másokon fehér lepedővel leterített mozdulatlan alakok heverték. A Kodrinnak nevezett szolga a mágusnőt az egyik ilyen kőoltárhoz vezette. A fehér lepel alatti emberi alak könnyen kivehető volt. Solana mereven bámulta a leplet, ameddig a szolga szótlanul körbejárt és feloltotta a lámpásokat az oltár körül.

A felgyúló fényektől szinte világított a mágusnő sötét tünde hagyomány szerint hófehérre festett haja. Letette a lámpást az oltár végébe, akaratlanul is mély levegőt vett, és a lepelért nyúlt. Az árnyak végigszaladtak a karján lévő tetoválásokon, sötét tünde származásának büszke jelein.

– Úrnóm! – állította meg Kodrin. – Bocsásson meg, nagyon sajnálom, de úgy gondolom, nem kellene ezt látnia! Talán jobb lenne, ha...

– Nincs szükségem a szánalmadra! – förmedt rá Solana. – Egyedül is el tudom dönteni, mit akarok látni, és mit nem.

– Értettem, úrnóm. Bocsánatot kérek.

A mágusnő visszafordult a lepelhez. Kinyúlt, és megérintette a szövetet ott, ahol a fej volt. Habozva megragadta a lepel csücskét, és egy határozott mozdulattal lerántotta. A lehulló lepel felverte a port. Az általa rejtett borzalom megtántorította Solánát. Összeszorította az ajkait; minden erejével küszködött a felszínre törő rémülettel, undorral és mérhetetlen elkéseredettséggel.

A test borzalmas állapotban volt, de még így is felismerte. A szemöldöke jellegzetes vonaláról. A sötét szemeiről, amiket olyan sokszor volt alkalma megcsodálni, és amik most színtelen, üres halszemekként meredtek a semmibe, őrizve az átélt borzalmas kínokat. És a jobb mellén lévő anyajegyéről, ami körül a bőr most kékes és átlátszó volt.

Krinának hívták. A kastélykertész lánya volt, egyszerű cseléd. Nem okozott kárt soha senkinek. A szépsége volt a bűne. Csupán tizenhét éves volt.

Solánát váratlanul és nagy erővel ragadta magával a bánat. A szemeit könnyek próbálták makacsul előnteni, a torka összeszorult, testét undok módon rázta a görcsös zokogás. Kezét a szájához emelte, de így sem sikerült elfojtania az ajkai közül előtörő reszkető sóhaját. Minden erejével küzdött, hogy magába fojtsa a sírást. Nincsen undokabb látvány egy síró varázslónőnél, mondta magában.

Kodrin a holttest fejénél állt. Tiszteletteljesen elfordította a tekintetét és nem nézett a szenvedő mágusnőre. Egy perccel később szó nélkül a kijárt felé indult.

– Hol? – szólalt meg elfúló hangon Solana Omaro, és nagyot szívott az orrán. – Hol találták meg?

– Esta Bathory grófnő egyik lakosztályában – fordult vissza a szolga. – Ő maga hívatott minket.

– Ő maga csinálta ezt?

– Úgy tudom, úrnóm.

Solana Omaro kihúzta magát, és egy mélyet lélegzett. Behunyta a szemét, és nagy erőfeszítések árán száműzte a

gyászt a lelke mélyére. Mikor ismét letekintett a megcsontított testre, azt már újult eltökéltséggel tette.

A lánytest úgy nézett ki, mintha vadállatok marcangolták volna szét, és lakmározta volna belőle. Solana Omaro azonban látta a sebekben a módszerességet és precizitást, amit közönséges fenevad nem követhetett el, csak egy egészen kivételes szörnyeteg.

A hajdan puha, telt ajkakat lemetszették feltárva a kékes, nedvesen csillogó ínyt és a belőle kiálló fogakat, ami borzalmas halálvigyorként uralta most a száradt vérrrel áztatott arcot. A második szembeötlő sérülés a szeméremdobtól a szegycsontig tartó hosszú, egyenes vágás. A bőrt és izmokat szétfeszítették, a beleket széttúrták, és a méhet kegyetlenül kilopták.

– Mindig elvesz valamit tőlük – lépdelt oda Kodrin. – Az előző tizennégy éves leánynak a melleit, az azelőttinek a szemeit...

– A klitoriszt is kivágta – állapította meg Solana Omaro, és megborzongott.

– Egyesek azt mondják, hogy Esta grófnő az ördögökkel kufárkodik. Fialat leányok testrészeiért szépséget kap cserébe.

– Marhaság!

– Bizonyára igaza van az úrnőnek – helyeselt a szolga nyugodtan. – Mások azt beszélnek, a grófnő elixírekbe keverve vagy nyersen fogyasztja el a szerzeményeket azt remélve, hogy a tulajdonságaik beléje költöznek. Hasonlatosan, miként a vestmariak és romsdaliak tartják, hogy a leölt állat májának nyers fogyasztásától beléjük költözik annak a bátorsága és ereje,

Solana felhorkant a hitetlenkedéstől és az undortól.

– Mindazonáltal – folytatta Kodrin, amikor a mágusnő nem szólt semmit és nem is utasította hallgatásra – úgy tartják, ezek a rémtettek nem embertől valók. Csak ebben a hónapban négy leány. Az egyikük csupán tizenkettő volt, alig kezdett kivirágozni. Micsoda szörnyűség. Azt suttogják, eljött az ideje, hogy az ördögöt nyársra tűzzék.

– Suttogják, ugye? – A sötét tünde mágusnő összehúzta vékony szemöldökeit. – Mire akarsz utalni, Kodrin? Ezek a suttogók keresnek valakit, akivel elvégezteshetik a nyársra tűzést? Konspirálnak? Netán engem szemtél ki erre a feladatra?

– Dehogyan, úrnóm – hajolt meg alázatosan a szolga. – Szó sincs ilyesmiről. Én csak egy egyszerű szolgáló vagyok, aki a holtakat gondozza. Eszembe se jutna, hogy az úrnőt efféle szörnyű tettekre kérjem. Én csupán hallok dolgokat. Hallok, persze, elégedetlen beszédet, zsörtölődést és sértéseket, de a szolgák közül soha senki nem merne a Bathory család ellen törni.

Solana Omaro jelentőségteljes pillantást vetett a szolgálára. Kodrin lehajolt a porban lévő lepelért, a karjára fektette.

– Az emberek aggódnak, Omaro úrnő. A rend, tudja, felborult. A szolgák szolgálhatnak. Az urak pedig uralkodnak. De a dolog természetes rendje megbomlott. Azt beszélnek, az urak tudják, és az ő dolguk lenne a rend helyreállítása, de az urak nem tesznek semmit. Az urak nem uralkodnak, a szolgák pedig félnek szolgálni. Az emberek aggódnak, úrnóm, hogy mi lesz, ha a rend nem áll helyre. Egyesek félnek, hogy a tűz és vasvilla ideje közeleg.

Solana Omaro újra a megcsonkított test felé fordította a tekintetét. Az ajkai megremegtek. Hosszú pillanatokig meredt a holttestre, majd Kodrinhoz fordult.

– Kérlek, viseld gondját!

– Különös gondom lesz rá, úrnóm.

A mágusnő felvette a lámpását, sarkonfordult, és határozott léptekkel elindult a sötétbe burkolózó lépcsők felé. Egy csöppet sem érdekelte a felborult rend, a szolgák rettegése vagy az urak tétlensége.

* * *

A hűvös tavaszi szellő végigsöpört a pusztán megcibálva a magas fűszálakat és a fűben ülő gyerekek haját. A cserebogár makacsul kapaszkodott Sofia lobogó tincseibe.

– Mi az a klitorisz? – kérdezte egy kapafogó fiúcska.

Csend támadt, csak a szél zúgott. A hosszú hajú fiú sokatmondó pillantást vetett Halinor irányába, de a lány nem vette észre, mert éppen Sofia fülébe suttopta a választ. A kislány szája elkerekedett a csodálkozástól, majd bájosan felkacagott.

Pipó szólásra nyitotta a száját, de végül csak ráharapott a pipa szárára és elgondolkodva morgott. Bajszának hosszú szárai csapkodtak a szélben.

– Kit érdekel? – csattant fel egy bozontos, kerek arcú fiú.

– Engem a harc érdekel. Mikor jön az a rész, Pipó bácsi? Amikor a boszorkány megöli a gonosz grófnőt.

Az öreg elnézett nyugatra, amerre a nap már elkezdte sárgára festeni az eget.

– Attól tartok, csalódnod kell – mondta, és elkezdte újra megtönni a pipáját. – Ugyanis nem került sor rá.

– Hogyhogy? – kérdezte meghökkenve Halinor. – Esta kegyetlenül megölte a szerelmét. Ha az én szeretteimmel lenne ilyen valaki, egészen biztosan nem lélegezne már, mire a nap felkel. Az új és a régi istenekre esküszöm!

Sofia fészkelődni kezdett az ölében, hátrakapta a fejét, hogy lássa a lányt. A szóke hajsálak megsimogatták Halinor arcát, a cserebogár az állán koppant.

– Milyen vad vagy, Halinor, egy nyúltenyésztőhöz képest – mondta komisz mosollyal a hosszú hajú fiú. – Minden vestmari lány ilyen harcias?

Halinor elkomolyodott, és a fiúra villantotta zöld szemeit.

Pipó nagyot szívott a pipából, az orrából füst tört elő.

– Solana Omaro – mesélte tovább – meg akarta ölni Esta grófnőt. De Solana nem volt közönséges gyilkos. Ha az lett volna, akkor egyszerűen ott helyben megölte volna a grófnőt. Pont és vége. Képes lett volna rá. A nők azonban ravaszabbak egy rókánál, türelmesebbek egy póknál és kegyetlenebbek bárminél, ha bosszúról van szó. Rászánják az időt, hogy megtalálják azt a helyet, ahol a legjobban fáj, és ott csapnak le. A halál sokszor inkább kegyelem, mint büntetés. Solana pedig tudta, hogy vannak rosszabb dolgok is a halálnál. Ezért mondom mindig, fiúk, szépen bánjatok a lányokkal.

– Én nem félek a lányoktól – emelte fel a fejét büszkén a bozontos fiúcska.

– Én sem – vágta rá pökhendien a hosszú hajú. – Egy lány sem érhet fel velem. Fogadok, harcban bármelyiket legyőzném.

Hosszú pillantást vetett Halinorra; a szája széle mosolyra görbült. A lány csak forgatta a szemét.

– Azért óvatosan a nagy szavakkal! – figyelmeztette az öreg Pipó. – Ha te is megéled majd az én koromat, és olyan sok nővel találkozol, mint én, inkább állsz majd ki három vérmedve ellen egyetlen késsel, mint egy dühös asszonnyal.

– Persze – horkant fel a fiú, és félretúrta az arcából szél zilálta haját. – Hogyan lehetne veszélyes valaki olyan, mint mondjuk Sofia.

Számtalan szempár a szóke kislányra szegeződött. Sofia meglepetten pislogott, magához szorította a babáját, majd elpirult, és szégyenlősen lesütötte kék szemét.

– Sofia nem tudna ártani egy fűszálnak sem – vágta rá Halinor, és megsimogatta a kislány fejét. – De a déli nők katonáskodnak is. Ott felköthetnéd a gatyádat rendesen. Meg különben se magyarázz! A kondás anyja a te valagadat is legutóbb úgy elverte, hogy napokig nem tudtál rendesen járni.

Hangos vihorászás tört ki. Többen kórusban kezdték feleleveníteni az esetet. A hosszú hajú fiú hevesen próbálta túlkibálni a zsvajt és csendre parancsolni a rajta mulatókat. Pipó csak türelmesen pipázott a szikla tetején, ameddig elült a ricsaj, és minden szempár újra rászzegeződött.

– Ha nem gyilkolta meg a grófnőt, mit csinált? – törte meg a csendet Halinor.

Az öreg a szikla tetején beleszívott a pipájába, a szemei hirtelen kidülledtek, köhögni kezdett, harákkolt, majd kiköpött oldalra a fűbe.

– Szóval Solana Omaro egy nagyon okos, Ard Dokarban tanult mágusnő volt – magyarázta, miközben száját és orrát az ingujjába törölte. – Megölhette volna Esta grófnőt, de azt túl kegyelmesnek találta. Helyette rengeteg időt szánt a felkészülésre. Szövögette a bosszúját, akár egy pók a hálóját. Egy üzenettel finoman felébresztette a grófnő kíváncsiságát, és türelmesen várt, ameddig eljött a megfelelő pillanat.

* * *

A Láncok Házának nevezett kastély bazalttömbként magasodott a hótól csillogó Üveg-hegység lábánál hullámzó dombok egyikén. Csúcsos tornyai lánzsahegykeként meredeztek az acélszínű ég felé. Körülötte minden komornak és színtelennek tűnt, mintha az ősi kőfalak kiszívták volna az életet a csodálatos kert bokraiból és virágaiból.

A babonás népek messzire elkerülték, elátkozott helynek tartották, az utazók tekintetüket sem merték a réműletes kastélyra vetni, nehogy balszerencse szálljon rájuk. Mesék száza terjengtek démonokkal üzletelő nemesemberekről, ősi isteneknek véráldozatot bemutató szektákról, acélfogú boszorkányokról és szabadon portyázó szörnyetegekről.

A műveltebbek azonban tudták, hogy minden mese rejt valami igazságot magában. Solana Omaro pedig ismerte ezeket az igazságokat.

A komor és rémisztő kastély hatalmas bálterme fényes, meleg és színpompás volt. A muzsikuskok zenéje és a hosszú asztalokon sorakozó tengernyi finomság illata töltötte be. Szépen felöltözött nemes hölgyek és elegáns urak keringőztek a hatalmas igrez sárkányt ábrázoló díszes kövezeten.

A lakoma még fiatal volt. A lovagok még nem kezdtek részegen saját tetteiket túlszínezve egymás szavába vágni, és a nemes hölgyek sem gyűltek klikkekbe, hogy egymásról undok pletykákat terjesszenek.

Solana az egyik asztalnál ácsorgott. Hófehér haja szabadon omlott csupasz hátára és vállaira. Áttetsző, ezüstsztín blúzának tünde hímzései keveset rejtettek el kerek formáiból. Derékig felhasított hosszú szoknyája alól szemérmetlenül kivillant gömbölyű, harisnyás combja. Öltözékét vágyakozó, irigy és megvető pillantások követték. Az efféle kihívó ruházat ugyanis a szajhák és a mágusnők privilégiuma volt.

Egy újabb kupa édes vodorai bort töltött magának. Mellette két nő szőlőt csipegetett és sutyorgott, sokatmondó pillantásokat vetve a mágusnőre. Egy fiatal, széles vállú férfi lépett oda hozzá nyájas mosollyal. Fekete zekéjén a kék sárkányos embléma elárulta, hogy a Sárkány Lovagrend tagja volt. Solana egy egyszerű, rövid, de jelentőségteljes és ellentmondást nem tűrő pillantást vetett a lovagra belefojtva a szót. A sötét tünde mágusnő az udvarban töltött évek alatt kitapasztalta nem csak azt, hogyan kell az ujjai közé csavarnia bárkit, hanem annak a praktikáját is, hogyan kell szavak nélkül elhárítani a nem kívánt közeledést.

A férfi szemei elkerekedtek, zavarodottan pislogott, majd pár pillanatnyi habozás után a közelben álldogáló két nőhöz lépett, akik sokkalta szívélyesebben fogadták. Solana beleivott a borába és tekintetével tovább követte a termen uralkodókat megszegyenítő módon keresztülvágó Esta grófnőt.

Esta szép volt, de nem úgy, ahogyan egy virágzó fiatal leány, ártatlanul és érintetlenül. Esta az érett nők szépségével rendelkezett, ami a vágy mellett már tiszteletet is keltett. Egy arannyal hímzett, testhez simuló vörös ruhát viselt, ami kiemelte gömbölyű formáit. Fülében ezüst fülbevalók csillogtak. Barna haja a házas asszonyokra jellemző kontyokban voltak, pedig soha nem ment férjhez, ami pletykák tárgyát képezte, de az okát senki sem ismerte.

Ugyan atyja, a szintén jelenlévő Theddor viselte a megtisztelő Láncok Házának ura címet, de nyilvánvaló volt, hogy nem volt ő ura semminek sem. A vendégek hűséges ebekként ugráltak körül Estát, minden mozdulatát árgus szemekkel követték, szavaira hálásan hajlongtak. A mágusnő elfintorodott az undortól.

Hosszú, gyötrelmes percekkel később Esta végül elhesegette a döglegyekként köröző bárókat és grófokat egyetlen kivétellel. A magas, vékony nő a bálterem egyik mellékkijáratához vezette a grófnőt. Solana Omaro gyanakodva húzta össze vékony szemöldökeit, lecsapta a kupáját az asztalra és utánuk sietett. Tervei voltak Estával és nem engedhette, hogy mások elragadják a lehetőséget előle.

Egy pillanatra megállt az ajtónál, fülelt. Mikor a kezét a kilincsre tette az lenyomódott, az ajtó nagy lendülettel kinyílt. A vékony, magas nő lépett be. Megtorpant; barna szemei nagyra nyíltak. Végigmérte Solanát, majd önelégült mosoly kúszott az arcára.

– Mágusnő, ugye? Sajnálom, de Esta grófnő most nagyon elfoglalt.

– Köszönöm, Elna bárónő – válaszolta Solana nem is próbálva rejtteni ellenszenvét. – De inkább magam győződnek meg erről.

Elna nem volt szép. Arca szörnyen sovány volt, a bőre már az öregedés jeleként kezdett megereszkedni, amin a smink már nem tudott sokat javítani, de ez láthatóan nem tántorította vissza a használatától. Egy szűk, zöld ruhát viselt, ami előnytelenül kiemelte nem létező dekoltázsát.

A mágusnő ismerte a kereskedő-bárónő hírét, aki a legkülönbözőbb serkentőporokkal, füvekkel és kotyvalékokkal látta el azokat, akik meg tudták fizetni az efféle káros szenvedélyeket.

– Ti mágusok azt hiszitek, bármit megtehettek – horkant fel, miután Solana majdnem fellökte.

Az ajtó zörögve csukódott be mögötte; a hangja végigsöpört a folyosón. A sötét tünde mágusnő a folyosó végén pillantotta meg Esta grófnőt. Lassította a lépteit, amikor közelebb ért; a grófnő ugyanis nem volt egyedül.

Esta takarásából egy fiatal lányka tűnt fel. Nem tűnt idősebbnek tizennégynél. Gesztenyebarna haja hosszú volt és ápolt, arccskája kerek, pisze orra szeplőktől petytyezett. Szép ruhában volt, akár egy bárókissasszony, de a testtartása elárulta valódi származását. A kezei és ajkai reszkettek, miközben a grófnő végigcírógatta a nyakát és a csupasz vállát.

Solana Omaro tudott a kastélyban folyó leánykereskedeletről. Theddor Bathory, a Láncok Házának ura, felesége sajnálatos halála után előszeretettel fogadott fiatal leányokat az ágyába. A nemesek ezt megtudván politikai hasznot remélve előszeretettel ajándékozták meg a kastély urát szépséges és meglehetősen fiatal leányzókkal. Esta grófnő szintén nem vetette meg az efféle ajándékokat, csak sokkal nagyobb étvággal fogyasztotta őket és teljesen más okból.

Solana sikeresen elfojtotta az undorát, odalépett a grófnőhöz, és pukedlizett.

Esta szelíd, szép arcát, amivel a leányhoz suttogott, ráncokkal árasztotta el az ingerültség. Úgy mordult fel mint a vacsoráját féltő véreb. Heves mozdulattal fordult a mágusnőhöz, ajkai papírvékonyra préselődtek, barna szemei szinte lángoltak. Végigfuttatta a tekintetét Solanán, és az indulata egy csapásra szertefoszlott.

– Solana Omaro vagyok a Sindorel házból – mutatkozott be a mágusnő. – Én írtam a levelet, amiben a grófnő segítségét kértem.

– Ó, igen. – A grófnő teljesen Solana felé fordult. – Emlékszem, hogy az üzenete nagy meglepetést okozott nekem, Omaro mester. A mágusok szokás szerint atyámhoz, Lord Theddorhoz, szoktak fordulni a kéréseikkel... vagy utasításaikkal.

– Lehetséges, hogy helytelenül teszik. – Solana úgy hangsúlyozott, hogy nem lehetett meghatározni kérdést tette-e fel vagy kijelentést.

– Lehetséges – válaszolta a grófnő a mágusnőt vizslatva. – Ritkán akad lehetőségem mágusokkal, kiváltképp tündékkal társalogni. És az egyikük most az én segítségemet kéri. Ezt nem utasíthatom vissza, ugye?

Solana Omaro lopva a grófnő mögött remegő lányra pillantott.

– Úgy gondolom, ezt kettesben illene megtárgyalnunk.

– Természetesen. – Esta barátságosan mosolygott, a lányhoz fordult és intett neki. – Eredj, kicsim! Később majd folytatjuk.

A gesztenyebarna lány sietve, ügyetlenül hajolt meg, és gyorsan távozott. Solana úgy hallotta, mintha a megkönynyebbült sóhaja halk sírásba fordult volna.

– A kis ajándékomnak még várnia kell, hogy játsszak vele – mondta halkan Esta, tekintetével a lányt követve, majd szemeit újra a mágusnőre szegezte. – A levelében, Omaro mester, részletesen leírta a szerkezetet és az ahhoz szükséges speciális alapanyagokat, kristályokat. Természetesen rendelkezem a megfelelő ismeretséggel és pénzzel, hogy ezeknek a beszerzése csak az idő kérdése legyen.

Pillanatnyi szünetet tartott, a tekintete megkeményedett.

– Azt viszont szeretném tisztázni, hogy atyámmal ellentétben engem nem lehet utasítgatni.

– Bocsánatot kérek, ha az üzenetem ezt a benyomást keltette. – Solana Omaro kissé meghajolt. – Az csak természetes, hogy nem ingyen várom mindezt el. Úgy gondoltam a kérésem megfontolása után a grófnő maga szívésebben fejtené ki a kívánságát személyesen.

Esta grófnő tekintete megenyhült, szája sejtelmes mosolyra görbült.

– Nem tudom, ez a szerkezet mennyit érhet magának, de fogadok, meglehetősen sokat, ha hozzám fordult Ard Dokar vagy atyám helyett. Így a kérésem is ennek megfelelően meglehetősen szokatlan lesz.

– A legjobb tudásom szerint állok a szolgálatára.

Esta még egyszer alaposan végigmérte a sötét tünde mágusnőt.

– Magára talán ez nem vonatkozik – kezdte a grófnő, és lehalkította a hangját –, de tudomásom van róla, hogy a varázslók és varázslónők valamilyen mágikus praktikával képesek megőrizni a fiatalságukat és hosszú ideig élni, ha nem örökké. Igaz ez?

– Igaz, grófnő.

– Maga, Omaro mester, ismer efféle mágiát?

– Ismerek, grófnő.

A grófnő szeme felcsillant.

– Ha mindent megkap, mikor tudná ezt elvégezni?

Solana Omaro belebámult Esta vágyakozástól és reménytől vibráló szemeibe, és elégedetten elmosolyodott.

– Ha úgy óhajtja, akár most azonnal.

* * *

A Láncok Házát az évtizedek során számtalanszor kibővítették. Korábbi uraik, családjaik és vendégeik számára a komor erődnél barátságosabb lakórészt építettek hozzá. Sajnálatos módon a kastély ridegsége erre a palotarészre is rátelepedett és befészkelte magát a falai közé.

A szoba a vendéglakosztályok egyike volt. Tágas volt, egy széles ágy állt benne szépen bevetve. Vele szemben egy fenyőfaszekrény volt a falhoz tolva, rajta ovális tükörrel. A helyiség túloldalán lévő keskeny, csúcsos ablakon túl komor, sötét folyamként hömpölyögtek a felhők.

– Itt senki nem fog minket zavarni – mondta Esta, és becsukta az ajtót maguk mögött. – Gyakran használom ezeket a szobákat. Ritkán érkeznek olyan vendégek, akik

itt kívánnának megszállni. Kivétel nélkül a Fehér Palotát szokták választani, így ezek mindig üresen állnak.

Körbejárt a szobában, és a falakon lévő tartókban sorra gyűjtötte meg a gyertyákat. Vibráló fényük kísérteties árnyakat vetett a hegyeket ábrázoló festményekre.

– Még mindig elképeszt – folytatta –, hogy a mágiát a hazugságok ilyen sűrű hálója fedi, amit ráadásul maguk a mágusok szőtték.

Felkuncogott és elfújta a gyűjtőpálcát.

– Az embereket néha csak hazugságokkal lehet megóvni attól, hogy olyanba ártsák magukat, amihez nincsenek felkészülve – válaszolta Solana Omaro. Az ágyat bámulta; Krinára gondolt. – Ha tudnák, hogy egy rituáléhoz egy telihold alatt született leány első vérzése helyett elegendő a közönséges disznóvér is, akkor mindannyian ilyesmikkel próbálkoznának.

Esta grófnő a sötét tünde elé sétált, sejtelmesen mosolygott.

– És a varázslónők híres hosszú élete és örök szépsége is egy egyszerű trükk, amit bárki meg tud csinálni – jelentette ki Esta.

– Egyszerű, de bárki nem tudja megcsinálni – javította ki a mágusnő.

– Neked, Solana, tündeként szerencséd van – A grófnő közelebb hajolt az arcához. – Nincs problémád se a szépséggel, se az öregedéssel.

Solana érezte Esta érintését a nyakán. Félénk volt és csupán egy pillanatnyi, mint a macskáé, amikor víz éri a mancsát. Esta sarkon fordult, és az ablakhoz ment.

– Irigyelem a tündéket – folytatta. – És a mágusokat. Milyen lehet századokon át élni, nem félni a hervasztó időtől?

Solana hallgatott.

– Biztosan nincs szüksége semmiféle alapanyagra a rituáléhoz? – A grófnő a párkánynak dőlt. – Rendelkezem egy szerényebb választékkal különleges hozzávalókból.

A mágusnő ajkai megfeszültek. Visszaützte az előbukkanó rémséges képeket az elméje legmélyére.

– Nem – csóválta a fejét. – Bármikor kezdhetjük, ha készen áll, Esta grófnő.

Esta kipillantott az ablakon. Odakint már az este sötét leple borult a vidékre, csak a Hideg-folyó torkolatánál fekvő kikötőváros fényei pislákolnak a távolban. A grófnő átsétált a szobán, és leült az ágyra. Fehér kezeit a combjaira helyezte, behunyta a szemét, sóhajtott.

– Kezdheted.

Solana Omaro odalépett elé. Hosszan bámulta a grófnőt. Az ajkába harapott, mélyet lélegzett, majd felemelte a kezeit, és gyakorlott ujjaival jeleket formázott.

– Fájni fog? – kérdezte váratlanul a grófnő, és felnézett.

A mágusnő szeme tágra nyílt a döbbenettől. Esta ártatlan, szinte gyermeki tekintettel nézett rá, a kérdése olyan őszintének hatott, amitől önkéntelenül összeszorította a fogait. A mérhetetlen düh újra fellángolt a bensőjében.

– A rituálé a bensőből eredő szépséget hozza a felszínre – mondta lassan egy pillanattal később. Szünetet tartott, majd folytatta. – A folyamat és a hatás nagyon személyes. Kellemetlen lehet.

– A szépségért meg kell szenvedni – mondta viccelődve Esta.

Solana nem nevetett.

– Adja a kezét, grófnó!

Esta grófnó pici és puha kezei belesimultak a mágusnő kissé reszkető kezeibe. Solana utoljára, mélyen az előtte ülő nő barna szemébe nézett, majd felemelte a fejét, és kibámult az ablakon a sötét fellegekre.

Az elzárt gyűlölete szivárogni kezdett, lassan táplálva a mágiáját. A gonosz szándék nedves, sötét masszája fokozatosan öltött alakot az elméjében. A gyertyalángok megremegtek. Egy árnyék suhant át a szobán. Esta összereszt. Körbepillantott, de a helyén maradt, kissé megszorította Solana kezét. Valami megmozdult az egyik képkeret mögött. Odakapta a tekintetét, de már eltűnt. A szekrény alatt volt. Aztán az ablakon kívülről figyelt. Az ágy alatt bújt meg. Közéltett. A gyertyák fénye vadul vibrálni kezdett, elhalványult. Egy hatalmas recsenés, és vége volt. A két nő egyszerre kapta a fejét tükör felé, amit egy hosszú, függőleges repedés szelt ketté.

– Ennyi? – kérdezte Esta. – Vége?

Solana kábán bólogatott, hátralépett, és a falnak támaszkodott, hosszúakat lélegzett.

– Azt hiszem, érzem. – Esta felállt, a kezeit vizsgálgatta, az arcát tapogatta. A tükörhöz indult, belenézett. – Valahogy meg lehet bizonyosodni róla, hogy működött?

Hirtelen felszisszent. A halántékához kapott. Az orrából valami sötét szivárgott. Odanyúlt. Vér volt.

– Solana – nyögte, és a fejét fogva újra összegörnyedt. A szekrényre támaszkodva két lábra erőltette magát. Rémuült tekintettel nézett a mágusnőre. A szemei vörösek voltak, az arcán, akár a könnyek, kis patakokban csorgott a vér. – Mi történik?

– Az, amit kértél – felelte nyugodtan Solana Omaro.

Esta felüvöltött és a földre zuhant. Vért köhögött a szőnyegre.

– Átkozott ringyó – hörögte. – Ezért karóba húzatlak.

A grófnó feje hirtelen hátracsapódott, véres szájából éles sikoltás tört elő. Újra előrebukott, zihált, fájdalmasan nyöszörgött. A fejét tapogatta; valamit talált a hajában. Megfogta, és lassan húzni kezdte. A nedves cafathoz egy nagy csomó haj is tapadt. Mikor végre leszedte és meglátta a nagy véres bőrdarabot, rémuült zokogásban tört ki.

– Solana! – ordította kétségbeesetten. – Segíts!

Újabb fájdalmas görcs rántotta össze a testét. Újabb bőrcafatot tépett le a koponyájáról, amiből egyre jobban látható hegyes szarvacskák meredeztek.

Solana elégedetten nézte a grófnó szenvedését. Esta szánalmat keltően bámult rá; vérben úszó arca már felismerhetetlen volt. A szarvak egyre nagyobbra nőttek csupasz koponyáján. Négykézláb próbált a mágusnő felé mászni, de újra összegörnyedt, a követ kaparta az ujjáival. A torkából erőltetett hörgések és fájdalmas nyögések törtek elő. Valami nedvesen recscent, vér csorgott a földre, amiben kicsi, fehér kavicsokként fogak úsztak.

Esta grófnó hörögve felemelte a fejét. Solana rémuúten nézett az arcra, ami már nem egy ember arca volt. Az orránál megnyúlt csont szétszakította a bőrét, ami véres cafatokként csüngött eltorzult koponyájáról mint groteszk ünnepi dísz. Az alsó állkapcsa szüntelenül mozgott, nyelve rózsaszín féregként csapkodott veszettül a megmaradt véres fogak között. Kétségbeesetten próbált szavakat

formálni, de csak nyöszörgést tudott produkálni, megcsontig hatoló, fájdalmas visítást.

Újra összerándult, az oldalára esett és összekuporodott. Szép, vörös ruhája recsegve szakadt szét heves gyorsasággal átalakuló testén.

Solana Omaro sietve távozott a szobából. A sorsára hagyott Esta grófnó üvöltései végigkísérték az üres folyosókon.

* * *

A nap sárga palástját maga mögött húzva leereszkedett a vár mögé, sugarai a bástyák és tornyok éles sarkainál pompás fényzalagokként törtek át.

A szikla körül üres volt már a letaposott fű. A tetején sem pipázgatott már a bajszos öreg, hanem egy szalmaszőke és egy lángvörös lány ücsörgött. Kelet felé néztek, ahol a sötétedő eget már itt-ott a csillagok apró pislákoló foltjai pettyezték.

– Gondolod, még mindig ott kísért az erdőben? – kérdezte a szőke lány az eget bámulva a távolban. – A grófnó. Hm, Halinor?

Halinor a lányra nézett. A bogár ronda, barna foltként még mindig ott csimpaszkodott Sofia hajában.

– Én azt gondolom, hogy az egyik lovag levágta egy nagy karddal – válaszolta. Odamászott a kisebb lány mögé, és köré fonta a karjait. – Meg ez nagyon régen volt már, Sofia.

– És ha nem ölte meg? – Sofia hangját nyugtalanság töltötte meg. – És még mindig ott kóborol.

– A Láncok Háza nagyon messze van innen – magyarázta Halinor. – Nem jön az ide. Ha meg mégis, apukád biztos megteszi, amire az igrez lovagok nem voltak képesek.

– Igaz. Apa megölné, mielőtt bárkit bántana. – Büszkén elmosolyodott.

Hűvös keleti szél csapott az arcukba; a hajuk csapkodott a tarkójuk mögött.

– És Solana?

– Tőle is félsz?

– Hát, egy kicsit. Szörnyet csinált a grófnóból. Szerinted Atlából is szörnyet csinálna?

Halinor felkacagott.

– Dehogy csinálna. Habár megérdemelné.

– Én nem akarom, hogy Atla szörnnyé változzon. Ő nem csinált olyan rosszat, mint a grófnó.

– Én sem akarom, mert így ha megint bánt téged, bele tudom lökni a patakba.

A szél füttyült körülöttük, a fű susogva hajolt meg az ereje előtt. A vörös, szeplős lány közelebb bújt Sofiához, állát a lány vállára támasztotta.

– Szeretnéd hallani mi történt Solanával? – kérdezte.

– Pipó bácsi azt mondta, hogy Vestmarba menekült. – Sofia egy pillanatra elhallgatott, aztán belehasított a felismerés. – Te onnan származol.

– Így van – mosolygott Halinor. Mulatságosnak találta, hogy Sofia minden alkalommal őszintén meglepődik, amikor rádöbben, hogy ő nem Vodorában született. – Ezért tudok egy történetet, amit ott hallottam Solanáról. Szeretnéd hallani?

– Igen, igen – vágta rá a szőke lány izgatottan.

Halinor megköszöri a torkát, és megszívta az orrát.

– Nem vagyok olyan jó mesélő, mint Pipó. Ezért bocsáss meg! – kezdte. – A történet Medve Hallmundról szól, aki Vestmar mostani uralkodójának, Valtar királynak a nagyapja volt. Elátkozták és egy medve alakjában volt kénytelen élni. Nem emlékszem a történet részleteire, de arra igen, hogy Solana törte meg az átkot és változtatta újra emberré Hallmundot. Ezután Hallmund Solana segítségével Vestmar királya lett, és együtt sok csatát vívtak az igrezek ellen. Őket tartják Vestmar legnagyobb hőseinek, akik nélkül az ország talán nem is létezne.

– Akkor Solana a rosszakból szörnyet csinál, a jóknak pedig segít – állapította meg Sofia.

Hirtelen valami hangosan felbúgott a tarkójuk mögött. Először Halinor pillantotta meg a nagy bogarat, ahogy az

arca előtt zümmögve lebegett. Felsikoltott, és egy gyors mozdulattal odébb csusszant; kis híján legurult a szikláról. A második sikoltás Sofiáé volt. Teljesen elfeküdt és a sziklához simult, hogy minél távolabb kerüljön a fölötte lebegő cserebogártól. A bogár pár pillanatig egyensúlyozott a szélben, majd komótosan elrepült kelet felé.

Először Halinor nevetett fel.

– A kis bogár barátod végre méltóztatott távozni.

– Biztos a történet végét várta – kacagta Sofia.

Felültek, Halinor magához húzta szőke lányt, szeplős arcát az övéhez nyomta.

– Látod, nem bántott. Csak csúnya volt, de nem rossz szándékú.

Együtt nézték a keleti égboltot elárasztó csillagokat.

Orosz István

A Zenedoboz

A lebukó nap vörös fénye végigáradt a Teithe fodrokkal ékesített felszínén, körbefolyva a folyami bárkát, átsütve háromszögletű vitorláján és vérszínre festve shilluki párdúc fejét formáló orrdíszét. Berengier, a manifesztátor a korlátra könyökölve tekintetével követte a part mentén végigfutó földúton végiggördülő ökrös szekeret. Ha sokáig hunyorgott, látta, ahogy a bakon ülő férfi rácsap az ostorral az igásállatokra, aztán hátrapillant a hátul zötykölődő faládákra. Rajta túl szántóföldek zöld négyzetekből összeállt szőnyege terpeszkedett. Lovakkal húzott ekéjét maga előtt tolva egy férfi vánszorgott át, mint papírlapon lustán átmászó bogár. Vályogból emelt, szénetével koronázott halászkunyhó kúszott a manifesztátor látóterébe, zombéktól keretézve. Ajtaja előtt tagbaszakadt halász foltozgatta az ölében tartott hálót.

A mágus kinyújtóztatta tagjait, ellépett egy kötelet hurkoló sötét bőrű matróz mellett és az orrdíszén kuporgó fapárdúc mögé lépve a távolba révedt. A láthatáron már látta úti céljának, Brisbane városának falait. A terméskövek vérezni látszódtak az alkonyi fényben, a kerek bástyák szinte belső fényben lángoltak.

– Csodás ez a látvány, mester – lépett mellé Obare, a Tajtékpárdúc kapitánya. A shilluki férfi Berengier fölé tornyosult. Karján kötegni izmok dagadtak, az azokat fedő ébenszínű bőrön vastag fehér vonásokkal a déli esőerdőkben imádott szörnyistenségek acsarkodtak. A mellkasán feszülő folyamfarkasbőr mellényének zsebéből csontból faragott pipát húzott elő, és kígyóformájú csutoráját bekapta. – Ha lenne itt egy kis tanyám, minden nap szálltakor kiülnék ide gyönyörködni a vérző falakban.

– Nem a városban élne, közel az üzlethez? – kérdezett vissza Berengier.

Obare végighúzott egy olajba mártott pálcikát a hajó korlátján és a kipattanó lángot a pipába tömködött dohányba nyomta.

– Nem tudnám igazán élvezni az aranyat késsel a hátamban. – A pálcikát hányaveti mozdulattal a hullámok

közé vetette. – Itt pedig könnyen lehet ám pengét kapni. Elhíheti. Főleg ha azt szállítjuk, amit.

– Nyugodtan tartsa a hullámokon a hajót, kapitány – lépett távolabb Berengier. Gondolatai visszatértek a kapitány íróasztalában tartott csomaghoz és annak roppant ősi tartalmához. – Kezeskedem afelől, hogy a csomag nem okoz bajt.

– Kezeskedjen is! – csapott rá Obare a vállára festett acsargó tigrisfejre. – Nem akarok Tiguru, a tigriskirály asztalára kerülni. Korogjon a vén fattyúnak csak a gyomra. Az én asztalomon gőzölögjön a jóféle halleves, és mellette a tüzes keleti bor! – Hangos csobbanás hallatszott, egy fiatal, szálkás matróz, aki addig sietős mozdulatokkal a fedélzet deszkáin mázgálta szét a szappanos vizet, felrúgta a favödröt. – A kiszáradt fa démona faljon fel te likas fejű! – kiáltotta, aztán bocsánatkérően Berengierre nézett.

– Maga a kapitány – mondta a mágus. – Én pedig csak egy utas.

– Sok arannyal – emelte fel mutatóujját Obare. – Nos, ha megbocsát... – A matróz felé fordult, és elbődült. – A Faapó dugná fel neked a legvastagabb ágát!

Berengier soha nem tudta megszokni ezt. Mint mágussal, főleg mint harci kiképzést kapott manifesztátorral úgy bántak, mintha maga Tirian ruccant volna ki közéjük holdbéli Ezüstkastélyából. A víz felett a szél frissen kaszált fűnek üde illatát hozta hozzá, és röpitette Bélenbe, családja ősi birtokába és erődjébe, a Nyestvárba. Vágyott végigsétálni a főterem hosszú faasztalai között, megállni az apjáról készült olajfestmény előtt, és szemével kifagatni a vászonról rámeredő, marcona férfiút.

A város folyami kapujához közeledvén egyre több hajóval találkoztak. Egy északi hosszúhajó tűnt fel előttük négyszögletű vitorláján kék sávokkal, és elsuhant jobbjukon. Balról egy hatalmas kogg teknőforma hajóteste vetett árnyékot a mellette eltörpülő Tajtékpárdúca. A nap rézvörös korongja eltűnt a láthatár egyenes vonala mögött,

lángszín derengést hagyva maga után, mikor a folyami bárka átsiklott Bristone vízi kapujának roppant boltíve alatt és a partmentén feléjük magasodó kőházak felfogták a világtól éjszakai búcsút vevő nap utolsó sugarait.

A partról a folyó vize felett eljutott Berengier füléhez a járókelők tömegének hangos, ezer vitából, megállapodásból és jókedvű beszélgetésből összeolvadó zsvivaja, amit itt-ott túlharsogott a portékáikat kínáló kereskedők ritmikus kántálása. A dokkokban ringatózó hajók fedélzetéről helyi munkások pakolták le az árut. Emitt emberrnyi méretű hengerré tekert mintás szőnyegeket fektettek magas gúlába. Amott határhegységi aurochok csordáját terelte le egy szálfatermetű, szőke északi, miközben nála alacsonyabb, vörösszakállú honfitársa egy hihetetlen kövér kereskedővel vitázott, akinek ékszerei már messziről csillogtak. Tőlük nem messze Berengiert szomorúbb látvány fogadta. Acélból készült ketrechen egy tucatnyi ixchell szorongott. Széles válluk egymásnak feszült. Szürke csíkos bundával fedett izmaik ugrásra készen feszültek. Aransárga szemekben a láng szinte ordította, mit tennének az őket bámulókkal, a rájuk alkudozókkal és azokkal, akik elhozták őket erre az átkozott helyre.

A Felhőtorony könyvtárában egész kódexeket megtöltenek az ixchellek történetei. Mily nemes és becsületes vadak. – Egy magas, sötéthajú férfi kihegyezett farudat dugott be a rácsok között, és az egyik szőrös óriás vállába dőfte. Fémes pendülés és tompa puffanás hallatszott, amikor a rab kínzója vérére szomjasan nekiugrott a rácsnak. Ezek mégis állatként hajtják őket az itteni arénákban. Újabb különbség a látók és a vakok között.

Berengier lehajtotta a fejét, az ixchell kínzójának csengő kacaja elhalkult. Szinte látta maga előtt, hogy Noréné egy nyílveoszt az új húrjára fektetve akasztaná a nevetést a rabszolgakereskedő torkára. Hogy utána egyenként verje le a bilincseket a zárakról kiengedve a szolgálakat.

Megint rá gondolok, nagyon jó – gondolta rosszkedvűen. Talán ha megtalálná a módját a fattya lelkében tomboló vihar megzabolázására. Ezek után menne mint a karikacsapás a kiképzése és az örökségének továbbvitele.

Jól van, Siwakor. Köszönöm, hogy telebeszélted a gadwyrrok bolondságával a fejem – mondta gondolatban a gadwyr harcosnak, akit csak három viszontagságos napig ismerhetett és mondhatott barátjának.

Kinyújtóztatta tagjait, mikor elmaradt mögülük egy khonieli kereskedőgálya, és a folyó kanyarulatában feltűnt a céljuk. A terméskőből épült dokk tíz méternyi nyúlt be a folyam csillogó tömegébe. A végébe egy oszlopot állítottak, aminek a tetején földhöz lapuló faragott griff lógott le, épp úgy ahogy Kerrian a Felhőtoronynak címzett levelében meghagyta. Mikor meglátta a töltésen végigsiető sovány alakot, már tudta, hogy a levél íróját látta. Az örületet, aki még ha csak napokra is, de a gyűjteményében akar tudni egy ősi és elátkozott ereklyét.

* * *

Kerrian késpenge vigyora kettőbe vágta a férfi megnyúlt arcát. Aransárga szakála a legújabb divat szerint vastag kontyban omlott keskeny mellkasára. Hosszú haját a feje búbján összetűzött kontyban hordta. Buggyos ujjú, arancsárral átfűzött bársonykeféjén sehol egy ránc. Gyűrűsujján piros köves pecsétgyűrű csillogott.

– Üdvözetem, Berengier! – mondta, és mutatóját halántékához érintve köszöntötte, mint nemes a nemes. Berengier kurtán viszonzta, ahogy az illem kívánta. Még ha Dérpajzsú Bélen leszármazottja is köszönti azt, kinek apja aranyért vásárolta családja címerét. – Remélem, jól fogja magát érezni Brisbane-ban, és a többi, és a többi. Megnézhetném a zenedobozt?

– A kapitány szállásán helyeztettem el – mondta Berengier. – Ő majd odavezet minket.

És a jobbán álló Obare-re pillantott. A férfi szemében, mint a Berengier által ígért aranyérmék, úgy csillant meg a kapzsiság.

* * *

– Ahogy kéri, mester – mondta kenetteljesen. A kapitány fényűző szállását a hajó hátsó részében rendezték be. A széles ablakokon sápadt szürke fénypászma esett a szoba közepén terpeszkedő déli tölgyből faragott étkezőasztalra. Egy pokolgyík szarvakkal ékesített feje meredt rájuk üvegszemeivel, mikor beléptek az ajtón. A sarokba állított íróasztalra felhalmozott iratok megzizzentek a kinyíló ajtó keltette légáramlatban.

– Úgy véltem, hogy magánál tart egy ilyen kincset – mondta Kerrian, és szórakozottan végignézett a padlóra terített barna-fehér csíkos zebrabőrön. – És nem pedig egy hajóskapitányra...

– Talán gondja van, a hajóskapitányokkal? – kérdezte Obare.

Kerrian egy lapos pillantást vetett a férfira, aki felvonta a szemöldökét.

– Jól ismerem Obare kapitányt – mondta Berengier. – Annyira, hogy megbízzak benne.

A kapitány előhúzott egy kulcsot, és az íróasztal mögé sietett.

– Különös, hogy egy mágus bárkiben is megbízik – mondta, és szemügyre vette a falra erősített fanyelű tört. – Ő. Ez gyönyörű. – Izgatottan futtatta végig a tekintetét a nyélbe faragott ugrásra kész oroszlánokon, a levél alakú acélpengén. – Ezt a kést Uasethnek, az oroszlánistennek ajánlották. Nem láttam még ilyet, csak hallottam erről. – A jobb kezével kinyúlt, hogy megérintse, de Obare szúrós tekintete megállította. – Bocsásson meg!

– Az anyám kovácsolta a pengét, apám faragta a nyelet – mondta Obare.

– Hm. – Kerrian hátralépett, de a szemét nem vette le a törőről. – Adnék a fegyverért kétezer finnt. Gondol...

– Nem fegyver, ajándék – mondta Obare, szavai mint a shilluki párduc morgása. – Jöjjön, és lássa!

Íróasztalának titkos fiókjából egy sárgásbarna fából faragott, keskeny ládat húzott elő és helyezett az asztalra. Egyszerű rézcsatok tartották össze. Halk kattanás, és Obare felnyitotta a doboz fedelét. Annak bíborszínű bársonnyal kibélelt belsejében aranybarna dobozka pihent. Tetejére ezüstporral egymásba kapcsolódó háromszögeket és köröket festett annak alkotója. Berengier odalépett, és óvatosan kiemelte a zenedobozt.

– Ohhh – mondta Obare és gyermeki örömmel, szinte féltő szeretettel emelte a szemé elé a dobozt, úgyelve arra, hogy ne ejtse el. – Végre itt vagy. Bizony megvan a helyed. Megvan ám, a helyed. Ezt nézzék csak! – Az asztalra

helyezte a zenedobozt és felnyitotta a tetejét. Egy arctalan, pálcikakarú és -lábú emberke pattant elő, és kezdett szögletes, torz táncba a doboz belsejéből áradó zenére. Kerrian csodálattal nézte a lassan körbeforgó bábót, és hallgatta a nem e világi zenét.

Obare a törére rakta kezét, és halk imába kezdett. Berengier a homlokát ráncolva hallgatta a zenét. Fülével nem találta a lant húrjainak halk pendülését, a kifeszített hártvához ütött dobverők szívdobbanását. A fuvola és furulya dallamos trilláját. Igazából nem hallatszott ebben a dalban semmi emberi, mintha a dallamot az éter létezésen átívelő áramlataiból kényszerítette volna egy torz elme. Mert az csak is torz elme lehetett, aki ezt zenének nevezte.

Fájdalmas kórusra emlékeztette. Maga az éter siratta azt az energiát, amit ez az apró tárgy csak azért magához kényszerített, hogy az apró báb folytassa szögletes táncát. Berengier odalépett, és lehajította a zenedoboz tetejét.

– Még keveset tudunk a telkhinek ármányairól – mondta, mikor Kerrian felháborodottan felnézett. – Ezt a leletet ártalmatlannak ítéltük, de nem tudni, milyen kórsággal fertőzheti meg az ember elméjét. Ezért is csak egy hónapra kapta meg a tárgyat. – A ruhája belső zsebébe nyúlt és egy lepecsételt borítékot nyújtott át neki. Kerrian széthajította a levelet, és végigolvasta a Felhőtorony főmágusa által írt sorokat.

– Szóval, egy hónapig a városban lesz, és őrzi a zenedobozt?

– Nem. A tárgytól védem magukat – mondta a mágus.

Kerrian bólintott, azzal ruhájának belső zsebéből szintén előhúzott egy összehajtogatott levelet.

– Hallottam, hogy nemesi származású – mondta mosolyogva Kerrian, miközben széthajtogatta a levelet. – Nos, akkor remélem hozott alkalomhoz illő öltözetet.

Pár mondatot vetettek a papírra sötét tintával. A betűk kerekded kígyókként tekeredtek végig a fehér mezőn:

„Ezennel meghívom Brisbane városának jeles és gazdag, nemeseit és polgárait ma esti fogadásunkra a villámban. Jöjjenek és lássák a történelmet, amit a gyűjteményemben őrzök. Ereklék és ősi korokból származó leletek formájában. Üdvözlettel: Kerrian le Verge.”

Berengier kimért mozdulatokkal elvette a borral teli kristálypoharat a felé nyújtott tálcáról, és végigfuttatta tekintetét a villa nagytermében összegyűlt vendégseregen.

Egy kövér férfi, aki kék és piros selyemruhájában egy hatalmas, mozgó katonai sátnak tűnt, tenyérszerű hús- és sajt szeleteket pakolt a tányérjára a fehér abrosszal takart, étellel megrakott asztalról. Szafttól csöpögő kolbász vastagságú ujján egy hollót formázó pecsétgyűrű csillogott. Az izzadságtól csöpögő homlokú nemes mellett egy nála talán tíz évvel fiatalabb hölgy ásítózott. Feltornyozott, mézszínű haját rubinszín drágakövekkel ékesített hajháló tartotta a helyén.

Egy síklakó kereskedő, akinek köntösén aranyfonállal szőtt tigrisek várakoztak a felettük repülő fénymadarakra, egy fali fülkében pihenő kőből faragott démonfej méregetett. Enyhén keskeny vágású szemei belemélyedtek Qalac ősi démonistenének düllelt szemeibe.

Egy izmos, napbarnította bőrű férfi, kinek ujjatlan szarvasbőr zekéje szabadon hagyta inas karjait, végére ért mókásnak szánt történetének, és felkacagott. Ezüstszín fejpánttal leszorított, fonatokba rendezett hosszú haja hátalibbent. A köré sereglő, főként hölgyekből álló társaság is felkacagott. A közelükbe kiállított megkövült koponya gúnyosan vigyorgott, mintha ő is a ficsúr mulatságosnak szánt történetet élvezné.

Berengier belekortyolt a borba, és megforgatta szájában a kesernyés italt. A pohárral a kezében elindult, és mindent újra szemrevételezett. Kikerülte a beszélgetők egy aprócska csoportját és az egyik oszlophoz lépve az étterrel a kőre festett jeleket keresett. Belső látásával éppen a vörösmárvány csempékkel borította padlót futotta át. A beszélgetők csoportjaiból kereskedők léptek elő, és az illem szerint köszöntötték. Berengier pedig szintúgy, a belé nevelt illem szerint viszonzta ezt, és udvariasan a folyami hajóforgalomról, a legutóbbi aratásról és a nemesi családokban várható gyermekáldásról érdeklődött. Miután a nemes vagy kereskedő kedvesen, de kimérten válaszolt neki megvárta azok kérdését a Felhőtorony helyzetéről.

Ő pedig udvariasan az ifjúkorában ezerszer betanított „mindent látunk és mindent a kezünkben tartunk” mondattal tért ki a kérdések elől. Egy felkontyolt hajú nemes a dalgini kalandjáról érdeklődött, de Berengier felemelte a kezét és egy elnéző mosollyal a férfira pillantott.

– Sajnálatos dolog történt, de mi törődünk a rendtársunkkal – mondta Berengier. – Dalgin városa megszállt a veszélytől.

A nemes bólintott, és bosszúsan a lakomaasztalhoz lépett. Berengier követte tekintetével, de akaratlanul is a terem közepe felé fordult. A zenedoboz egy embernyi magasságú faemelvény közepén foglalt helyet, egy kék bársonykendővel letakarva. A férfi tekintete rajta maradt, szinte hallotta a faláda belsejében lüktető valami szívverés emlékeztető hangját. Érezte, ahogy az éter áramlatai rémült kígyóként próbálják megkerülni.

A tárgyban lévő ősi és tiltott mágia – ha ezt egyáltalán annak lehetett nevezni – shilluki vámpírpókként akart rájuk akaszkodni és kiszipolyozni belőlük az erejüket. Hirtelen nem tudta embernek látni a körülötte iszogató és beszélgetők csoportját. Selyemruhába öltöztetett, beparfümözött birkákká változtak szeme előtt, akik mit sem sejtettek a bokorban rejtőző farkasról. Úgy csipegették a széles asztalokra kirakott fűszeres falatkákat és úgy kacagtak társaik ízes, nem egyszer mások kárára megesett történeteiben.

A tekintete megakadt egy idős férfin, ki vállát az egyik vastag oszlopnak támaszkodva figyelte őt.

Vakondfekete zekét viselt, amit ezüstgombokkal fogott össze. Sarkáig erő, ezüsttel szegett köpenyét ugyanilyen színű, egyszerű csat fogta össze a jobb vállán. Berengier erre elsöre felfigyelt, hisz a Brisbane nemesség a mellkasán összefogva viselte ezt a ruhadarabot. Berengier a Thyndirk Nagykirályság nemzetségfőit látta ilyen módon hordani saját, farkasprémmel szegett palástjaikat. A titokzatos figyelője félrekapta fejét, mikor Berengier állta a pillantását. Ő azonban még így is látta a férfi ráncokkal fedett kerekded, de erős vonású arcát, és az azt kettészelő

vastag, de kőszikla keménységű orrot. Vállára omló őszes haja, melybe szürkés-kék tincsek vegyültek meglibbent, mikor kimérten visszafordult Berengier felé.

Aztán, mint aki megelégette a nézelődést, meglepően erős léptekkel a varázslóhoz lépett.

Berengier még közelebről rájött, hogy valahol látta a különös férfit, igaz nem rémlett hol és mikor.

– Találkoztunk m...

A férfi türelmetlenül odadobott neki egy ezüst érmét. A fáklyák arany szín fénye megcsillan a kettejük között átrepülő hüvelykkörömnnyi fémdarabon. Berengier kinyúlt a villanás felé és elkapta. Hagyta, hogy az ezüsterme az ujjairól a tenyere közepébe szánkázzon, és megnézte. A férfi arca volt belevésve. Hosszú haját tarkóján összekötözte, de a vastag orról és a széles, hangsúlyos álláról felismerte.

– Kavan Hamon – olvasta el az érme szélén végigfutó felíratott. – Maga volt az, aki öt évvel ezelőtt egy tucatnyi hadihajóval és felfegyverzett kereskedőgályával a hullámsírba küldte a Teithe-en felúszó karling hadihajókat. Hős cselekedete példaértékű – azzal visszadobta az érmét. – Az Árbócok törője, a Hullámok lovasa...

Kavan rekedtes hangon felkacagott, és Berengierre sandított, aki visszaadta neki az érmét. Kavan megpördítette a kezét és eltüntette az érmét a tenyeréből.

– Nem csak maga jártas a mágiában – kacsintott a férfi, és belekortyolt a borába.

– Egy érmétrükknek semmi köze a mágiához – bizonygatta Berengier. – Sokkal inkább a kéz ügyességéhez és a szavak hatalmához.

– Ó – mondta Kavan és tekintetével a termen áttántorgó őszhajú nemest követte, aki hirtelen előreesett magával sodorva a jobb kezében fémtálcát egyensúlyozó felszolgálót. A bíborszín tunikát viselő férfi előreesett, a tálcára pakolt gyümölcsök színes péppé loccsantak a csempén, a kristály poharak hangos csörömpöléssel törtek apró szilánkokká. A férfi bocsánatkérően motyogva igyekezett visszanyerni az egyensúlyát, de kis híján balra dőlt, ezzel majdnem lesodorva a mellette kiállított thyndirk rúnakövet.

Berengier észrevette, hogy a részegtől nem messze álló páncélinget és leengedett sisakrostélyos őr nem mozdult, pedig az ilyen fogadásokon a fegyveresek a gazda tulajdonát védik. Akkor ez miért nem ugrott?

– Mit keres Kerrian ünnepségen a Felhőtorony egyik manifesztátora? – kérdezte Kavan.

Berengier a fejével a letakart zenedoboz felé intett.

– Óvom a Felhőtorony tulajdonát – mondta. – Egy telkhin zenedoboz. Kerrian egy hónapra kapta meg.

– Ó! Kerrian nem sajnálja az aranyat, ha egy csodás síkvidéki szőnyegről vagy egy shilluki faragott párducagyarról van szó – morogta fanyarul, és Berengierre sandított. – A saját anyját, nem, anyai és apai ágon minden őst pénzzé tenné azért a kupáért, amiből a Vadak ura ita a reggeli borát. – Aztán csettintett az ujjával, és körbepillantott a termen. – Érdekelne, hogy a Felhőtorony mégis miért adott egy olyan értékes tárgyat, egy olyan alaknak, mint Kerrian?

A férfi szemeiből őszinte érdeklődés villant, de Berengiernek nem voltak illúziói. Ez csak lepelként takar-

ta a tudás iránti mohóságot. Ami viszont különös árnyalatot kölcsönzött Kavan hangjának.

– Miért, milyen alak Kerrian? – kérdezett vissza. – Mármost azon kívül, hogy haszonleső, mohó és óvatlan?

– Tisztelem hatalmas tudásodat, mester, de erre felé a kérdésre mindig feleletnek kell jönnie – figyelte elmélyülten a serlegében lötyögő boron megcsillanó fáklyafényt. – Bármi is a szokás Nyestvárban, vagy bármit is okítottak neked a Felhőtoronyban.

A férfi egyenessége és játékos bölcsessége nem hasonlított egy selyemruhába bugyolált pojácára, akikkel az este folyamán annyiszor dolga akadt. Kavan inkább olyannak tűnt, mint a Felhőtorony bölcs és türelmes tanítói, akik értettek ahhoz hogy büntessenek, ugyanakkor jutalmaznak is. Berengier egy pillanatra behunyta a szemét, és belső szemével szemügyre vette a férfit. Az éter áramlataiból nem indultak el vékony csápok ragyogó fényburkot vonva a férfi alakja köré.

Akkor mégis minek volt köszönhető az a őszög csillogás a férfi szürke szemében, ha nem a mágiának?

– Kerrian tett a rendnek néhány szívességet – kezdett bele. – A Torony barátja. A családja birtokában volt néhány mágikus erejű arkany amulett, és pár fóliáns, rajta a Qalac alatti kazamaták térképével. – Ivott egy nagyobb kortyot a vízzel hígított borból kimosva az emlék hatására feltóduló keserű ízt a szájából. Nem sok hasznát vette azoknak a térképeknek. – A torony barátja, és így egy hónapra megkapta a zenedobozt.

– Lehet, hogy a torony barátja – hajolt közelebb Kavan. – De nem Brisbane-i népe. Vannak pletykák, hogy folyami csempészekkel cimborál. Azok bódító italokat és porokat, valamint olyan csontfaragványokat hoznak, amelyeket shilluki templomokból lopnak az ottani tolvajok. És állítólag úgy tesz, mintha az ezekért kapott mocskos pénzt tisztességes kereskedelemmel kereste volna meg. De kezelje ezeket a híreket fenntartással, ahogy azt is, hogy nem régebbről egy csapatnyi szerencselovag gadwyr faragványokat rabolt neki.

– Ezek csak pletykák, ahogy mondta – figyelte Berengier egykedvűen a falra erősített északi csatabárdot. – Viszont ha igaz, akkor a rendet csak akkor érdekelné ha valami mágikusba ártotta volna magát.

Kavan is a bárdra emelte a tekintetét, és végigfuttatta tekintetét a nyelet díszítő rúnákon.

– A kis zenedoboz, mágikus?

Berengier továbbra is háttal a zenedoboznak állt, de a szemöldöke V alakba szaladt. A telkhinek a Felhőtorony varázslóinak is rejtélyes módon megcsapolták az éter áramlatait. Az így nyert erőt használták fel ostromgépeik működtetéséhez és a fegyvereikből ezt lötték ki ellenfeleikre. Nem törődtek azzal, hogy az éteren tett ilyen mértékű erőszakkal hasadásokat hoznak létre a láthatatlan világban amiknek hatása lehet a láthatóra.

– Igen, de ami meghatja, kicsi. Csupán kellemetlen – válaszolta Berengier, mint akinek nem hasított volna a lelkébe a meggyalázott éter fájdalom sikolya. – És mint mondtam, gondoskodik róla ha bele akarná magát ártani. Ha bárki bele akarná magát ártani.

– Tartsa is nyitva a szemét! – súgta és belekortyolt a borába, majd rámosolygott egy olyan ember mosolyával,

aki tudja, miről beszél. – Hatalmas megtiszteltetés volt, de most mennem kell.

– Meg se várja a házigazda köszöntőjét? – tette fel a kérdést Berengier, udvarias érdeklődés leple mögé rejtve szavainak cinikus élet. – Bármi is a szokás Brisbane-ban, de mifelénk a vendégnek meg kell várnia a vendéglátó köszöntőjét.

Kavan felkacagott, és felhajtotta az utolsó adag bort.

– Nem, ha a házigazda Kerrian – kuncogott és a szemével végignézett az északi bárdon. – Öreg vagyok én már, ilyenkor rég a kandalló mellett van a helyem. Vagy az ágyban, szóval – enyhén előredöntve fejét meghajolt. – További jó szórakozást, Berengier.

A varázsló egy biccentéssel köszönt el a különös öregembertől. És visszatért a dolgához, apró mágikus jeleket keresett a falakon. Semmi jele nem volt ilyesminek, így megállt a sarokba felállított asztal mellett, és levett egy almát a rajta tornyosuló gyümölcsshalomból. Épp beleharapott, mikor Kerrian belépett a terem közepére, és megállt a zenedoboz mellett.

A férfi felköhintett, és belekortyolt a jobbában tartott kristálypohárba. Szája udvarias mosolyra húzódott, mikor meghajolt a vendégei felé, mint a színpadra lépő csepűrágó...

Egy szolga lépett be az ajtón. Állán dús szakáll díszelgett, az orra alatt szőrös hernyóként vastag bajusz. Nem hozott étellel vagy itallal megrakott tálcát, karjai lazán lógtak a teste mellett. Lábaik lendületesen emelte járás közbe.

Mielőtt kimondhatta volna dagályos és kibogozhatatlan szóvirágokkal teli beszédének első szavát, a terem két-szárnyú ajtaja kicsapódott és egy tucatnyi harcos masírozott be rajta. Bronzszínű páncélinget, domború mellvértet és vállvértet viseltek. Sisakjukat hegyes túske koronázta, arcukat négyszögletű sisakrostély fedte.

– Mégis kik maguk?! – állt eléjük Kerrian, de ájultan zuhant a padlóra, mikor az elől haladó harcos egy íves jobb horoggal állon vágta.

– Az este meglepetése – szólalt meg a csapat vezetője.

Az oszlopoknál álló öröknek több se kellett. Egy részük kezükbe véve buzogányra emlékeztető fegyverüket megindultak a betolakodók felé, akik ruganyos és begyakorolt léptekkel az emelvény és az ájult Kerrigan köré csoportosultak. Halk csikordulással előhúzták kardjaikat és maguk előtt tartották azokat.

Mikor összecsaptak az örökkel, a megmaradt katonák elkezdték kiterelni a vendégeket a teremből. Berengier érezte, ahogy egy nehéz tenyér nehezedik vállára.

– Uram – mondta az őr. – Mennünk kell. A társaim megoldják.

Egy őr holtan zuhant a földre, az őt leterítő fegyveres kihúzta belőle vérmaszatos pengéjét és háritotta a rá jobbról támadó férfi ütését. Az ismeretlen harcosok nem hoztak magukkal pajzsokat. De ilyen harci tudás mellett széles pengéjű pallósaik is megtették védelemül. Magabiztosan háritották az örök ütéseit és vágtak vissza. Egy helyre koncentrálták az ellenség erejét, és mint erős kőszikla a tenger hullámain, úgy törve meg azt.

– Azt látom – söpörte le magáról lánckesztyűs kezét. – Megyek, és segíték nekik.

Még látta, ahogy két őr kivezeti a hullasápadt, hosszú hajú piperkőcöt az egyik oldalsó ajtón.

– Nincs is fegyvere! – kiáltotta az őr Berengier után.

Az egyik őr rohamozott, de a sötét páncélos harcos kardjával félreütötte a feje felé zuhanó ólomgolyót és azzal a lendülettel a katona hasába dőfte a pengét. Az egy vörös folttal a tunikáján zuhant el.

– Most már van... – felelte Berengier, és oldalra kitartott kézzel indult meg a küzdelem felé. A tenyeréből ezüstös örvény indult ki, ami lassan egy kard ezüstös pengéjébe sűrűsödött össze. – Mentse magát!

Az őr, látva már, hogy rá itt semmi szükség, kirohant a társai nyomán. Berengier pedig készen állt, hogy a harcba vesse magát. Két őr közé fog berontani. Látta, ahogy a jobb oldali ütésre emeli a buzogányát. A páncélos pedig háritásra emeli a pallosát. A mágus lábai rohamra készen behajlottak.

Ha időben ér oda, akkor pont akkor döfheti oldalba a betolakodót, mikor az háritja a fegyverével a nyakát célzó csapást.

Futni kezdett, de a homlokán végigsuhanó forró szellő megállította. Hátraugrott a lába elé csapódó tűzgolyó kavarta lökeshullám útjából, és kardját maga elé emelve figyelte az elé lépő férfit. A terembe a legutóbb belépő szolga volt az. Felemelt jobb tenyere felett egy formálódó tűzgolyó pulzált. Szakállas arcán széles mosoly bujkált.

– Azt hitted, nem készültünk fel rád, toronymágus? – kérdezte. – Megkínálhatom, jó uram, egy elég különleges és – elhajította a tűzgolyót – forró fogással?

A tűzgolyó fényes lobbanással robbant szét az előtte és a célpontja között materializálódó ezüstös pajzs.

– Nem kell a kóstoló. A forró étel megfekszi a gyomrom – kiáltotta Berengier és az éterből három éles tört formált és küldött az ifjú elemmágus felé. Az hátralépett és egy újabb tüzes lövedékkel telibe találta az első étertert, aztán jobbra ugrott a másik kettő útjából.

És újra támadásba lendült.

A kezéből kibocsátott tűzcsóva vérszín fénybe borította a termet, mikor átszáguldott annak levegőjén. Berengier maga elé mozdította a pajzsot és félreugrott. Az éterből kovácsolt korong egyből felizzott és darabokra robbant, mikor a lángokból formált lövedék telibe találta. A varázsló a földre került.

Pár pillanat múlva lekapta a köpenyét és félregurult az újabb, felé zuhanó apró hullócsillag útjából. A becsapódó lövedék által felhevített és felkavart levegő forró hulláma átcsapott rajta.

Egy villanásra látta a harmadik őr fejtenül elterült hulláját, aztán a márványcsempék rácsozatát, majd az egyik páncélost, ahogy a zenedobozért nyúlt. Felpattant, és semmiből alakot formált étertert lőtt ki a zsoldos felé, a mellvért hátrésze és a sisak közötti keskeny rést célozva, ahonnan elővillant egy pillanatra annak csupasz tarkója.

Egy láthatatlan marok szorult köré és vágta a padlóhoz. Az ajtón át egy fekete nadrágot és egyszerű barna posztózekét viselő nő állt ragadozó vigyorral az arcán, és lassan leeresztette ökölbe szorított kezét. Berengier hátában fájdalom terült szét, ahogy a láthatatlan marok egyre lejjebb nyomta.

Az étertert folytatta az útját a katona tarkója felé.

Berengier izmai égtek a kintől. A tüdeje szinte kilapult, a füle zúgott az agyába felszökő vértől. A bal kezében tartott kard a szétfoszlott. Az étértört pedig telibe kapta egy újabb tűzgolyó. A katona végül lehúzta a posztót az emelvényről, a kezébe kapta a zenedobozt és átnyújtotta a nőnek.

A másik a vállára kapta Kerriant, és míg a társai fedezték, elindult az ajtó felé.

Berengier felköhögött, mikor a varázslónő lazított a szorításán és az éterből idézett láthatatlan csápok elengedték végül. Lassan felállt, és még látta, ahogy a nő a fejével int az elemmágusnak, aztán az állával Berengier felé bökött. Aztán testőreinek gyűrűjében kilépett az ajtón, maga mögött holtan heverő öröket hagyva. Berengier felköhögött, és mélyeket lélegzett, hogy csillapítsa szívének heves dobogását. Az előtte álló ifjú elemmágus pihenten állt, az arcán látszott az eltökéltség.

– És most, mit szolgálsz fel? – kérdezte Berengier. – Valami újabb forró és különleges fogást?

A tűzmágus tenyere felett lidércfény izzott fel a horizonton felemelkedő nap tüzes fényárjával.

– Ó, dehogya! – mondta az ifjú. – Hallottam a hőstetteidről. Hosszú és viszontagságos életed volt, Berengier. – Egy emberfejnyi lángcsóva állt össze alig pár centiméternyire a fiú ujjbegyei felett. – Hadd tegyek pontot a végére... Nézd, nézd csak a végzeted. – Berengier a tűzgömbre meredt, amiből kisujjnyi lángnyelvek tekergőztek a plafon felé. – Ígérem gyors leszek, mester. És csak hogy tudd, Grevion, az Üstökös mérte rád a kegyet.

– Fogadj el tőlem egy utolsó leckét! – szólalt meg a varázsló, mikor előkészítette az egyszerű, de erős mágikus lökést.

– Mondd csak!

– Ne beszélj annyit! – kiáltotta és egy láthatatlan ököllel Grevion jobb vállának lökte a tűzgolyót, pillanatok alatt lángra lobbantva a ruháját. A férfi a tenyerével próbálta eloltani az elharapódzó lángokat, aztán a földre vetette magát, és egy „Grevion az üstökös” nevű mágushoz nem méltóan hemperegni kezdett a talajon.

Az ajtó mellé állított két katona a kardját maga elé emelve rohanva indult... Berengier hátrébb lépett, a jobb kezében egy rövid pengéjű kard öltött alakot. Hárította az elől haladó katona felülről indított csapását, és dőftt volna, de ekkor a másik csúcsos sisakú katona a jobb oldala felől dőftt.

Berengier kilépett a két támadója közül, egy pördüléssel a földön fetregő Melor mellett termett, és egy ökölcsapással leütötte. Elhajolt egy vízszintes vágás elől, majd félreütötte a hasát célzó dőftést. Egy lépéssel kihátrált a jobb oldali zsoldos útjából, aztán hárította társának újabb támadását. Egy íves lépéssel a jobb oldalukra került. A két katona egy emberként fordult felé, és folytatták az előrenyomulást.

Egy kiképzőterem verheték beléjük ezt a rendet és fegyelmet – gondolta a varázsló, és gyors lépésekkel viszatért oda, ahol akkor állt, mikor Meloral elkezdte a mágikus párbajt. Berengier elrántotta a vállát a lesújtó penge útjából és kilépett a két harcos támadásának útjából. Mozdulatai kecsesek, lépései óvatosak és jól kiszámítottak voltak, mint egy shilluki bikatáncosé.

Összehangolt mozdulatok, mint egy impériumi hadtestben. A csapásaik azonban nem gyors halált akarnak nekem adni – morfondírozott Berengier. Ezek zsoldosok, valamelyik északi társulás tagjai. Ha lyukat tudhatnék ütni a két páncélos falába.

Berengier ekkor meglátta a padlón szétterülve heverő köpenyét. Eszébe jutott az a dalgini vacsora és Igrane mester utolsó fogása a végén: az őt kis híján megfojtó köpeny. Gondolataival az éterből négy csápot formázott. Elképzelte, ahogy azok lassan bekúsztak a köpenyeye felé.

A jobb oldali páncélos két lépésnyire volt az előtte heverő bíborvörös ruhadarabtól.

Berengier hátraugrott, az ezüstös csápokkal felemelte és a jobb oldali sisakjára dobta a köpenyt. A férfi felnyúlt a jobb kezével, hogy leszedje. A társa ekkor megsebzett bikaként rohant előre...

Ő megvetette a lábát az oszlop mellől egy éterből formázott dobótört küldött a páncélos felé. A túvékonyságú kristályszilánk átdöfte a harcos sisakrostélyát. Halk pukkanás jelezte, hogy egy puhán hatolt át. A katona testét védő páncéllemezek összekoccantak, mikor a jobb szeme helyén vérvörös kráterrel terült el.

A csempéhez se koccant, mikor a másik zsoldos lerántotta fejéről a palástot, és miután dühösen a padlóra dobta, rohamra indult. Berengier idézett kardja felsírt, és szikrákat könnyezett, mikor végigsiklott a pengén. A fegyverek újra összecsofolóztak, az edzett acél áttörte magát a szilánkokra robbanó éterkard ezüstfelhőjén.

A varázsló elhúzta vállát a felé zuhanó kard elől, a penge kavarta szél végigsimított a férfi vállán. Egy pillanattal később egy könyök száguldott kalapácsként a mágus bal orcája felé. Fájdalom ömlött szét az ütés helyéből és fények vakították el. Egy vastag csizmatalp csapódott a térdhajlatába.

Berengier a tenyerével megtámaszkodott a padlón, és a hátára fordulva mindkét lábával kisöpörte a harcos alól a talajt. A földre zuhant, Berengier felállt, félrerúgta a zsoldos padlón heverő kardját és rátérdepelt annak mellkasára. A jobb kezével letépte a sisakot. A fémrostély mögül egy férfi baltával faragott arca tűnt elő. Széles orra begyógyult törésektől volt göröngyös. Húsos ajkának bal oldalát egy vékony vágás metszette ketté. Téglavörös szakállát vastag fonatokban hordta. Oldalról felnyírt haját hátul lófarokba fonta.

– Érted, amit mondok? – kérdezte.

A harcos ajka remegett, láthatólag küzdött a késztetéssel, hogy ne köpje szembe a varázslót. Végül csak egy gorombaságot recsegett saját nyelvén.

– Én nem értettem, amit mondtál – mondta Berengier. – De úgy vélem lesz valaki a Felhőtoronyban, aki érti. Bár nem sok sokat számít, hisz olyan is akadhat a Felhőtoronyban, aki a gondolataid közül fogja kitépni. És minél lejjebb temeted, annál több kárt okozhat, míg kiássa. Gondolom ezt se érted. Nem fogom pazarolni a drága idődet. Azt hiszem, átadlak az őrségnek, a többit majd ők intézik.

A babonás félelem, amit Iwal lakói éreztek a varázslók irányába, elkerekítette a marcona harcos tekintetét. Megrázta a fejét, és nyelt egyet. Úgy ejtette az iwali közös szavait, mintha egyenként húzta volna ki magából.

– A kompániánk vezetője vette el az aranyat. Nekünk csak a zenedobozt kell... – Szavai átható nyögésbe fordultak. A szemei kidülldtek a helyéről, míg a szájából fehér hab dőlt elő és folyt le az arcán. A háta behajlott az izmaid átjáró görcstől.

Berengier észrevette a férfi nyaka jobb oldalán gubbasztó hüvelyknyi méretű darazsat, ami éles fullánkjával átdőfte a férfi bőrét. Dagadt fekete potrohán ráfröccsent vérszín pöttyök világítottak. A mágus felemelte és tenyerének csapásával nyálkás folttá lapította a shilluki ördög-darazsat.

Azonban késő volt. A harcos elernyed a vérében szétáradó méregtől. Feltápáskodott, és körbefordult, szemével lyukakat keresve, amin keresztül a mérgező fullánkú rovarok bejuthattak. Az oszlopok árnyékában darazsak egész raja is meglapulhatott csak várva a parancsra, hogy megtámadják a varázslót.

Berengier odalépett a padlón szétvetett lábakkal heverő botcsinálta tűzvarázslóhoz. Dühös volt, de nem meglepett, mikor meglátta annak sápadt arcát, a száját borító pizkosszürke habot és az egésznek okát, a nyakán vörös-lő tűszúrásnyi foltot.

Berengier átlépett a tűzmágus holttestén, a jobb kezébe egy éterkardot formázva a folyosóra lépett ki. Berengier egy pillantást sem vetett a falakra akasztott csatajeleneteket és tájképeket ábrázoló olajfestményekre. Kerrian mikor bevezette őt a nagyterembe, mindet megmutatta és elmondta, hogy nemes őse, festményen a katonái esküjét fogadó Tirian melyik oldalán állt. Vagy, hogy ez az őse hány élőhalottat hányt kardélre az olajjal felfestett zöld mezőn. Akkor se érdekelt... És akkor se, mikor az árnyékokból előröppenő darazsak támadásától tartva haladt át.

– Kérem! Csak a gyűrűt ne! – kiáltotta valaki a folyosó végében lévő ajtó mögül. – Még Finnion adta a családomnak!

Berengier megállt és fülelt.

– Egy qalaci elfpiacon különbet láttok! – jött egy bárdolatlan hang.

Úgy festett, hogy a vendégek végül nem jutottak ki. Az északiak túsul ejtették őket és Kerrian télikertjébe vették be magukat. Berengier eredményességének híre, és a varázslónő ennek ismeretében igyekezett őt így lelassítani. Berengier óvatos léptekkel odalépett az ajtóhoz, és a kilincsre tette a kezét.

Igen, ez egy csapda. Hisz ő manifesztátor volt, meg kellett menteni azokat az embereket...

Belőkte az ajtót, és a télikertbe jutott. A terem boltozatos mennyezetén át – melyet ötszáz hegyikristályból faragott lapból, amiket a Határhegység sárkányfattyaktól hemzseggő lankáiról hoztak el kalandot keresők – ki lehetett látni a csillagok pettyezte sötét égre. A rajta átvezető ösvény két oldalán dézsákban és virágládákban egzotikus shilluki sárkányorchideák, fenyők állítólag egyenesen Karlington szigetéről és Qalaci pálmák zöldelltek. A télikert közepén egy kövekkel borított kerek sétány terpeszkedett.

A fogadás díszes ruhájú vendégei ott kuporogtak. Berengier meglátta a földön heverő hosszú hajú férfit, a halántékán egy vérvörös folttal. Felette egy tüskéssisakú férfi ropogtatta az öklét. Tőle pár lépésnyire a városi örök egyenruháját viselő katona emelte szeme elé a jobbában tartott pecsétgyűrűt és beledobta az iszákjába.

Rajtuk kívül vagy egy öt örködött a foglyok mellett. A többiek nemesemberek aranypénzzel teli iszákját vették el, vagy csinos hölgyek nyakából tépték ki azok ékszereit. Azok hangosan rimánkodva kérelték vissza értékeiket, vagyonokat ígérve az elrabolóiknak. Egy északi nemes, akit a sárkányfattyak betörései vagy az északi rablóbandák betörései edzettek, előbb adta volna oda a kardja pengéjét egy ilyen rabló beleinek, mint az értékeit.

Felsőhajtott és előrelopakodott.

Öt-hat, a túsok kifosztásával elfoglalt fegyverest ártalmatlanná tehet az éterből kovácsolt tőreivel, aztán egy mágikusan formált pajzzsal felfoghatja a hátukra csatolt számszerjék lövedékeit.

Beugrott egy rózsabokor árnyékába, és gondolataiba idézte a borotvaéles török fényes vonalokból felskiccelt tervrajzát. A katonák közül egy se hallotta meg az ajtó nyikorgását, és nem látták az elsuhanó árnyékot. És nem volt velük a varázslónő...

Viszont más szemek, miknek tulajdonosai megbújtak a rózsabokor leveleinek árnyékában, meglátták. Berengier az utolsó pillanatban vette észre az ágakon megkapaszkodó tücsökforma bogarakat. Sárga szárnyfedőjükről, és tüskével borított erőteljes hátsó lábaikról megismerte őket.

A fémes, magas hangú ciripelés siklott fel Berengier hallójáratáin. Berengier hátrazuhan, kezeit a fülére tapasztotta, de már nem tudta kizárni a hangot, már késő volt. Az éter áramlatainak képe elhalványult és Berengier belső szemei megvakultak.

A Tian hegység felhőerdeiben élő tücskök egyetlen, hatékony védekező fegyverének esett áldozatul. A ciripelésük halk volt, de ezek a rovarok mellé valamiféle emberi fül számára alig hallható, fémes zajt is kiadtak. Elég volt, hogy beküsszon az áldozat tudatába és elterelje belső szemeinek figyelmét az éter áramlatairól. A Felhőtorony mágusai évek óta kutatták ezen képesség hátterét, és hogy mennyire mágikus.

Az iszákjából előhalászott egy-egy szövetsomót, amit ezekre a helyzetekre tartogatott, azóta hogy a Molwen völgyben dolgozott ezekkel az apró csúszómászókkal.

Hangos üvegsörömpölést hallatszott, mikor a boltozatos mennyezetet alkotó kristálykupola berobbant a lefelé zuhanó sötét test elől.

Berengier felnézett és egy fekete alakot látott átzuhanni a levegőn. Az oszlopok tövébe elhelyezett fáklyák fénye megcsillant a harcos láncingén, és a fejét takaró zárt sisakon. A zsoldosok is, akik eddig a bokrok felé néztek a hang forrását kutatva, a hang irányába fordultak. A váratlanul érkező támadó előttük ért földet.

Barna bőrnadrágot, fekete magasszárú bakancsot és sötét bőrmellényt viselt. Széles kezeit fémlapokkal megerősített kesztyű takarta. Éles fémkarmok pattantak elő ezekből, mikor a harcos kiegyenesedett. Mellkason rúgta a háta mögött megjelenő harcost, közben előreütött a jobb kezével és hasba dőft egy városi öröktől lopott egyenruhát viselő fegyverest.

Elhajolt az oldalról rátámadó fegyveres pengéje elől, egy kecses hátraszaltóval távol került tőle. Aztán megpördült, és kezének egy kaszáló mozdulatával egy másik harcos torka felé vágott. Az egy félköríves mozdulattal

hárította a csapást, és döfött... Az idegen balra szökkent és az újabb vágásra készülődő zsoldos és annak társa közé állt.

Berengier visszahúzódott a bokor mögé, a fülébe dugta a szövetsomókat és lehunyta a szemét. Pillanatokig csak magába figyelt. Elképzelte a semmiből előáradó fényforrást. Magában elfogadta, hogy a tudatát apró karmokként szaggató fémes ciripelés már a múlté. Nem árthat neki...

A fény belülről ömlött át a csontjain, áradt szét az izmaiban. Újra látta az éter lassan hömpölygő folyamait és a lassan kavargó örvényekbe torkolló zuhatagjait. A fekete páncélos alak egy macska ügyességével mászott fel egy fenyő tetejére és onnan dobott két dobótört a fa tövében rá várakozó harcosok nyakába.

Berengier felugrott, látta ahogy három katona felhúzza a számszeriját és célba veszik a fa lombjai között összekuporodó alakot. Berengier három hosszú lépéssel átrohant

a termen, és az általa idézett éterkarddal a harcosoknak rontott. Az elsőt mellkason szúrta, miután kettévágta a számszeriját. A másodikat hasba szúrta...

A harmadik eldobta a fegyverét és egy törrel rontott rá, majd hirtelen megállt és döbbenet nézett mellkasából előtörő fémkarmokra. Aztán holtan esett össze, mikor azok visszahúzódtak. A helyén a boszorkányos ügyességű harcos állt. A fejét fedő bőrmaszok egy vicsorgó tigrisfejet formázott, amit fentről hegyes fülek koronáztak meg. Keskeny szemnyílásában valami sárgán csillant meg a fáklyák fénye.

– Az Éjkarom – suttogetta a földön kuporgó nemes. Aztán egy újabb, és újabb. A suttogetás, a tenger morajló hullámaként suhant végig a foglyokon, mint a rémület is. Egy kövér férfi elájult. Egy nő könyörögve kuporodott földre.

Berengier állta a harcos pillantását.

– Te már meghaltál – mondta.

Orosz István Éjkarom

Az nem válaszolt. Egy íves szökkenéssel az egyik oszlopra ugrott és felmászott rajta. Végül egy újabb ugrással kijutott az éjszakába az általa tört lyukon. Berengier döbbenet nézett utána, aztán végig a földön heverő holttesseneken.

A történetek nem túloztak... – gondolta. Nem, még szerénykedtek is, amiket én hallottam.

Nem törődve sajó izmaival, gyors léptekkel elindult kifelé a teremből, de még visszafordult a foglyok felé.

– Valaki szóljon a városi őrségnek – mondta. – Megmenekültek. Egy szellem mentette meg önöket.

Berengier hamar talált egy gazdátlan lovat Kerrian istállójában, amit elköthetett. Elindult az istálló kijárata felé, de még odadobott egy aranyat a sötétből előbotorkáló álmos parasztfiúnak. Brisbane városának házai sötét falakként emelkedtek fölé két oldalt. A hús éjszakai levegő hátrasímította Berengier haját és szakállát, mikor a varázsló, erősen markolva lovának sörényét, végigszánguldott az utcán.

Lehunyt a szemét. Az éter lassan áramló áramlatain túl meglátta a nő ezüstkék fényvel körülvevett halvány alakját, ami villámgyorsan zsugorodott.

Valószínűleg lovon ülhet – gondolta Berengier, és még gyorsabb vágására ösztökélte a lovat.

Egy koldus az öklét rázva ordított utána a rongyai alól. Egy férfi káromkodva ugrott el az útjából. Az egyik beugróban kuporogva pénzét számolgató fickó rémülten mutatott fel. Berengier odafordult, és egy koromfekete alakot látott végigrohanni a holdfényben. Aztán négykézlábra ereszkedett, és egy hosszú szökkenéssel átugrotta a két épület között sötétlő keskeny, szeméttel teli sikátort.

– Úgy látom, hogy Éjpenge is őket követi. Vajon mi köze lehet hozzá?

Berengier, mint minden gyermek, sokszor hallott történeteket az Éjkaromról. Aldrovanda, Berengier forrófejű és már rég halott bátyja szerint egy száműzött nemes volt, akit Tian boszorkányos ügyességű orgyilkosai képeztek ki, és tudásával a Brisbane-et uraló bandák ellen harcolt. Felhőtoronyban, a tanítványok kaszárnnyáinak sötétjében Ulkei azzal ijesztgette a többi manifesztátortanoncot, köztük Berengiert, hogy Éjkarom a Túloldal egy testet öltött démona, akit egy vadmágus kísérlete hozott a világukra, és vérre szomjazva járja Brisbane utcáit. Berengier azonban úgy gondolta, hogy bárki is volt Éjkarom, mostanra már meghalt.

Hát, a legenda tovább élt... És ugyanúgy a doboz kellett neki, mint Berengiernek.

A mellékutcák szövevénye a folyó partjára vezetett. Berengier egy keskeny sikátorban hagyta a lovat és megvakarta a vállát. Óvatos léptekkel lopakodott végig a rakpart felé tornyosuló hordó- és ládahalmok árnyékában. A folyóba nyúló mólók mellett kikötözve ringatóztak a kereskedőhajók. A folyón felfelé egy karakk úszott. Három árboca büszkén meredt az ég felé, vitorláinak árnyékában apró alakok mozogtak. A folyó túlsó partjáról lant és furulya dallamát hozta a szél.

A varázsnő sziluettje Berengiertől három mólónyira fénylett fel. A nő feltornyozott ládák karéjában várakozott a megmaradt zsoldosok társaságában. Mellette Kerrian kuporgott, és fájó homlokát nyomogatta.

– Nem is ütöttem erőset – mondta az egyik lédának támaszkodó zsoldos, aki egy almát majszolt. Hosszú, vörös haját egy kontyban hordta a feje búbján. Egy sebhely indult ki jobb halántékától, futott át fejének oldalán és tűnt el fonatokban rendezett szakállá alatt. – Hihetőnek kellett tűnnie. Nem is oda ütöttem.

Berengier innen is látta, hogy Kerrian dühösen nézz fel.
– Nem fogadom el ennek az északi parasztnak a bocsánatkérését! – förmedt rá kimérten Kerrian.

Az válaszul nagyot harapott az almából, és lassan elmajszolta.

– Ha ettől megenyhül, akkor nem bocsánatkérésnek szántam – felelte a zsoldos. – Bántotta a fülem a déli sírása, napvilágképű.

Berengier hallotta már ezt a nevet és az összehangolt támadásaikból és fegyelmezetttségükből fel kellett volna őket ismernie. A Virrasztók azon thyndirk harcosoktól származtak, akik az utolsó északi nagy király, Roggvyr sírját őrizték hét napon és hét éjen át. És miután a király fiai meghaltak, és a Thyndirk királyság káoszba sülyedt, ők felvállalták a rend fenntartását. Csak ehhez pénz kellett, és ezt a fegyvert tartó karjuk áruba bocsátásából akarták megszerezni.

– Hogy mit mondott? – kiáltotta sértetten a nemes.

A zsoldos odalépett, és vállba taszította Kerriant.

– Lehet, többször fogtam kapát, mint maga, napvilágképű, de nem vagyok paraszt. – Közelebb hajolt, és újra beleharapott az almába. – A Virrasztók tagja vagyok, ha nem feledte volna, mire is adott pénzt.

Berengier ekkor oldalvást beslisszant a két láda közötti részbe, és felmászott a ladahalom tetejére, mikor megszólalt a nő.

– Az én fülem a szerelmes évődésetek zavarja! – mondta a varázslónő, és leugrott a ladaról, amin eddig ült és idegesen körbepillantott. – Itt kellene már lennie...

– Mondtam, hogy várjunk! – állt meg Kerrian a nő előtt.

– Hogy ne a fogadáskor! Mi van ha a toronymágus a nyomunkban van?

A nő idegesen toporogva megállt, és szembenézett Kerriannal. Berengier a rejtkehelyéről látta, hogy alig hat évvel lehet fiatalabb nála. A háta szálfaegyenes. A keze a combja mellett lógott. Büszkeség sütött a tartásából, amin látszott, hogy soha nem törtek láncok.

– Akkor ellátom a baját – felelte. – Berengier is csak egy ember. Tehetséges, de akkor is csak egy ember, aki tud vérezni.

– És hol van ő? Akinek elloptad azt a valamit? – jött a zsoldos hangja.

– Majd jön – válaszolta a nő. – Itt kellene már lennie.

– Várnia kellett volna minket, azt mondtad – förmedt rá Kerrian a nőre. – Nem... Add ide a dobozt, és majd én átadom neki.

– Hogy aztán a hálósobában hallgasd? – kérdezett vissza gúnyosan a nő. – Idáig eljöttünk, és nem fogunk visszafordulni, mert valaki elhitte, hogy Berengier képes békává változtatni egy pillantásával, és a segge pedig vilámokat ereget. – A mágus belépett a dobozok között kanyargó keskeny utcácskába, és óvatosan végighaladt rajta. Keresett egy megfelelő helyet, ahonnan rajtuk üthet. De valami azt súgta, hogy várnia kell, bárki is a titokzatos megbízó.

– Nos, itt volnék – szólott egy nyugodt, ismerős hang.

Berengier döbbsen állt meg, mikor meghallotta Kavan ismerős hangját. Sietősre vette a lépteit, balra kanyarodott a dobozok között, és talált egy rést, amin kipillanthatott. Az idős férfi ugyanazt a fekete zekét és nadrágot viselte, mint a fogadáson, és olyan nyugodtan lépett a hármassal.

– Ki maga? – kérdezte döbbsen a varázslónő.

Kavan előrelépett, és elmosolyodott.

– Végig maga volt? – pattant fel Kerrian, és Kavan elé lépett.

A férfi meghajolt.

– Igen. Hát nem is a maga társaságát élvezni mentem oda. Nos – odahajolt a nőhöz és elhúzta a száját. – Úgy látom, hogy a hölgy – a zsoldosok felé fordult –, és az ön által felbékelt fegyveresek áthúzták a számításaimat. Pedig lehetett volna ezt nyugodtan is csinálni... Emberi keretek között, nem vértől mocskosan. Most miért nézel ilyen meglepetten, Kerrian?

– Miért nem előbb? – kérdezte.

– Amíg ott van a toronymágus? Meg vagy örülve? – kérdezte Kavan kacagva, a hangja újra nyugalomba fordult. – Akkor itt az a doboz? Ó, ne vegye elő! Nem itt. Nem addig, míg a környéken van Berengier.

– Vagy az Éjkarom – tette hozzá Kerrian.

– Ennyi idősen hiszel még a rémmesékben? – kérdezte kuncogva Kavan. – Miért is nem lepődtem meg.

– Akkor mondja meg, hogy hol adjuk át! – vágta ketté a nő ravaszágtól késpengéjű hangja. – Nos?

Csend.

Berengier pár lépést tett előre, és kikandikált a láda mögül. Kavan továbbra is a harcosok gyűrűjében állt, egy sétatálcára támaszkodva. A mágus szemöldöke V alakba fordult. A fogadáson még nem volt nála a pálca, és semmi jelét nem látta, hogy baja lenne a nemes lábával. A csodálkozást azonban hideg céltudat váltotta át a varázslóban.

Kavan bólintott.

– Egy régi kocsmá, innen pár mérföldnyire – mondta magabiztosan. – Téglalapúlet. Minden csempész ott cseréli ki az árut, és hát ami nekik bevált...

A nő bólintott, és összemosolygott a zsoldossal. Kavan sarkon fordult és elindult, a hátánál a zsoldosok, mellette a varázslónő. Berengier felemelte a kezét, érezte a markába szivárgó, anyagiasuló éter füstjét. Eltervezte, hogy miután a tör formát nyer, a varázslónő lábába dobja, aztán egy másikkal Kavant teszi ártalmatlanná.

És Kerrian jön utána. Kicsalt a rendtől egy erős és veszélyes tárgyat, így vele példát kellett statuálni. Berengier kiegyenesedett, mikor a nő belépett két doboz közé...

A következő pillanatba halk koppanással egy agyag-gömb vágódott elő a sötétségből, és repedt ketté. A belsejéből halványlila füst szállt fel. A mágus azonnal az alkarját az arcára szorítva ugrott hátra, mikor felismerte a róka farkok főzet jellegzetes, kesernyés bűzét.

Az agyaggolyóból kiáradó füst szétáradt a dobozok között, csápjai körbeölelték a varázslót. A háta az egyik falának ütközött, mikor a ködpárából egy feketék kesztyűs ököl suhant Berengier arca felé. A varázsló az övébe tűzött üvegcsére, és a benne lötyögő ellenszerre gondolt, mikor bal alkarját maga elé emelve félreütötte támadójának jobbát.

Jobbra lépett a mellkasa felé pattanó izmos láb elől, aztán behúzódott egy láda mögé, és kicsatolta a róka farkok ellenmérget rejtő bőrtáskát. A szájához emelte az üvegcsét. Egy sötét árnyék iramodott felé, mikor ledöntötte a folyadékot a torkán. A varázsló a fekete páncélos harcos széles vállvertje felé rugott. Az jobbra húzódott...

Berengier már szinte hallotta az éter halk zenéjét, ami a képességeinek visszatérését jelezte. De nem figyelhetett rá. Előtte ugyanis ott állt Éjkarom. Berengier előretolta a bal lábát, a kezét támadásra készen maga elé emelte. Az ereiben áramló ellenszer lassan legyűrte a róka farkok kipárolgásának hatását.

Az idő lelassult, ahogy Éjkarom egy állatias morgás kíséretében nekiiramodott. A mágus félrelépett, és háritotta az ütést, aztán tág félkörívben megkerülte az árnyat. Amikor a harcos megperdült, látta a mellkasát és hasát fedő keményített bőrmellényt. A vastag bőrből vart kesztyűt, amiből négy acélkarom csapódott ki.

Amint a mágus meglátta az éter áramlatainak lágy hullámzását, a láthatatlan világot betöltő ezüstös porból három tört formázott, és dobott a sötétruhás felé. Éjkarom jobbra ugrott a török útjából. A bal kezében legyező alakban ott volt négy levélpengéjű dobókés, amiket egy laza csuklómozdulattal a varázsló felé hajított.

Azok pörögve suhantak át a levegőn.

Berengier előtt ezüst örvény formálódott, és állította meg hangos pendüléssel a töröket. Mielőtt kitakarta volna Éjpengét a látóteréből, a varázsló látta, hogy már egy dobótör sincs az övében.

– Add fel! – kiáltotta Berengier a pajzs árnyékából. – Semmid nincs már ellenem. Nem az ellenséged vagyok, így ne tarts fel! – Az izmos alak felemelte ötujjú kezét és behajlította lábát. – Vagy folytathatjuk, és az igazi gonosztevők egérutat nyernek. Van elég praktika a kezemben, te pedig úgy láttam kifogytál belőlük.

– Még nem – morogta mélyen a feketepáncélos. Hangjában semmi emberi nem volt.

Éjkarom ökölbe szorított jobbjaiból vörös fény sugárzott ki. Berengier ösztönei úgy riasztottak, mint északi falu harangtornya karling támadás idején. A dobótörök pengéjén vörösén izzott fel egy lángnyelvet formázó sigul. A vérszín derengés pillanatok alatt szétterjedt az élükön és a pengéken.

És az éterpajzson.

Berengier megtette az első lépést, hogy megszüntesse az éterpajzst összetartó mágiát. Hangos csilingelés kíséretében robbant darabokra a mágiából formált pajzs. Berengier hátravetődött, ahogy annak idején a griffesektől tanulta még a Felhőtoronyban tartott közelharc edzéseken. A fájdalom így is belehasított az arcába, mikor az éterpajzs szilánkjai végigkarcolták az állát és arccsontját, és vér fröccsent vágásuk nyomán.

Berengier elterült az utca kövezetén. A sebeiből enyhe fájdalom áradt szét.

– Megleptél – hajolt közelebb ellenfele. Hangos szimatolás hangja hallatszott. – Túrhető harcos vagy egy rúnaimádó tintanyalóhoz képest.

A teremtmény erőteljes térde beleszúrta Berengier hasába, az izmaiból fájdalom folyt ki. Azonban ő beharapta az ajkát, kék szemei dühösen villantak a különös idegenre. Nem ordított, fel sem nyögött, nem adta meg neki az örömet, hogy felkiáltson fájdalomra.

– Te pedig a mágiához...

– ... egy vadállathoz képest? – kérdezte Éjkarom, sárga szemeiben megcsillan a hold kék fénye. – Attól még, hogy bűvölt töröket hajítok, még nem vagyok egy tintanyaló a Felhőtoronyból.

– Az igazi gazfickók arra mentek – bökött a fejével Berengier arra, amerre Kavan a zsoldosok társaságában lelépett. – Őket üldözöm.

Halkan felmorrant, erős marka még inkább rászorult Berengier alkarjára.

– Majd én gondoskodom róluk.

– El kell vinnem Kavant, és kihall...

Éjkarom fekete bőrmaszkkal fedett feje közelebb nyomult Berengier arcához. Széles vállai remegtek, biztos az ösztöntől vezérelve, hogy feltépje Berengier torkát azokkal az acélkarmokkal.

– Nem kell elvinned! – sziszegte. – Ő velem van. Önként vállalta.

Berengier hallotta Éjkarom hangjából a dühöt és a felháborodottságot, és talán az aggodalom árnyalatát? Egy fiú aggodalmát, amely a hadba induló öreg apjáért érez.

– Akkor ölj meg, mentsd meg a gazdád!... – Egy halk morranás félbeszakította Berengiert, a fekete ruhás alak térde még beljebb nyomódott a mágus hasába. – Aztán utána öld meg azt a varázslót is, akit utánam küldenek, hogy megkeressen.

– Fenyegetsz?

– Ha Kavan nem velük van, hanem veled, akkor szállj le rólam! – nyögte a varázsló, a kezei ökölbe szorultak és szemeibe könnyek gyűltek. – Szállj le rólam, és hagyd, hogy segítsek!

Éjkarom széles mellkasa felemelkedett és lesüllyedt, a szemei bizalmatlanul villantak Berengierre. A mágus pedig felkészült arra, hogy a kesztyűjéből előpattanó karmok felhasítsák a torkát.

– Miért segítesz?

Eszébe jutottak a tücskök Kerrian üvegházában. A halott zsoldos nyakáról felszálló darázs. Úgy zümmögött, mint évekkkel ezelőtt, ott a Kolm vadon szélén...

– El akarom kapni, akinek el akarják adni a dobozt – sutogta Berengier. – Ha ma este eljön, és Kavant találja itt, akkor kegyetlen sorsot szán neki.

Éjkarom elgondolkodva hajolt Berengier felé. Aztán lassan leszállt róla, a szemét le nem véve a feltápáskodó varázslóról. Az izmai sajogtak a lény súlyától. Csak egy magyarázatot talált arra, hogy egy ilyen izmos lény, ennyire fürgén ugrál házról házra. A tekintete Éjkarom izmos, ízületénél meghajolt lábaira tévedt.

Egyszersmind arra is magyarázatot kapott, hogy Éjkarom miért tette dühössé a „gazda” megszólítás.

– Ki az? – kérdezte.

Berengier állta a tekintetét.

– Elég annyit tudnod róla, hogy varázsló. A pókok és rovarok beszédének mestere.

Éjkarom sarkon fordult, és megindult a ládák felé.

– Szóval egy Bogársámán – felelte. – A verapám mesélt róluk. Alávaló lényekkel közösködő embersámán, így maguk is alávalók. – Felugrott egy ládára, és lenézett a varázslóra. – Kövess, Berengier!

A mágus Éjkaromot követve kiért a rakpartra. Az éjszaka harciosa karmait a falba vájva mászott fel egy több szintes bérház repedésekkel borított falán. Berengier egy pillanatra megállt, és a folyó felé pillantott. Egy karcsú folyami gálya közeledett a kikötő felé, az oldalán felemelkedő és hangos csobbanással a vízbe süllyedő evezői rossz előérzetet plántáltak a varázslóba.

Ahogy a hajó oldalában álló apró alak is.

A kétemeletes ház, ahol Kavan és Kerrian megbeszélték a találkoztót, egy sikátor végében állt. A falait borító koromtól sötétlő vakolat sok helyen kopott, megmutatva a ház falának tégláit. A szénatető penésztől zöldellt. A bal felső, kerek ablakban apró gyertyafény pislákol. Előtte árnyékok mozogtak.

Berengier észrevéve a ház előtti téren üldögélő két katonát, a falhoz lapult. Az utcakőnek koppanó dobókocka csörrenéssel jött, és az egyik északi dühösen felkáromkodott, a vele szemben guggoló zsoldos felkacagott. A ház bejáratától jobbra egy harmadik harcos egy lánán ülve figyelte őket, közben végig-végighúzta kardjának élén a kezében tartott kődarabot.

Nem voltak védtelenek, a hátukra szíjazott kardhüvelyből továbbra is kikandikált kardjuk markolata. És nem nyúltak az övükön lelógó borral vagy sörrrel teli kulacsok felé. Éberen őrködtek, és a varázslónak kétsége se volt afelől, hogy a szemük sarkából az éji sötétet fürkészik.

A tér elég kicsi volt, hogyha a varázsló kilép rá az utcácskából, akkor a három zsoldos körbefogja. Éjkaromnak pedig az árnyékát se látta végigrohanni a háztetőkön. Elfogadta, hogy egyedül maradt, úgy döntött, hogy a sikátorban megsűrűsödött sötétségben lapulva várni fog, míg az alku megkötése után elő nem lépnek. Mikor az ajtó kinyílik, akkor a zsoldosok felállnak, a varázsló pedig azt a kérészetű pillanatot fogja választani a rohamhoz.

Berengier felkészült.

Enyhe légfuvallet simított végig a hátán, aztán egy erős marok ragadta meg vállát és húzta be a sötétségbe. A manifesztátor kitépte magát a szorításból, szembefordult a páncélos alakkal, és letett az éterkard manifesztálásáról, mikor meglátta a macskafüleket formázó maszk és a bőrpáncél jellegzetes körvonalait.

– Még nem jött el – suttogta Éjkarom.

Berengier szemöldöke megemelkedett.

– A Felhőtorony ügyében járok el, a zenedoboz veszélyes és vissza kell szerezni.

A harcos még mindig szálfegyenes gerinccel állt, láthatóan nem hatotta meg a tény. Berengier mellélépett, és a ház emeleti ablakában pislákoló gyertyafényt figyelte.

– Ha nyugton maradsz, akkor Kavan maga fogja neked odaadni. – Szavait a vérvágy acélozta meg. – Az örök nem a korsó sörtől is lerészegedő kocsmavirágok. Ők a Virrasztók.

– Van valami terved?

– Kavan azt mondta, hogy várjak – felelte Éjkarom. – Mikor a gyertya fénye kihuny, akkor bemegegyek.

Az utca kövezetén megcsörrent a kocka, a zsoldos felmordult és a ház mellé indult a nadrágját gombolva. A helyére egy másik zsoldos lépett, és újradobott. Az emeleti ablakban a gyertya nem aludt ki.

– Miért fontos Kavannak a zenedoboz? – törte meg a csendet Berengier.

Éjkarom a manifesztátora sandított.

– Az a fontos, akinek a zenedoboz kell. A zenedoboz csupán csali – mondta szűkszavúan. – Kerrian már hónapok óta szétküldte a szerencsevadászait, hogy telkhin katonákat keressenek neki. Olyat, ami működik, és a múlt

szemétdombjáról előkapart rozsdacsomó. Csak ilyeneket hoztak neki.

– És mivel a kevés működőképes telkhin eszköz a Felhőtoronyé, ezért kicsalta tőlünk – mondta Berengier elgondolkodva. A nemes jól kitervelt mindent. Egyszerű, de ősi és mágikus katonákat adott át a gyűjteményéből. Szállással, hírekkel és térképekkel segítette a Felhőtorony manifesztátorait és vadászmagusait. Csak azért, hogy a híre makulátlan legyen. Egy olyan ember híre, akinek átadhatnak egy ilyen veszélyes eszközt. – Vagy nagyon gazdag, vagy nagyon veszélyes lehet a vevője.

És valaki olyan, aki beszél a rovarok nyelvét – gondolta, és Éjkaromra pillantott.

– Úgy csapott be benneteket, hogy egy csipetnyit sem ért a varázslathoz. Lehet, hogy a tornyotokból ellátok a legmesszibb partig, de mit ér, ha a skorpió belecsíp a lábujjatokba.

A varázsló arcán keserű fintor terült szét a skorpió említésére. A kezei ökölbe szorultak, készülve a közelgő csatára.

– Kavan tanítása?

– Igen – felelte hosszú hallgatás után Éjkarom.

A nyár végi este forrósága dermesztő hideggé dermedt. Kék derengés vonta fénybe a sikátor penésztől zöldellő falait és repedezett macskaköveit. Éjkarom egy hátraszaltóval ugrott el a jégcsóva útjából. A kéken derengő jégcsóva éles pendülés kíséretében ütközött neki a Berengier által idézett éterpajzsra.

A sikátorból egy alak lépett elő. Földet söprő, szürkés-kék köpenyt viselt. Szemébe húzott csúcsos csuklyája alól hegyes, határozott állának körvonalai sejtettek fel. Felemelte bőrkesztyűbe bújtatott tenyerét, ujjait szétterpesztette, a tenyerére éterrel felrajzolt hókristályt formázó sigul jégkék fényrel derengett fel.

Egy kiromanta, ismerte fel Berengier, és előrelépett. A szeme sarkából látta, hogy a téren strázsáló zsoldosok felfigyeltek a zajra és egyvonalba felfejlődve elindultak megnézni. Éjkarom hátat fordított a harcra készülő varázslóknak. Kesztyűjéből acélkarmok pattantak elő.

Ellenfele erre vízszintesen, tenyérrel felfelé fordította a kezét, ujjait behajlította. A varázsló talpa alól kicsúszott a talaj, de az éterből két tört formázott és dobott át a levegőn.

A hátában fájdalom áradt szét. A kiromanta újra maga elé tartotta a kezét, a középső és hüvelykujjának felső ujjbegyét összeillesztette, olyan mintába kényszerítve az étert, hogy az előtte kavargó pára pajzs alakba fagyjon jéggé. Az étertörök halk pendüléssel akadtak meg a tükörsima jégpajzsban.

A varázsló fel se ocsúdíhatott, mikor az ellensége magásra tartotta jobbát, és ökölbe szorította. A hirtelen lehulló levegő jeges állkapocsként harapott a vállába. A hideg nehéz kendőként borult az arcára, és tette acélkeménnyé szemhéját. Előrelépett, csizmája talpa alatt a macskaköveken növekvő vastag dérréteg megroppant.

Berengier tekintetét a láthatatlan birodalom felé fordította. Az éter áramlatait a mágus egymásba fonódó jégkristály sigulokba rendezte, mint a tirianhívők templomának freskókkal fedett boltozatos mennyezete borult felé. Magukhoz vontak minden meleget, ami csak Berengier

körül volt a levegőben. A varázsló térdre esett, tenyerét a dérral takart utca kövezetére rakta.

Szemeit lehunyta és maga elé idézte a kitarítás barátságos sárga fényvel ragyogó sigulját. Várta, hogy ez a meleg ragyogás végigfolyjon a tagjain, szétáradjon a törzsében és a tudatában, új erővel eltöltve őt. Azonban álomosság, mint meleg lepel borult az agyára, tompává téve az apró napként a sötétségben izzó jelképet.

A jégagyarak végigkaristolták a varázsló bőrét, hideg mérgeket izmaiba eresztve.

Még nem fagytam halálra... – nyugtatta magát. Gondolatai még mindig apró villanásokkal cikáztak elméjében. Az utolsó fegyver, amiért nyúlhat. Csak koncentrálnia kell...

Ahogy a kiromantának is.

Elképzelte, ahogy elméjének – igaz egyre gyengébben izzó – gömbjét.

A fagy, mint egy láthatatlan fenevad jégcsapokkal teli pofája, úgy mart bele a combjába, mikor képzeletében két kék fényindát növesztett belőlük. A karjait jégtömböknek érezte, de elméjének erejével felkavarta a kövezeten egyre nagyobb foltokban terjengő zúzmarát. A kiromanta bőmbőlve az arca elé kapott, ahogy a kék jégzilánkok az arc-bőrébe fúródtak.

A koncentrációja megtört, a jégkristály sigulok úgy tűntek el, mintha soha nem léteztek volna. Berengier lassan felállt, és még mindig dideregve szembenézett a kiromantával. A férfi csuklyája a vállán lógott, felfedve jóképű, hajszálvékony vörös sebhelyekkel borított arcát.

– Te... te...

Felemelte a tenyerét, ami felett egy párafolt jelent meg. A mágus tudatára a fáradtság puha, de nehéz takarója nehezedett. Megtámaszkodott a falon...

A kiromanta éles vicsorral felkészült az újabb jégcsóva kilövésére...

– Féltre! – kiáltotta egy durva, nem emberi hang.

Berengier jobbra dőlt, de még érezte az elhajított tör légáramlatát végigsimítani az arccsontján. Mikor felemelte a fejét, látta, ahogy a kiromanta megmarkolja mellkasából kiálló, északi módra kígyófaragványokkal borított markolatot, és a földre hanyatlik. A varázsló kifújta a levegőt, és újra maga elé idézte az aranyfényvel ragyogó sigult.

A láthatatlan világból átáradó aranyszín zuhatag testének legapróbb részéig betöltötte lényét. Felolvasztotta a kiromanta varázslata után az énjét jégbéklyóban tartó láncokat. Ekkor hallotta meg az összecsókolódzó acél pendülését.

Mikor megfordult, először a macskakövön heverő két páncélos holttestet látta meg. Aztán Éjkaromot, aki még a három zsoldossal harcol. A fekete bőrpáncélt viselő harc-os elegáns piruettekkel, és szaltókkal került ki az északiak pallosainak hosszú pengéinek hatósugarából. Könnyű kézmozdulatokkal háritottai csapásaikat és ment át ellen-támadásba.

Ezzel, és folyamatos hátrálásával a sikátor, és Berengier felé felkorbácsolta a három virrasztó győzelem iránti éhségét. Azok azonban egyre közelebb kerültek.

Berengier kiegyenesedett. A jobb oldali zsoldos egy vízszintes vágást indított meg Éjkarom feje felé. Az kihátrált

a csapástól, és háritotta az elülső virrasztó mellkasát célzó szúrását.

Éjkarom nem fogja állni a sarat, mikor a három katona a sikátorba szorítja.

Hirtelen vágott egyet a bal kezének fémkarmaival, mire a bal szélső katona felemelte a fejét, hátracsúsztatva sisakját és felfedve egy keskeny, védtelen sávot a nyakából. A következő pillanatban egy étértőr csapódott be, a földre lökve az akkora már halott férfit. A két megmaradt katona próbált alakzatba rendeződni.

Éjkarom közéjük állt. A bal oldalit hasba rúgta és kézkarmát annak szemnyílásába szúrta, közben jobb kezének pengéivel elvágta a másik zsoldos sisakját a helyén tartó keményített bőrszíjakat, és az álla alatti puha bőrbe döfte az acélpengéket. Le se hanyatlottak, mikor futásnak eredt a ház felé.

Berengier mielőtt követte volna Éjpengét, három lépésből a holtan heverő kiromanta mellett termett, és a ruhája alá nyúlt. Az aggodalom árnyéka suhant át lelkén, mikor az ujjai érdes fát érintettek. Ez egyre csak sötétült, mikor kivette a varázsló nyakában lógó medált, és a bőrszíjánál fogva a szeme elé emelte.

Egy spirálalakba tekeredett férget faragtak bele, minek háromszögletű fejből vékony csápok kígyóztak.

Szóval visszatértek. Újrakezdődik ez az egész... – gondolta, és az izákjába süllyesztette a medált. Aztán elindult a ház felé. Futásnak eredt, mikor meghallotta a házból jövő zajokat. A darabokra törő asztalok és székek recsenését, a falhoz csapódó testek puffanását. A küszöböt átlépve egy tágas előtérbe jutott. Az ajtóval szemben egy lépcső vezetett fel a felső emeletre, mellette egy tágas átjárón egy konyhába lehetett átjutni. A bejárat előtt keresztben egy halott zsoldos hevert, nyakán mély seb tátongott.

Hangos puffanás hallatszott, ahogy a lépcsőn Éjkarom fekete bőrpáncélos teste gurult le. Nem sokkal később a varázslónő követte. Mikor meglátta Berengiert, arca elsötétült, a szemében villámok táncoltak.

Ő a másik tekintetét állva egyenes gerinccel előrelépett. Izmaikat megacélozta a büszkeség, hogy a Felhőtorony rendjének tagjaként az Impérium egyik legképzettebb varázshasználója. Nyugodtan nézett a nő alakjában megtestesült halál szemébe.

– Vége – nyújtotta előre a kezét. – Nem tudod már senkinek se átadni a dobozt. Add át, és nem kell kudarcról beszámolnod! – Tenyerével maga felé intett. – Add át, és Felhőtorony falai téged is megvédenek!

A varázslónő szeméből kialudt a fény, dühösen sziszszent fel. A jobb keze ökölbe szorult, az éter porrá tört gyémántként csillogó szemcséi gömbalakba tekeredtek köré.

Érthető – gondolta a varázsló, ahogy félreugrott és két étértört küldött a nő felé. Az éterből kovácsolt nyílként felé száguldó fegyverek egyszerre csapódtak a falba.

A következő támadására készült, mikor a háta mögött egy ismerős alak jelent meg. Kavan lépett le a lépcsőn, és kivonta a sétatálcájába rejtett, hosszú pengéjű tört. A varázslónő hirtelen megpördült és egy rúgással hátrataszította az idős férfit. Az a karját kinyújtva megtámaszkodott a lépcsőfok sarkán és egy kecses szaltóval felpattant.

Tőrével a varázslónő törzse felé döfött... Az azonban hullámot keltve az éterben a falhoz vágta a férfit.

Berengier előrelépett és a nő felé küldött egy újabb éter-tört. Közben vadállatias ordítás töltötte be az előteret. Éjkarom felpattant, a lépcső korlátjára ugrott, és acélkarmaival jobbról támadott a varázslónőre. Az dühösen nézett vissza a harcosra...

A következő pillanatba Éjkarom megállt a levegőben, és felkrárogott, mikor egy láthatatlan étercsáp a torka köré tekeredett, egy másik a karjait szorította testének oldalához.

Berengier még látta, ahogy a harcos az övéhez nyúl, hogy előrántsza törét... Azonban a fegyvertartó keze is a derekához szorult...

– Eressze el! – szólította fel Berengier a nőt. – Még megmenhetheti magát, csak engedje el!

Az megrázta a fejét, szép keleties vonásait a düh és az elszántság rántotta kegyetlen maszkbá. A varázsló előrelépett, és összevonta a szemöldökét. Most bizonyosodott be csak, hogy a nő kinek dolgozik. Nem is dolgozik, hanem hogy kit is szolgál. Egy olyan egyént, aki erősebb nála. A szemeiben lakozó sóvárgás elárulta, hogy azért a hatalomért bármit megtenne. És hogy retteg a kudarcától. A varázslónő nem válaszolt...

Éjkarom azonban egyre hangosabban krárogott. Berengier elméjének egy csápjával megragadta és kirántotta a törét a harcos kezéből. A penge belehasított a varázstudó hasába. Az halkán felsikított, és holtan omlott a lépcsőre. Éjkarom egy pillanattal később zuhant le. Együtt siettek Kavanhoz, aki éppen akkor tápázkodott fel a lépcső tetején. Éjkarom azonnal odalépett hozzá, és segítette az idős férfinak felállni.

– Vedd le rólam a mancsod! – söpörte le magáról Éjkarom kezét, és a közeledő Berengierre nézett. – Nem volt más mód, mi?

A varázsló a holtan heverő nőre nézett, és megrázta a fejét. A tudat, hogy kioltott egy eltévelyedett életet, fekete és hideg mérget öntött a lelkébe. Elgondolkodott, hogy ha talán több ideje lett volna, hogy rábeszélje a lányt, akkor most is élhetne.

Nem volt más mód – gondolta.

– Jó, menjünk innen! Látom, hogy válaszokat akar. – Kavan rásomolygott a férfira. – Nos, tőlem meg is kapja. De nem ezen a gyászos helyen. És nem ebben az időben. Holnap jöjjön el a villámba, és mindent megkap. Azzal Éjkarom oldalán kísértelt az ajtó.

Berengier azonnal magához vette a zenedobozt, és a városi őrség őrszójára sietett.

Az emberei az emeleti szobában találtak rá a leütött Kermanra. A nemes egy székben ült, körülötte két ledöfött zsoldos. A nemes arcán már látszott, hogy valami hazugságot ötlött ki. Ez a kifejezés azonban mint jég a tavaszi nap sugaraiban, úgy olvad le, mikor meglátta Berengiert.

– Csak ne vessenek a griffesek börtönébe! – könyörgött, miután mindent bevallott. – Csak oda ne! Könyörgöm! – ordította, miközben két ór felrántotta és kivitte a bejáraton. A nagydarab őrkapitány beleharapott a kezében tartott csirkecombba.

– Hihetetlen történet. Éjkaromot még csak elhiszem, mert láttam párszor, de hogy Kavan – könyökét beletörölte a szakállába, szaporítva a beleragadt zsírdarabokat. – Csoda, hogy ki tud kelni az ágyából reggel, de hogy egy-maga lerendez két Virrasztót.

Berengier szívét égette a kötelesség, hogy kimondja az igazat. Szája pengevékonyságúra szűkölt, de végül csak bólintott.

– Elég bolond, hogy pont ő rá akarja terelni a gyanút.

– Biztos azt gondolta, hogy akkor már dögöljön meg a szomszéd disznaja is – recsegte, halkán felkuncogott. – Őszintén, nem érdekel ez az egész. A lényeg, hogy egy újabb beparfümözött hímrinyó van a tömlöcömben. Nem igaz? Na, pihenjen! Látom, fáradt.

Berengier magához vette a zenedobozt és az iszákjába süllyesztette. Ahogy átlépett a küszöbön, sötét gondolatok fészkeltek be magukat elméjébe. Fekete szárnyakon visszavitték a tisztásra. A szertartás napjára. Vajon Noréné életét miért kímélte meg, és ennek az ismeretlen varázstudóéét miért nem? Talán mert segített. És én nem ölhettem meg... Igen, csak ez lehet a válasz. Nem, ez a válasz. És ennek nem volt semmi köze ahhoz, hogy ők apa és lánya voltak.

Kavan egyszerű villája a város szívében, egy dombon magasodott. Mikor Berengier halkán kopogtatott, maga a férfi nyitott neki ajtót. Az öregember elmosolyodott, és beljebb invitálta a varázslót, majd felvezette az emeletre. Mikor beléptek, azonnal hellyel kínálta Berengiert, és bort töltött magának az íróasztalára állított kancsóból.

– Válaszokat ígért nekem – mondta Berengier, miután leült.

Kavan bólintott, és belekortyolt a borba.

– Igen... igen – mondta. – Nem is kertelek. Beszélgetésbe elegyedtem a hölgygel – dőlt hátra a székébe. – És a szávaiból arra jutottam, hogy nem egy egyszerű tolvaj volt.

– Tehetsége volt. – Berengier ujjbegyeit egymásnak illesztve háromszöget formázott kezeiből.

– És valakinek dolgozott, akitől ő is rettegett.

Berengier elővette a fából faragott medált, rajta a féreggel és óvatosan az asztalra helyezte. Kavan a szemé elé emelte, az arcán átfutott egy árnyék.

– Láttam már ilyet... – mondta magának. – Nem itt... Vagy lehet csak hasonlót.

Atadta Berengiernek, aki úgy döntött, hogy megbízik a férfin, és mindent elmond neki.

– Ez a Hajtás szimbóluma – felelte Berengier, és az iszákjába süllyesztette a medált. – Évekkel ezelőtt találkoztam velük. A vezetőjük kis híján feláldozott egy Faldish nevű kislányt, és én is ott maradtam. – A bőrén még érezte a darazsak és skorpiók fullánkainak döféseit. Az ereiben végigfutó mérgező tűzét. – Ha minden igaz, akkor talán itt is feltűnnek majd.

Kavan letette a kristály poharat, és Berengier mögé nézett. Kinyílt az ajtó, és egy izmos ixchell lépett be rajta. Sötétbarna bőrnadrágot és szürke, ujjatlan tunikát viselt, ami szabadon hagyta szürke-fekete csíkos prémmel borított izmos karmait. Lapos, macskaszerű fejét egy be nem gyógyult sebhely szelte ketté.

– Éjkarom, ha nem tévedek – mondta Berengier.

Kavan felállt, és az ixchell elé lépett.

– Igen, ahogy egykoron én is – mondta mosolyogva. – Egykoron én viseltem ezt a címet. Fekete köpenyben, egy karddal a kezemben jártam az éjszakákat. Lesújtottam a banditákra és a tolvaj nemesekre. Azonban én is öregedtem, és ez akkor tudatosult, mikor egy kikötői mézáróssverem hajcsárját üldöztem, és hátulról leütött az egyik bandita...

Az ixchell megszólalt.

– A ketrecemből néztem végig – mondta mély hangján. – Az ostoba, aki engem ütlegelt, nyitva hagyta az ajtót. Így kirontottam, felkaptam az ostort és egymagam vertem szét őket.

Kavan felkacagott, és mint egy apa büszkeségével veregette meg az ixchell vállát.

– Azért én is leterítettem párat. A lényeg, hogy megmenntem Oncaszt. És megtanítottam sok, nagyon sok dologra – felelte, mire Oncasz halkán feldorombolt és kivillantotta fogait.

Berengier elgondolkodva figyelte az öregember és az ixchell párosát. Úgy álltak egymás mellett, mint apa és fia. Holott, míg az előbbi talán egy városi palotában látta meg a napvilágot, míg az utóbbi egy rabszolgaszállító hajó karakterében, vagy jobb esetben egy faluban, valahol a Kolm-

vadon mélyén. Nem a vér kötötte össze őket, hanem valami más.

Ezen még ráért gondolkodni. A telkhin zenedoboz és a Sarj rendjének amulettje nehéz súlyként húzta le izsákját. A Sarj rendje valahol rejtezt Iwal földjének sötét zugaiban. Berengier pedig tudta, hogy mindennél jobban kell nekik a zenedoboz.

Eldöntötte, hogy meg fogja tudni miért, miután előcsalta vezérüket rejtekükből, és miután befejezi azt, amit évekkkel előtte elkezdtek.

– Köszönöm a segítséget! – mondta, megfordult és elindult az ajtó felé. Aztán félúton megtorpant. – Egy kérdés. Akkor ezek szerint ön is mástól kapta az Éjkarom címet nem? Második Melor idején legyőzte a várost ostromló karling hadurat. Az pedig háromszáz éve volt.

Kavan csak sejtelmesen elmosolyodott. Berengier pedig reménykedett, hogy a zavartsága nem ült ki az arcára.

– Hány éves maga?

Az öregember kihúzta magát, az ixchell pedig felkuncogott.

– Hány évet szeretne, fiú? – válaszolta, és elmosolyodott.

**Korrektúra? Lektorálás? Szerkesztés?
Ötletelés? Szellemtrás?**

Engler József *(Josh Ögren alias teddyted)*
gyakorlattal, és nagyon kollegális árakkal
vár és számít rátok, mert számíthattok rá!

tyted369@gmail.com

Írók, kiadók, alkotók - keressetek!

Greaux

A sírrabló

Charlie White felnőtt fejjel már nem hitt a szellemekben, ebből kifolyólag a holtaktól sem tartott, mert aki egyszer meghalt, az már nem árthatott az élőknek. Ezt saját tapasztalatból tudta, bár nem sok mindenkinek kötötte az orrára. Charlie ugyanis sírrabló volt. Abból élt, hogy éjjelente kihantolta és megfosztotta azokat az elhunytakat, akiket ékszerekkel temettek el – hisz ő volt a sírásó, és a temetőgondnok is egyben – így jól tudta, hol kell ásni. A megszerzett zsákmányt eladta egy orgazdának, aki szép summát fizetett neki, ha jó minőségű árut szállított. Később még olvasni is megtanult, hogy az újságból értesüljön az elhalálozásokról. A sírrablásból szerényen megélt, bár volt egy szenvedélye, ami a zsákmány nagy részét elvitte, mégpedig a póker. Charlie nem bizonyult túl ügyes játékosnak, de kellett neki egy szenvedély, amin le tudta vezetni a stresszt, és mintha ezzel akarta volna vezetni, ami a büntudatból fakadt. Gyakran hitelezett egy bizonyos uzorástól, és mikor nem tudott időben fizetni, jól elpáholták. De idővel, mikor felhalmozott annyi tartozást amit már nem tudott törleszteni, többször halálosan megfenyegették, és már kezdett attól tartani, hogy végül megölik.

Charlie már gyerekként is sok időt töltött a temetőben, ugyanis az apja is sírásó volt. Míg apja dolgozott, addig ő bejárta a temető minden zegét-zugát. Szeretett egyedül császkalni, amit magában „felfedezőútnak” hívott. A legregebbi sírokat is felkutatta, elolvastott minden sírfeliratot, indákkal benőtt kripták között járt. Volt úgy, hogy lefeküdt a fűben, és hallgatta a fák suhogását, és mindez mérhetetlen nyugalommal árasztotta el.

Mikor elég erős lett, segített a sírásásban – ám ezzel a feladattal a holtak látványát sem kerülhette el. Az első, akit látott, egy idős asszony volt. Éppen egy sírgödörön dolgoztak és ő elment vízért a kútra, de ahogy a ravatalozóhoz ért, szemet szűrte neki egy test, ami az asztalon feküdt. A közelben egy árva lélek sem volt, csupán ő. Egy pillanatra leledtemt, de aztán, valami belső indíttatásnak köszönhetően – amit írjunk a kíváncsiság számlájára – közelebb ment. Úgy érezte, mintha nem is ő irányítaná a lábait, hanem valami túlvilági erő. Mikor elég közel volt, jól megnézte az arcát, ami szürke volt, ráncos, és beesett. Az álla egy kendővel volt felkötve. A szemein két érme pihent, és úgy tűnt, mintha csak aludna. Charlie sokáig állt ott, és nézte az élettelen testet. A kép felborzolta az idegeit, és sok álmatlan éjszakát okozott a számára, de ahogy telt az idő, kezdett hozzászokni a holtak látványához.

Az életében egyszer látott szellemet, de az évek múlásával kezdett kételkedni saját látomásában. Még tizenöt sem volt, mikor a húga meghalt vérhasban. Charlie nagyon szomorú volt miatta, és sokáig nem tudta feldolgozni az

elvesztését. Minden nap kijárt hozzá a temetőbe, friss virágot vitt a sírjára. De egy júniusi délután, mikor hazafelé tartott, látni vélte maga előtt, ahogy a sírok között szökdecsel, selyemszalaggal a hajában, amivel eltemették. De a látomás csak egy pillanatig tartott, és soha többé nem látta újra. Ez volt az egyetlen alkalom.

Aztán eljött az a bizonyos nap. Október harminc volt. Charlie White már szinte tűkön ült. A Fekete ló nevezetű ivóban, a sarokban, az ablak mellett, egy kupa sör társaságában várta, hogy besötétedjen. Most egy nagyobb fogásra készült, talán a legnagyobbra, ami sírrablóként eddig a markát ütötte, ugyanis a helyi báró, Talbot gróf kilehelte a lelkét kilencvenkét éves korában. A báró hosszú nemzedékek utolsó sarja volt, és a vagyona felbecsülhetetlen értékkel bírt. Charlie sejtette, hogy a sírja tele lesz drágakövekkel és arannyal, amire rá akarta tenni a kezét. A kincs egy részét megtartaná magának, míg a másiktól kifizetné a hitelezőit.

Már egy ideje várta, hogy a báró kilehelje a lelkét. Volt idő, mikor ő maga akarta kitekerni a nyakát, amit szerény véleménye szerint megérdemelt volna, mert a múltban, rémséges hírek terjedtek a grófról, ugyanis több helyi dolgozó tűnt el nyomtalanul a kastély falai között. Később, a folyóparton holtan találtak rájuk. A kórboncnok szerint minden csepp vérük eltűnt a testükből. Charlie jól emlékezett arra az időszakra, ami nagy felháborodást keltett a faluban. Az elhunytak családtagjai összefogtak a gróf ellen, és elmentek a bírákhoz, hogy segítséget kérjenek tőlük. De abban az időben a báró nagy befolyással bírt, és hamar eltussoltatta a dolgot, és semmiféle nyomozás nem folyt ellene. De úgy látszott, az esetnek a híre nagy visszhanggal terjedt, és egy éjjel egy fekete hintó érkezett a faluba. A rejtélyes utasok állítólag maszkot viseltek, mert senki sem látta az arcukat, hogy miféle jövevények. Mikor útbaigazítást kaptak, egyenesen a kastélyba mentek. Aznap éjjel rémséges sikolyok rázták meg a falu békéjét. Mintha a gróf szenvedett volna. Ez így ment három éjjelen át, míg egy nap elhallgattak a hangok. De azóta a falusiak meg sem merték közelíteni a kastélyt. Ennek már idestova tíz éve.

Az utóbbi években senki sem látta a bárót, mer állítólag bezárkózott a kastélyába. Magányosan tengődött e bizonyos napig.

Charlie egy csípős januári délután, mikor pénzhiányban szenvedett, felfedezőútra indult. Még a sötétedés beállta előtt megközelítette a kastélyt, ami első látásra úgy tűnt, mintha lakatlan lenne. A főkapu zárva volt, és ahogy közelebb ment, meglepődve látta, hogy a bejáratra rácsot szereltek. A csúcsíves ablakokat szintén berácsolták, és belepte a por. Sokáig állt ott, és arra a belátásra jutott, hogy a gróf rég elhagyta e helyet, és most üresen áll. Már

azon morfondírozott, hogy érdemes lenne visszajönni az éj leple alatt, és kifosztani a kastélyt, ám akkor, váratlanul meglibbent a függöny, és egy sápatag arc tűnt fel az üveg túloldalán.

Azonnal menekülőre fogta, mint akit rajtakaptak valami gaztetten. Végül be kellett, hogy lássa, addig nem tehet semmit, míg a gróf ki nem leheli a lelkét.

De ma reggel, ahogy felébredt, hallotta, hogy harangoznak. Ezt isteni jelnek vélte, és pillanatok alatt talpon volt. Kint az utcán megállított egy parasztleányt, és megkérdezte, hogy ki hunyt el, mire azt felelte, hogy „Talbot gróf.”

Charlie örömeiben, gyorsan a temető felé vette az irányt, hogy elejét vegye az eseményeknek. De mikor odaért, meglepetésére a kaput zárva találta, és egy négyfogatos fekete hintó állt a temető közepén, amiről négy szerzet éppen leemelt egy súlyos koporsót. Hosszú fekete kabátot viseltek, a kezükön fekete bőrkesztyű volt, a fejükön kalap, de a legfurcsább az volt, hogy az arcukat nem lehetett látni, mert maszkot viseltek. Charlie korábban nem látta a maszkos férfiakat, mert aznap este felöntött a garatra, és lemaradt az eseményről.

– Talán még is igaz a mese – sutogta maga elé. – A gróf egy vérszomjas gyilkos. – Ha így van, akkor megérdemli a gazfickó, hogy kifossa a sírját. De azt mégis elég furának tartotta, hogy az idegenek miért hordanak maszkot. „Talán a gróf valamiféle titkos szekta tagja volt? Bizonyosan!” Hisz más ésszerű magyarázatot nem talált rá. Charlie nem volt egy nagy lángelme, de hamar összeállt a fejében a kép. Ez megmagyarázná, hogy miért nem engednek senkit a temető közelébe, és amiért a múltban megbüntették, mert ölt.

Ez a váratlan felfedezés nem lombozta le Charlie kincs utáni sóvárgását, sőt, még bátorította is. Majd este visszajön és kifosztja a nyomorult gazfickót.

Míg az ivóban ült, beborult az ég és heves szélroham támadt, ami felkavarta az út porát. Hamarosan kövér esőcseppek kezdtek hullani az égből. Több vendég furán nézett rá, mikor felállt, és kisetett a helységből, egyenesen a viharba.

A víz szinte percek alatt elárasztott mindent. Charlie lába bokáig elmerült a sárban, miközben hazafelé igyekezett. A háza a falu szélén állt, ami nem nyújtott szép látványt, mert a vakolat több helyen lepergett, és a tető sem volt az igazi, de Charlie-nak nem voltak nagy igényei, no meg az alkoholt sem vetette meg. A házban a földön szanaszét heverték az italos üvegek. Az elmosatlan edények egymás hegyin-hátán az asztalon poshadtak. A ház tetejét verte a víz, és a szoba közepén beázott a fal. Egy elmozdult cserép lehetett az oka, de Charlie mindig elhalasztotta a javítást. Fogott egy edényt és a csöpögő víz alá tette.

Aztán a kamrába sietett, ahol a szerszámokat tárolta. Azokra úgy vigyázott, mint a két szemére. Elővett egy zsákot, és belepakolta a csákányt, a feszítővasat, meg egy olajlámpát, majd elindult a temető irányába.

A széllel szemben haladt. Az eső az arcába szitált. A fák szinte meggörbültek a heves szellőkéstől, de ő csak ment tovább, hadakozva a viharral. A sötétben is jól tájékozódott, hisz már jól ismerte az utat. A temető egy töltésre épült, és az út felfelé vezetett, és ő többször is elesett a

sáros talajon. Mikor épp hogy a temető bejáratához ért, lódobogás ütötte meg a fülét. Hamarosan a négyfogatos hintó viharzott kifelé a temetőből. Szerencséjére még volt annyi ideje, hogy elbújjon. Mikor a kocsi elhaladt mellette, jól megnézte magának a hajtot. A maszk mögött csak a szeme tűnt fel neki, mi szinte vörösen izzott a sötétben.

Charlie életében először megborzongott. Csupán képzeld, vagy tényleg vörös szemei voltak? Nem, az nem lehet! Hogy is lehetne valakinek ilyen szemei? Ez képtelenség!

Bár hiába győzködte magát, legbelül baljós érzés kerítette hatalmába. De aztán, a pénz utáni mohóság, legyőzte benne a félelmet. Ma meggazdagszik, és ebben semmi és senki nem akadályozhatta meg. Még ha maga az ördög a gróf, akkor is kifosztja a sírját!

Egy ideig még nézte a távolodó hintót, majd behatolt a temetőbe. Az eső elállt, de a szél még mindig erősen fújt. A temető öreg fái fölé magasodva, kísérteties hangon nyögtek a légáramlatoktól. Charlie szíve ezerrel zakatolt, miközben a kripták felé vette útját. Most, ha meglátná valamelyik alakot előbújni a fák mögül, azonnal megütné a guta. De miért is lenne itt bárki, hisz elmentek. Csupán ő az egyedüli élő lélek a temetőben. „Ez biztos?” A hang egyenesen a fejében szólalt meg. Nem az ő hangján, hanem egy idegen, reszelős férfihangon. Ettől teljesen ledermedt.

Aztán fejéhez kapott, mer hirtelen egy kép villant be az agyába. Haragos fehér aszott arc, és vér. Rengeteg sok vér. „Vár a kincs, komám. Ebből új életet kezdhetsz. Többé nem kell nyomorultan, pénztelenül tengődnöd. Gazdag leszel. Előtted a világ.” A hang csábítóan hívogatta.

Megrázta a fejét, és próbálta kizárni a képet és azt a belső hangot. Biztosan csak a fáradtság szüli ezeket a szavakat. Vagy talán a lelkiismerete szól hozzá? A saját agya próbálja megviccelni? Úgy határozott, hogy nem fog megtántorodni egy karnyújtásnyira a gazdagságtól.

A lámpást maga elé tartva, már egy ideje botorkált a kripták között, mikor rálelt Talbot gróf nyughelyére. A boltív felett egy latin eredetű szöveg volt látható, amit sajnálatára nem tudott elolvasni. A bejáratot egy súlyos tölgyfa ajtó zárta el.

Charlie letette maga mellé a lámpást, majd fogta a feszítővasat, nekifeszült a zár nyelvének és pillanatok alatt kitarult az ajtó.

A kriptá aljába egy hosszú lépcsősor vezetett, egyenesen a föld mélyébe. A lámpással a kezében, lassan, egyre lejjebb hatolt, és tapinthatóan egyre hidegebb lett, végül megcsapta az orrát az áporodott dohszag. A sírbolt aljára érve, boltíves falat pillantott meg, és maga a koporsó is láthatóvá vált, ami közepén pihent egy kőlapon, és amit valamilyen fémből kovácsoltak. Charlie nagyon megdöbben, mert a koporsót vastag láncokkal zárták le.

– Mi az ördög?! – hüledezett.

Charlie nem értette, miért kellett lelakatolni a koporsót. Talán a kincsek miatt? A másik opcióra nem is mert gondolni. Nem szabadott, hisz akkor neki vége. Nem tántoríthatta el semmi a céljától. Tudta, hogy ez az utolsó esélye, hogy új életet kezdjen.

Letette a lámpást egy a falon lévő mélyedésbe, majd munkához fogott. Egyenként törte fel a lakatokat, ami

nem kis erőfeszítésbe került. Mire végzett, folyt róla az izzadság. Mikor egy halomba rakta a láncokat, egy pillanatra szusszant egyet, hogy erőre kapjon. Az igazság az volt, hogy Charlie félt. Talán még soha életében nem rettegett ennyire. Arra számított, hogy mikor belenéz a koporsóba, egy szörnyeteggel fog farkasszemet nézni.

Végül rászánta magát, és lassan, felemelte a súlyos fedelet. Egy szörny helyett, egy idős, hosszúkas arcú, ősz hajú férfi feküdt a koporsóban. Az arca falfehér volt és ráncok barázdálták. A szemeire egy-egy aranyérmét helyeztek. Charlie szívéből abban a pillanatban mintha egy nagy kő esett volna le. Tudta, hogy a gróf halott, hisz már ezerszer látott holtat, és kétségtelen volt, hogy az előtte fekvő férfi elhunyt. Az öltözeke egy kék frakk volt, alatta egy hasonló színű mellény. A kezei szorosan a törzse mellett pihentek, de mikor a körmeire tekintett, meglepődve látta, hogy hosszúak és hegyesek.

A jobb mutatóujján egy vastag aranygyűrűt viselt, amin egy címer domborodott ki. Nyilván a család címere, gondolta. A nyakában egy nyaklánc volt, aminek a vége eltűnt a mellény alatt. Mikor óvatosan kihúzta a ruha alól, a szemét szinte égette a smaragd kő, ami izzott a félhomályban.

Charlie szíve hevesen kalapált. Gazdag ember!

Elsőnek a szemeiről vette le az aranyérmeket. A biztonság kedvéért még rá is harapott, és örömmel konstataulta, hogy színarany. Majd a gyűrűt következett; felemelte a jobb karját (a ruha rojtjánál fogva, hogy véletlenül se érjen a kezéhez), és mikor megragadta a gyűrűt, az nem akart lejönni. Így erősebben kezdte húzni, végül már rángatta a gróf ujját.

De közben, valami változás állt be, ezt Charlie jól érezte, ezért a tekintete feljebb vándorolt a gróf arcára. Mikor meglátta a fátyolos szemeit, amivel egyenesen őt nézte, nagyot kiáltott.

Még mielőtt menthette volna az irháját, a gróf hideg ujjai, mint a villám, a torkára tapadtak. A szorítása olyan erős volt, mintha satuba fogták volna a nyakát.

– Charlie White, ha nem tévedek? – A gróf hangja fáradtan csengett a mély ürességben. Kiszáradt ajka félig mosolyra húzódott, ezzel megvillantva hegyes szemfogait.

Charlie nyöszörgött a gróf kezei alatt, miközben minden porcikáját átjárta a rettenet. Tudta, hogy a fulladás szélén áll, és pillanatok múlva el fog ájulni. De nem is bánta, legalább vége lesz ennek a rémálomnak, amibe belecsöppent. De aztán a gróf az utolsó pillanatban elengedte a nyakát, és ő a földre rogyott levegő után kapkodva.

– Vártam már ezt a találkozást, Charlie. A híre évekkal ezelőtt megelőzte önt. – Miközben beszélt, a gróf felült a koporsóban, és fáradt tagjaival feltápáskodott. Derékig érő ősz haja volt. Magas homloka, és az arca olyan fehér volt, mint a fal.

Charlie mindeközben kétségbeesetten, halálra rémülve a lábaival a sarokba kaparta magát, mert a gróf görnyedt háttal felé közeledett. Végül megállt közvetlen előtte.

– Tudtam, hogy el fogsz jönni, komám. Sírrabló Chilei.

Charlie ordított, ahogy a torkán kifért. Nem értette, hogy történhetett meg vele ez a rettenet.

– Ne öljön meg, kérem! – Charlie izzadt mint a ló, és az arcára kiült a halálfélelem.

– Megölni? Ugyan miket beszél, hisz maga a megmentőm! Jutalmat érdemel. Ha maga nincs, ebben a pöcegödörben tölthettem volna a következő egy évszázadot.

Charlie szinte önkívületi állapotban volt. Legbelül magát átkozta: „Te nyomorult szerencsétlen, minek jöttél ide?! Tudtad, hogy ez lesz, de te mégis idejöttél!”

– Ugyan, Charlie, ne hibáztassa magát! Jól tette, hogy idejött. Most új életet kezdhet, olyat, amire álmában sem gondolhatott volna. Ez a maga szerencsenapja, komám! Nincs semmi baj, álljon fel!

A gróf bátorító szavait hallva – a hangnem nem utalt arra, hogy végezni akarna vele – Charlie némi hezitálás után végül felállt úgy, hogy végig szorosan a falhoz lapult.

– Mi maga? – nyögte ki végül. Némileg összeszedte régi lelkiállapotát, de még mindig nem múlt el a félelme.

– Hogy mi? – nevetett fel a gróf száraz torokkal. – Neveztek már sok mindennek: hívtak éjjeljárónak, vérszívónak, de volt olyan is, aki magának az Ördögnek tartott.

Charlie-nak, hallva a gróf szavait kiszáradt a szája, a gyomra remegni kezdett, a szemei vérben forogtak, az arca csupa veríték volt.

– Olvasok a gondolataiban, Charlie. Attól tart, hogy megölm. Nem fogom megölni. Sőt, felajánlok egy kihagyhatatlan lehetőséget. Tartson velem, és én gazdaggá teszem, cserébe maga lesz az én intézőm.

– De mégis hová mennénk? – bökte ki végül, de ahogy nézte a gróf fátyolos tekintetét, még mindig rettegett. Azon tanakodott, hogy miképpen szökhetne el. Hisz a saját szemével látta, hogy a gróf milyen öreg. De aztán a kezeire gondolt, amivel a nyakát szorította, és ez eltántorította a tervétől. Ráadásul olvas a gondolataiban.

– Londonba, kedves Charlie. Bosszút állok azokon, akik ezt velem tettek. Tudja, hogy mit tettek? Mikor hallottak azokról a szerencsétlen parasztokról, idejöttek, bezártak, és megfosztottak a legfontosabb létforrástól, ami az életet jelenti a számomra. Félték, hogy lelepleződjünk, így halálra ítélték. De aztán jött maga és megmentett.

Charlie egy ideig tanakodott, hogy megkérdezze, mi az ő „létforrása”, ám a gróf megelőzte.

– A vér, kedves Charlie. A forró emberi vér az én eleségem. Ezért, hogy megerősödjem, a saját vérét kell, hogy felajánlja. Nem sokat, csupán annyit, hogy visszanyerjem régi erőm.

– Édes teremtmőm! – Charlie csak ennyit tudott kinyögni, mert látta a veszély figyelmeztető jelét, és abban a pillanatban a gróf nekiugrott, és éles fogait kivillantva a torkát vette célba.

Charlie úgy érezte a húsába hatoló fogakat, mint a darázs csípést. A gróf súlyától a földre estek. Charlei minden erejét beleadva küzdött, de a gróf úgy tapadt rá, mint egy pióca.

Egy percig sem tartott, de mikor az ajkai elváltak a nyakáról, úgy érezte, hogy minden erő kiment a testéből. Miközben a földön, sokkos állapotban feküdt, addig a gróf nagy változásokon ment át. Az ajkait pirosra festette a friss vér. A bőre kisimult. A szeme is kezdte felvenni a régi színét, mert a szemféhére bíbor színben pompázott.

A nemrég még ősz, fénytelen haja most barna hullámokban omlott a vállára. A háta is kiegyenesedett, és úgy nézett ki, mintha húsz évet fiatalodott volna.

– Jöjjön, Charlie! – nyújtotta felé hideg, fehér kezét. – Ne vesztegessük az időt! A szerszámait pedig hozza magával, mert még egy-két dolgot el kell, hogy hozzunk a kastélyból.

Charlie megigézve a látottaktól engedelmesen elfogadta a gróf hűvös kezét, és a remegő lábaival talpra állt.

– Charlie, ön egy becsvágyó ember, és ez tetszik magá-

ban. Meglátja, jó társak leszünk – mondta a gróf sötét mosollyal az ajkán, majd hátra sem nézve megindult kifelé a holdfényes éjszakába.

Charlie még egy ideig ott állt, gyengén, mint a reggeli harmat, de végül összeszedte a szerszámait és a gróf után indult, megtörten, megadva magát a sors szeszélyének, hisz be kellett, hogy lássa, nem volt más választása. Azon naptól fogva, hogy kiviharzott a fogadóból, senki sem látta többé a faluban.

Sue Merin

A Lakoma

Párizs az örök elegancia városa volt, ahol a fények mögött sötét titkok lapultak. Egy eldugott mellékutcában állt egy különös színház, aminek még nem volt neve. Az épület homlokzata ódon volt, mégis lenyűgöző, mintha maga az idő is megállt volna előtte. Nem volt tábla, nem volt plakát, nem volt műsorfüzet. Csak egy ajtó, ami éjjelkor kinyílt és hajnalig nem záródott be.

A legenda szerint az első előadás egy halálesettel kezdődött. A főszereplő sosem jött le a színpadról és azóta sem látta senki. A darabokat ismeretlen szerzők jegyezték, a szereplők nevei nem szerepeltek sehol. A nézők mégis jöttek, mert valami vonzotta őket. Egy érzés. Egy hívás.

A színpadon megelevenedtek a múlt árnyai: a díszletek a XVIII. század hangulatát idézték, a színészek pedig úgy cserélték álarcukat, mintha maguk is az idő szövetéből születtek volna. A társulat vezetője, John Everson, sosem szerepelt a darabokban, de minden előadás előtt ő köszöntötte a közönséget. Frakkban, sétatálcával, mosolyogva jelent meg. Mintha nem is ember lett volna, hanem egy régi színházi emlék, ami újra és újra visszatért.

Pierre Éclair a híres nyomozó egy eltűnt lány, Hélene ügyében nyomozott. A lány utoljára egy új barátjával ment el színházba, ebbe a névtelen színházba. Pierre jegyet váltott az éjjeli előadásra. A jegyen csak ennyi állt:

„A darab címe: A Lakoma.”

Az éjszaka Párizsra borult, a lámpák fénye elmosódott a ködben, a falevelek táncot jártak az őszi szélben. Pierre megérkezett a színházhoz, és elfoglalta a helyét. A nézőtér sötét volt, a levegő nehéz, mintha évszázadok pora ült volna meg benne. A színpadon vörös bársonyfüggöny függött mozdulatlanul, aztán a fények kihunytak.

A darab elkezdődött.

Egy nő jelent meg bilincsbe verve, arcán a rettegés tükröződött. A férfi színészek körbevették, maszkot cseréltek, és torz arcukkal, hosszú szemfogaikkal rávetették magu-

kat. A nő sikoltzott, könyörgött, de a közönség csak tapsolt. Pierre megdermedt. Amit látott, túl valóságosnak tűnt.

Az előadás után Pierre a színpad mögé sietett. Egyetlen ajtót talált, rajta ez állt:

„Csak a szereplők léphetnek be.”

Sajnos, nem jutott be. Otthon, az éjszaka közepén, egy árny jelent meg a szobájában. Egy nő ült a foteljében, vörösen izzó szemekkel.

– Már vártunk rád – suttogetta a nő. – A szereped készen áll.

– Nem vagyok színész – jelentette ki Pierre, miközben hátrált.

– Dehogyanem. Már játszottál, csak még nem tudtál róla.

– Én nem leszek része ennek a színjátéknak – mondta határozottan, miközben a párnája alól előhúzta a revolvért és ráemelte a látogatójára.

Stephanie közelebb lépett, jéghideg ujjai Pierre karjára fonódtak.

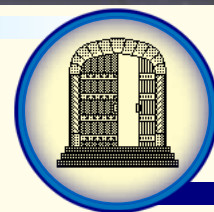
– Már késő. A függöny lement, Pierre. A darab elkezdődött.

A nyomozó érezte, amint eltörik a csuklója. A fegyvere kiesett a kezéből. A vörös hajzuhatag belepte és éles fájdalmat érzett a nyakán. Lebénult, majd a földre zuhant. A tegnapi esti előadás sikolyai visszhangoztak a fejében. Tudta, hogy csapdába esett: nem volt menekvés.

Másnap reggel Párizs hírei Pierre Éclair nyomozó rejtélyes eltűnéséről szóltak. Utoljára akkor látták, amikor A Lakoma című darabot játszották abban a névtelen színházban. A hollétét örökre befedte a homály.

A színház honlapján aznap este új előadást hirdettek. Cím nélkül. Szereplők nélkül. Csak egy rövid üzenet állt ott:

„Ma éjjelkor új darab. A valóság ismét színpadra lép.”

Petya Spanyolviasz

Végignézttem a YouTube-ot.

Na persze nem a szó szoros, hanem átvitt, szaros értelmében. Úgy hömpölyög ugyanis a guano különféle-fajta szagú és állagú tartalmak formájában, hogy az ember elsőre ugyan belemászik, úszkál benne, még bele is iszik véletlenül, ahogy levegőért kap, mert felismer bizonyos mintákat, amikre aztán már nem kíváncsi többé, és kapkodva kikerülni igyekszik. Ilyenek például a lebegő kuladarabok, amik, mint a Titanicot a jéghegy, úgy fenyegetik a „szörfölő” tartalomfogyasztót. A youtuberek, tartalomgyártók, főpapok pedig csak húzzák le egyik tartály után a másikat, hogy híg, úszható, meglovagolható hullámokat verve, fogyasztható formában, permanensen nyakon öntsék a fulladásveszély-közeli delikvenst, a fogyasztót.

Mert fogyasztani muszáj.

Miket beszélek, dehogyan muszáj.

De akkor az ember lemarad, aki pedig lemarad az kima-rad.

És akkor, jajj, mi lesz?

Ugyan mi lenne? A kommenteléssel, lájkolással, diszlájkolással ideig óráig lehet maszatolni, örködni a lát-szat felett, hogy az ember kifejtette véleményét, tehát „passed the exam”, levonta a tanulságokat, „ilyet még, mert jó volt”, „kicsit azért mégis a kedvemben járhatnál azzal, hogy...” vagy nemes egyszerűséggel történelmi horderejű eseményt kreál, egyszeresmind nosztalgia-kisvasutat épít: „Ki volt itt 20xx, mielőtt felfutott volna?” Felfutott és kifutott, mint a napon erjedő trágyahalom, amik körül a fogyasztók legyenek módjára zümmögnek. Mert aki befut, az tud valamit. Annak szeretne a többi is részese lenni, és mégis mi lehet az, amiben olyan jó osztozkodni, még akkor is, ha egy apró, pici kis fekáliadarabka jut csak belőle?

Hát a hatalom.

Az a szerves-szervetlen entitás-mócsing, aminek a dics-telen fényében fürdőzve elvakítja magát mindaz, aki áhí-tozik rá. Hogy nem egy sötét csatornában viszi az ár, hanem hogy neki köszönhető a spanyolviasz.

MANNAFELFÚJT FRÁJEREKNEK

A magyar profi és amatőr írók szerencsére rendületlenül képesek vidámkodni. Ez a 262 perc most 17 szerző 18 rövid, ám velős történetét mutatja be. A dolog semmivel nem maradnak el az első, Manópörkölt hokedlival című [https://mek.oszk.hu/12000/12080] hangos antológiától - sőt. Aki az első összeállítást szerette - ezt nagyon fogja. Aki nem ismeri, mi is ez, most beleszerethet. (Persze, aki már az elsővel is keményen küzdött... hát, annak további szép napot kívánunk.) Stílusgyakorlatok, felhőtlen ötletparádé, ami kis időre remélten képes a hallgatót kimenekíteni a mindennapok nyúgeiből. Kellemes kikapcsolódást kíván, aki mind- ezt szeretettel feltárlja önöknek - Engler József, alias teddyted.

Bandi2: Rohadt egy nap

Beren: Démon és idézője

Kapitány: Kovács Ferenc és a király

Petya [Váczi Péter]: Teremtéstörténet

Mickey Long: Dühítő dallamok

On Sai: A szunnyadó vulkánon innen és túl

Jimmy Cartwright: Kell egy kecske

Josh Ogren: A Szent Küldetés

Nimretil: Igenis, orgyilkos

A. G. Stone: Miatyánk & Co.

Cyrano: Lovag és sárkány

Anvike: Vendetta

a Kossuth utcában

Carun [Balla Kálmán]:

Minosz bikája

Xenothep [Balácsi Gábor]:

A végső pont

Randolph Cain:

A balszerencse lovagja

Kapitány: Sápványai Ödön utazása

Johnny Silver: Találka

Norton: Pedig most kezdett

érdekes lenni

A hangskönyv ingyenesen és legálisan letölthető innen: mek.oszk.hu/22400/22427/

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

108. fejezet

Törpe, elf, ork, ember

írta Craz

Felvettem legszebb - persze az alkalomhoz illő, fehér színű - varázsló-öltözékemet, és beteleportáltam a legközelebbi fogadóba. A műintézmény neve Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház volt, méltán híres a város falai között, s azon is túl.

A nyilvános teleportfülkék körül nem volt nagy a nyüzgés, a nagyteremben úgy félház fogadott. Észrevettem egy beugróban elhelyezkedő sarokasztalt, azonnal le is telepedtem a mellette álló egyik kényelmes székbe, természetesen háttal a falnak, hogy az egész helyiségre ráláthassak.

Szerettem ezt a helyet. Bár az életvitelem nem nagyon engedte, hogy gyakran mutakozzam emberek előtt, de itt senki sem ismert. Nyugodtan elvegyülhettem a fogadó vendégei között a lebukás legkisebb veszélye nélkül.

Nemsokára boromat kortyolgatva szemrevételeztem a kalandozófelhozatalt. Bár sok felbérelhető alak töltötte itt szabadidejét, nem volt könnyű dolgom, amíg eldöntöttem, kik lesznek a megfelelőek. A választásom végül is egy morcos törpére, egy bőrpáncélos orkra, egy nyúlánk ember nőre és egy tűnődő elfre esett. Szerencsére egy asztaltársaságot alkottak.

Eljártam nekik a kissé hóbertos varázsló figuráját. Nem fogtak gyanút, egykettőre megegyeztem velük, egy kicsit talán több ezüstöt is kínáltam nekik, mint amire számíthattak. Egye fene, ez még bőven belefér - gondoltam, és búcsúzóul hoztattam nekik egy palack jófajta bort.

Amint a varázsló távozott, a kis társaság tagjai megvitaták a legfontosabb teendőket. Persze csak miután rendeltek egy bőséges ebédet - a kedvcsinálólul kapott előleg bőven fedezetet nyújtott rá.

- Először is meg kell állapítanom, hogy jó üzletet csinálunk - kezdte a törpe. - Ha leszállítjuk a kért dolgokat, egyenesbe kerülünk anyagilag.

- Talán, mert nem kellett volna rád hallgatnunk, amikor a közös pénzből fogadtál az íjászversenyen - zsörtölődött az elf.

- Ugyan már - szólt bele az ork is -, ezt a múltkor megbeszéltük!

- Pedig nem sokon múlt - merengett negyedik társuk is, miközben a körmét reszelte az egyik tőre nyelében található beépített univerzális szerkezettel.

- Szerintem két nap alatt végezhetünk - vélekedett a nagy szakállú, és belekortyolt poharába. - Pár óranyi sétára innen, a hegyekben már találni vadkecskét, nem lesz nehéz leva-

dászni egyet. A környéken előbb-utóbb találunk sünt, meg abból a fura nevű növényből is kellő mennyiséget.

- A virágszedést talán rád bízuk, kedvesem - kacsintott a lányra az ork, majd gyorsan félrehajolt egy feléje repülő tör elől. - Vigyázz, még megsebzél valakit! - tette hozzá vigyorgva, s átnyújtotta a földre hullott fegyvert.

- Ne piszkáljátok egymást állandóan! - fedtte meg őket az elf fejcsóválva.

- És mi lesz a csíkos morcsákkal? Szerintem ez a legnehezebb feladat a négy közül! - értetlenkedett a zöldszemű, miközben visszatette tokjába a többfunkciós harci eszközt.

- Csak nyugi, kedvenc késdobálóm - felelte a törpe -, azt lesz a legkönnyebb beszerezni. Ugyanis van talonban egy csíkos morcsákom. Persze erről a varázslónak nem kell tudnia, talán még kevesebbet is fizetne akkor.

Az ork éppen rákérdezett volna, hogy pontosan merre is van az a bizonyos talon, mert lehet, hogy mégsem lesz olyan könnyű onnan elhozni egy csíkos morcsákot, de szerencsére megérkezett a rendelésük. Még hozzá szép nagy tálakon, így több szó jó ideig nem esett. Gondolataikba merülve láttak neki a lakomának.

109. fejezet

Nagylábujj, bölcsességfog, jobb fül, bal vese

írta Craz

Az ösvény egy nagyobb napsütötte tisztásba torkollott, mint egy folyóba ömlő kis patak, csak éppen mellőzte a vizes dolgokat. A rét, akárcsak egy hosszúkás sziget emelkedett ki a körötte sötétzöldellő erdőóceánból. Persze a valóság ismét mellőzte a folyékony halmazállapotot, valamint a füves terület nem emelkedett, hanem süllyedt, de az előző mondat költőibb - gondolta a zöld szemű lány, majd újabb hazug hasonlatok kiötlése helyett inkább előszedett pár dobótört a zsákjából, és kiválasztott magának egy rokon-szenes fűcsomót.

Rögvest meg is rohamozta.

Elégedetten szemlélte, amint a nyolcadik tör is megfelelő helyre fúródik, majd rájött, azért asszociált az imént óceánt, folyót, patakot, mert szomjas. Összeszedte a napfényben vígan fürdőző (na, már megint) dobófegyvereit a levadászott fűcsomóból, majd oda se figyelve beleejtette a cókmojkába, ahol a továbbiakban a kulacsa után tapogatózott. Úgy érezte, valamiről megfeledezett, de ez az érzés azonnal elmúlt, amikor belenyúlt a sündisznóba.

Az elf ezt a pillanatot választotta a visszatérésre, így előben figyelhette, amint társa hol sziszeg, hol ugrál, hol kombinálja a két cselekedetet. Majd a lány kiválasztott egy satnya bokrot, és éppen tépdésni kezdte volna, amikor kézszerűlése miatt inkább a rugdosást választotta. Látszott rajta,

hogy teljes szívből átadja magát a feszültségvezető testmozgásnak.

- Eldöntötted, hogy kiirtod a helyi flórát? - érdeklődött incselkedve az elf. - Azért ebből, kérlek, hagyj meg tíz szálát! - mutatta fel a kezében lévő kisebb csokor virágot.

- Átkozott sünnimalac! - sziszegte a megszurkált. - Jöhetneknek már a többiek!

- Percek kérdése.

- Honnan veszed?

- Az előbb kecskemekegést hozott a szél - mosolyodott el a hosszú életű.

Nemsokára megérkezett az ork és a törpe is. Előző a hátán átvetve egy hegyi kecskét cipelt, utóbbi egy letakart nagyobb ketrecet.

- Nos, ezzel meg is volnánk - summázta a törpe, majd óvatosan földre helyezte a ketrecet.

- Abban van a csíkos morcsák? - kérdezte a lány.

- Igen.

- Nem veszélyes?

- Nyugi, biztonsági intézkedésként manópálinkába áztattam.

- Hogy mit tettél vele? Áztattad?

- Meginni semmilyen isten nevére nem volt hajlandó. De így is elkábult tőle, és sokkal könnyebb szállítani - magyarázta az ork.

- További teendők, törpura?

- A varázsló útmutatása szerint ezt a gyűrűt kell háromszor megforgatni, és kimondani a varázsszót.

- Rajta hát!

A törpe forgatott hármat a gyűrűn, majd elhangzott a varázsszó is, amire nem történt semmi.

Délutáni szunyókálásomból a keresőgyűrű jelzése vert fel. Ráhangolódtam a varázslatra, majd a képet kivetítettem a szemközti falra.

Ott voltak mind a négyen, egy réten várakoztak, ami valahol a Nagybérc környékén lehetett. Tanácstalannak látszottak, talán azt várták, hogy egyből hipp-hopp iderepülnek.

Először is ellenőriztem, végrehajtották-e a rájuk bízott feladatot. Ez rendben volt, mindent begyűjtöttek.

- Akkor hát gyertek, barátocskáim! - közöltem mosolyogva a szemközti mozgóképpel, és gondosan aktivizáltam a teleport varázslatot.

- Köszöntelek benneteket szerény hajlékomban! - hajoltam meg színpadiasan, a nappalimban megjelenő, lassan ocsúdó kis csapat előtt. - Kérlek, rakjátok le csomagjaitokat, és foglaljatok helyet asztalomnál!

Teljesítették kérésemet, miközben mindannyian kíváncsi pillantásokat vetettek a szoba berendezésére. Bölcs előrelátással a gyanakodásra okot adható tárgyakat még tegnap eltávolítottam.

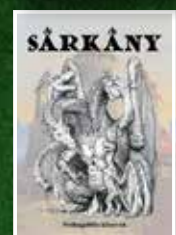
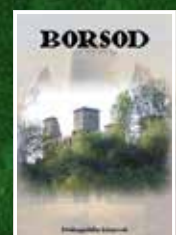
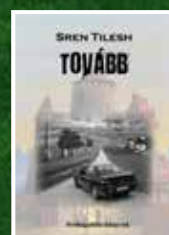
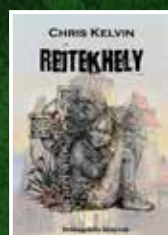
- Teljesen meg vagyok elégedve a munkátokkal! - folytattam a színjátékot. - Legyetek szívesek elfogadni meghívásomat egy kis délutáni csemegére! Talán szomszások lehettek - léptem az asztalhoz.

Saját kezemmel töltöttem a drágakóként szikrázó borból a négy pohárba, és elégedetten figyeltem, ahogy mindegyikük belekortyol. A méregerős altató szinte azonnal hatni kezdett. Mosolyogva lötytyintettem ki a maradékot az ablakon, most már mindegyik varázskomponens a birtokomba került.

Egy csíkos morcsák gereznája, egy hegyi kecske négy patája, tíz szál fenyvesi levendula, és egy bikasün leghoszabb tüskéje.

Valamint egy törpe nagylábujja, egy ork jobb füle, egy ember nő bölcsességfoga és egy elf bal veséje.

A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

Natali Sanders

Karácsonyi gondolatok

csend hull a földre
gyertyafény táncol szépen —
szent az éjszaka

*

szem szembe mélyed
nem kérdez, csak mosolyog —
az asztal körül

*

jászol csendjében
egy szívben világ dobbant —
remény született

*

nevetés csendül
fenyőfán vidám díszek —
ittthon vagy végre

*

zöld ág álmodik
arany fényben múlt, jelen —
csillag órködik

*

halk imák szállnak
sebzett szívek megpihennek —
templom csendjében

*

pilinkél a hó
az időn Isten lép át —
egy sóhajtásban

*

nem szól, csak marad,
mint Napnak meleg fénye —
életre tanít

*

jászolban kiseded
ég kék színe felragyog —
örök fény fakad

*

anyám hangja cseng
apám csendje tart össze —
gyermek vagyok még

*

zöld fenyő bókol
ágain csillag remeg —
könnyezik az ég

*

gyertya remegve
tanul világítani —
mi is így vagyunk

edwardhooper

Áldott

Áldott remény fényed ragyog,
S ragyognak veled a csillagok,
Homokdűnék között pereg a homok,
S te remény mindened nekünk adod,
Éjfekete szárnyán angyalok szállanak,
Beköltözöl áldott remény a házakba,
Hófúttá hegycsúcsok ormán süvít a szél,
Te légy életünk minden percében a lét,
Odakünn, hol az úr szikkadt vákuuma trónol,
Ó, remény zengjél nekünk éneket a jóról,
Remény, sárban, hidegben és fagyban,
Adj nekünk áldást kicsiben és nagyban.

Erdős Sándor

Az árva cica karácsonya

Kihalt utca sötétjében
Szent karácsony éjjelén,
árva cica gömbölyödik
fázik nagyon a szegény.

Kis pocakja üres maradt
nincsen, aki etesse.
Rossz gazdája már megunta
az utcára kitette.

Összes bűne annyi volt csak,
hogy megszülte az anyja,
kinyílt szeme a világra
ez volt az ő hibája.

Arra csoszogott egy öreg
cipelte az éveket,
hite hagyta, nem várta már,
valaha boldog lehet.

Meglátta az árva cicát
nagyot nyögve lehajolt,
felemelte, simogatta
a kis cica dorombolt.

Csendes viskó falu szélén
falát évek rágtak meg,
itt a cica öreg mellett
többé már nem didereg.

Magány elszállt, együtt élnek
a kis cica jóllakik.
Hárman vannak a viskóban,
szeretet is itt lakik.

Tumicz Krisztina nekem

itt vagy velem? ha igen, hol?
mutasd magad, nem talállak
szólj hozzám, érezem számítok
kezet fel, legyen rajtam oltalom

kint bűgás, bent csend lakik
még a szerelem is elalszik
kezem szét, talpam az asztalon
és az ég disco gömbként forog

hívlak, feleljen valaki!
itt vagy velem? ha igen, hol?
hívlak
hívlak
csak az önző világ hallatszik
itt vagy velem? ha igen, hol?

félek a csendben, mégsem szólsz
félek magamtól, mégis létezem
miért? miért? miért? miért létezem?
szia, szia, szia, mondj valamit végre... nekem

Józsa Bence Téli áldás (a csend öléen)

Mártélyon, a Horgászpesszóban
csendes este ránk hajol,
finom bor őrzi lelkünk,
kint a dér már útra kélt,
barátokkal a jó melegben
kellemesen csevegünk.

Szél susog a partok felől,
kabát fedi vállunkat,
lassú idő ül a tájon,
szívünk békés, hallgatag.

Karácsony jön, Jézus fénye
szelíden ránk terül,
égi küldött jár az éjben,
jó hírt hoz, s megpihen.

Hársfák alatt halk az ének,
áldás csorog szerteszt,
öröm marad bennünk csendben,
mint a télben élő fény...

Mártély, 2025. tél

csabi6669 Kórtörténet

Az emberi élet,
mint megannyi orvosi lelet:
kibogozhatatlan kórtörténetek.
Vajon az öröm még célunk lehet?

kovacsgabor A cica az ablakban

A cica az ablakból az utcát lesi.
Kinn a kopasz fák ágait a dér csipkedi.
Gomolygó füstcsík nyújtózik a kéményen át,
S az otthon melegében, a világra fittyet hányva,
A cica az ablakban csak heverészik lustán.

Tad Rayder A szeretet fénye

A világ elcsendesedik
Mindenki a csendre figyel
Kint a hús természet zenél
Mi elhozza karácsony énekét

Jó meleg kandallóban ropog a tölgyfa
Vidám kis angyalok énekelnek karácsonyra
Meghittség és szeretet járja át az otthont
Fenyőillat terjeng ott ahol
Sok kis gyermek ajándékot bontott

Csillanó szemek a szeretet fénye
Tükröződik bennük, mint csillag az éjben
Karácsony van, beigli illata száll
Jézuska sok kis gyermek reád vár

Kohász Csend

Csendesen tükrös vizek,
egy pad az erdő szélén.
Csend varázsos hangja
cseng a lélek mélyén.

Madár hallgat, nem szól.
Nem reccsen ág talp alatt.
Nem mozdul fán levél.
Halkul a gondolat.

Nem lesz betűvé, szóvá.
Nem hagy nyomot, hallgatag.
Elszáll, mint elfojtott sóhaj.
Nehéz a csend a fák alatt.

jocker

Megint szilveszterhez értünk...

Ismét elmúlt egy év, ennyit öregedtünk
És akkor is így van, ha nem tetszik nekünk.
Jönnek, mennek az évek, mint jelen eset is
Mutatja, hogy bontjuk a pezsgőt, koccintunk is.

Sokan most megfogadnak mindenfélét.
Kár, mert úgysem tartják be, mert a lét
Nem lehet egy fogadalom függvénye.
Ki, ha változik, az neki valós igénye.

Bontsuk ki a pezsgőt, mindjárt éjfél van,
Kakukkos órát nézzük, figyeljük, ha van.
Mindjárt lesz, hogy petárdák durrannak,
Félős kutyusok meg elbujdokolnak.

A kismadár reppen ki és be,
Kakukkol nekünk az időt jelezve,
Most éppen kakukkolt hetet
És ezzel jelzi, hogy
Elvesztünk egy évet, mi volt, mit már megéltünk,
Mely már a történelmünk, múltunk nekünk.
Bontsuk ki már a pezsgőt
És töltsük pezsgős poharakba
Készülve a nagy koccintásra,
A múlt hátul hagyására,
Készülve a jövőre,
Az életre, az Újra,
A továbbélésre!

Ez az év sem volt jobb a többinél,
Pedig szerettük volna, hogy ennél
Több és jobb is legyen a részünk,
Mindenestől... jobb legyen életünk.

Már tízet kakukkolt, emeljük a poharakat,
Készítsük lelkünket és gigánkat,
Nézzünk a másokra szeretettel
És a jövőt várjuk tisztelettel.
A saját életünk, ha nem tiszteljük,
Elveszti értelmét az életünk,
Nem lehet mindig más a hibás,
Bár a rossz körülményekkel
Ez lehet pech, átok dualitás.

Tizenkettédiket kakukkolta, ezzel átléptünk
Az újévbe és már... a múltra visszatekintünk.

Csendüljenek a pezsgős poharak,
Jókívánságok hagyják el szánkat.
Örüljünk együtt az újévnek,
Anekdotázzunk a régiek...

Kétezer tizenkettőben ne gyűlölködjünk,
Irigységgel ne gyötörjük az életünk!
Fogadjunk el másokat úgy, amilyenek,
Így legyünk boldogok, sikeresek, emberek!

Örömteli, sikeres magánéletet,
Boldogságot mindenkinek!
Örömteli, sikerekben gazdag, boldog
Újévet mindenkinek!

Vecsés, 2011. december 30. - Kustra Ferenc József

galbena

Ami elragad

Az utad végén állok,
hozzád egyre közelebb
Közeledvén jöttöm érzed,
menekülsz, ha teheted.

Karom nyújtom - elfordulsz,
Simogatlak - elárulsz,
Fejed vonom keblemre - futsz előlem reszketve.

Balga vagy, ha véled,
éled még életed
Enyém vagy! lelked rab,
ingoványom fogva tart.

Mint vándort elnyeli a lápvidék,
drosera színes virága a lepkét,
leszel, mint borostyánban bogár,
megküzdött érted a halál.

Életed pókháló fonalát
könnyedén vágom át,
Kínálsz vagyont reménykedve,
legyintek rá felnevetve

Kérlelsz: ne tedd,
mert jó vagyok!
rám ez nem hat,
az úr itt én vagyok.

Utolsó dobban a szíved,
sirathat már a gyermek,
Tested árnyam körbefonja,
fektetnek a koporsóba

Szürke szelek szárnyán szállva,
lelked viszem másvilágba,
Sírkövedet földbe ütök,
koszorúkkal szegélyezik

De te ezt már nem láthattad,
elragadtak már az árnyak.

Dave Stark

Horormese

Éjszaka van, hatalmas vihar odakint,
Éjfél üt az óra, és nem tudok aludni.
Ijesztő árnyak rajzolódnak a falon,
Egy fa ágai, olyanok, mint a karmok.

Egyszer csak furcsa zajokat hallok,
Ami nem az eső kopogása a parkányon.
Pókok masíroznak a karjaimon végig,
Kigyók szorításától mindkét lábam kéklík.

Várnak majd a szörnyek az ágy alatt,
Ahonnan minden éjjel előmászna.
Mikor már elalszok, mindig figyel:
Néhány csontváz a szekrényben.

Szellemek láncai csörögnek a padlón,
Egy halott férfi keze karmolja az arcom.
Óreg boszorkány halkán suttog a fülemben:
„Te már halott vagy, és közénk való leszel!”.

Amitől eddig félttem, most mind itt van,
Útött az utolsó órám, a szívem nem dobban.
A nap sugarai az ablakon beszűrődnek.
Csak egy rémálom volt, sikítva felébredek.

TwinOfOne

Szív és törülköző

Alkony szülte sötét üroöm,
Láthatod, bennem nincs több öröm,
Penészes falak árnyai vetülnek rám,
S remegő tagjaimmal várom a halált.

Könnyeim vérré változtak a zuhogó esőben,
Szívem kicsavart, önző, kínzó törülköző,
Harapj bele újra és újra, míg el nem fagy,
S ne kérdezd, mit, mikor és azt se hogy.

Víziók gyötrennek minden álmomban,
Ölnek, ölkö örökké tartó kárhozatban,
Bennem jajongó kisgyermek haldoklik,
Ahogy elvesztem a napot s kétségem tolódik.

Tollak hullanak megégett szárnyamból,
Csak ébrednék fel e szörnyű álomból,
Nincsen Isten, nincsen megváltó,
Csak kín van, ami folytonos, gyarló, állandó.

Kezem vér borította zöld mező,
Elmém már csak szemfedő.
Most már igen, érzem, halott vagyok,
Kérlek, kérlek, tarts meg itt, tarts meg most.

Akarom ezt az érzést, a végetnemérő kint,
Hogy tudjam, nem létezem s nincs, ami hív.

Dawn Bat

Halloweeni szerelem

Csápokat látok, mind szétszaggatta az idő,
Csillogó póklábak tekerednek, érzem, elérnek.
Valami forró, lágy, édes csókként követeli
minden sejtem... lüktető atomok hozzám
érnek, érzem a létet s a nemléte...
Ez az érzés felemelő, vonzz, mint méhecskét
a virág szín pompás kelyhe... mámorító!
Pehelyként lebbenek, érzem bőrének
messzeségét... ő kell nekem, senki más!
Recsegnek-ropognak csontjaim, lángba
borult testtel, vipera méreggel vérem
helyett vágyom rá, mert ő a pokol
és a mennyország démoni-angyala,
az élet-halál úrnője...

Hasonlítunk egymásra. egymásra. Tűz és víz,

Lir Morlan

A tűzvarázsló álma

[i]Lángok földön, ágon,
Mivé lesz világom?!
Erőm vesztve látom,
Tűzesőben ázott...
Éjszín Úr Tűzlován
Táncolt hegyek ormán,
Tűzégette nyomán
Új világ parázslott...

Égre nyúltak a fák,
Sikoltva a halált,
Mind, óh, mind arra várt,
Hogy elnyelje vérem!
Holtra vált az erdő,
Mint a kín, ha eljő,
Földre hulló felhő
Ma elhozza végem...

Aláhullott az ég,
Izzón lángolt a lég,
S magam voltam a vég,
Vesztése az éjnek.
Új kép lobban elém,
Rémként égve belém,
Egyre terjed felém,
Vasfák égig érnek...

Lánggá olvad a szív,
Vért csak kínlódva szít,
Lelkem végbe taszít,
Nyúlj ki értem, ha élsz!!![i]
Szívem lüktetve ver,
Könyvem földön hever,
Álmom porba teper,
S reszket bennem a félsz...

Atesz9902

Karriertörés

Aki nem profi, az szakácskönyvet ír,
Aki profi, az csak több év múlva ír.
Egyet viszont nem értek ebben a világban,
Miért kell sztárrá lenni ez irányban?
Mi nem azért fotózzuk az ételt, mert ego,
De majd mindenki talpa alatt ropog a lego.
Összeszakad az az egész rendszer, ti kis sztárok,
Menekül majd mindenki, mint a számos patkányok.
Nem fog senki hírnevet szerezni, de főzni se,
Átveszik majd a robotok és ember nem főnike.
Elegem van már ebből a sok papír százás vitrinből,
„Elfáradtam”, mitől? Attól, hogy körbenézel és nem kérdezel senkitől?

DadaistaB

Szívnyíl

Az idő begyógyít minden sebet
Ne sírj akkor sem ha épp ég a szemed
Ha úgy gondolod ez a világ nem való neked
S lerombolnád azonnal a felépített hegyet
Vagy megvenné a következő túlvilági jegyet
A sok bohóc játék között elmosódik egy szerep
Valahol leválik az az egyetlen torta szelet
Ami mutatja az utad, hogy ez most számodra másként lehet
Ne bízz abban aki látszatra csak szeret
Azután pedig embereket vérrel ásva temet
Ki elhúzza a mézes madzagot miközben lapátolja a szenet
Aztán pedig feldarabolja örömmel a lélek legyet
Mindannyian cipelünk egy-egy csúf rút terhet
Vajon elbukunk vagy küzdünk azért hogy megtartsuk a stabil telket?
Készítsünk új tervet tegyük ismét szabaddá a nyelvet
Mert ebben a játszmaiban csak a tudatos valóság nyerhet.

2025. 10. 26. - Nemesnádudvar

Krómer Ágnes

Egy ködös hajnalon

Percek hullnak és köd szítál, varjak kárognak tónál,
keresni kellene valamit most, ami többet ér a szónál,
keresztre feszített angyalként bámul ránk saját életünk,
eltörpült varázslatot keresve térdre rogyva sűgom az élet
most sem ostoba, sorsgyilkosként ködbe vész minden perc,
varjak kárognak a tónál, ne legyél önmagad gyilkosa, Te ostoba,
a lehetőségek kútjába fulladt a múlt, a víztükörben egy idegen arc,
rám kacsint, én vagyok, aki lehettél volna, ha nem leszel a jövőd gyilkosa.
Ködbe zárt körforgás, földre rogyini, önmagunkat idegenként cserbenhagyni.

Baginé T. Szilvia

Közelebb

Gyere kicsit közelebb
Meghitt, téli álom,
Kincseket rejt képzeletben
A szívburok határon.

Gyere kicsit közelebb
Fess ránk havas képet,
Fehérséggel borítsd be
A kopár messzeséget.

Körös-körül hints pihéket
A tél szelleme küldte,
Ékes szempár csillogása
Angyallélek tükre.

Gyere kicsit közelebb
Szívigéző ünnep,
Dúdoljuk halk dallamát
A bennünk izzó tűznek.

Jimmy

Cartwright

Elindultam mosogatni

írta Dzsimi Kártrájt verse

Elindultam mosogatni,
Ott egy jó nagy kutyakaki,
Belelépek szerencsém lesz,
Ha meghalok fő' ne élessz!

Nem akarok zombi lenni,
Agyad fejedből kienni,
Jaj az nagyon undorító!
A Balaton hatalmas tó.

De szép ez a motorcsónak!
Vágjunk neki a nagy tónak!
Szépen kérjük el nem süllyed,
Az ellenség ott van, lújed!

Hogy kéne ezt befejezni?
Engem nem kék lefejezni...
Abbahagyom inkább eztet,
Remélem, hogy neked tetszett!

art by dankalaning